

ПРАВОСЛАВЉЕ ИЛИ СМРТ ?

Познајте истину.
И Истина ће вас ослободити.

Правду Твоју не скрих у срцу мом
Истину Твоју и спасење Твоје рекох
Не сакрих милост Твоју и истину Твоју од цркве велике. Пс.39.11

Својим кумовима, којима дугојем.
Свим Србима које може занимати.
И брату Методију.

РЕЧ ПРЕ

У својој "истинољубивој" књижици (*Кратак преглед историје Цркве ИПХ Грчке, 1999*) о повести православне Цркве Грчке у гоњењима у XX веку, отац Акакије, на жалост, Србима није рекао све што је о чињеницама потребно знати да би се та повест могла потпуно појмити. И тако се књижица, "истину љубећи", од истине удаљила. То само по себи није страшно, али страшно постаје ако се само једна истинољубива душа хришћанска о Истину саблазни.

Нешто рећи, а нешто прећутати и тако га у тами незнања и заорава оставити, није *алитија*, није истина (αληθεια, истина - исконски на језику старих Грка који је и језик Јеванђеља, значи не-скривеност, не-заборав /а-литија/). Као, на пример, када би неко говорио укратко о животу Исуса сина Јосифовог рекао ово: *беше то извесни Галилејац, син дрводеље, који учаше по Палестини ново учење, другачије од предања које од праотаца остаде. Он окупљаше ученике говорећи како је дошао на земљу да донесе не мир него мач, позивајући их у лов на људе, и допуштајући им да скрнавe Сабат Божји. Он хуљаше кнежевe народне и учене богослове, називајући их слепцима, гробовима окреченим, породом змијским и децом ђавола, а сам разговараше са демонима и са сатаном. У дан празника бичем је изгонио народ из Храма, не допуштајући тако да принесу жртву Богу. У Јерусалиму рече ученицима да сруше храм, а он ће га за три дана поново дићи. Легитимним судом Синедриона би нађен кривим, осуђен и по закону предат на распеће, где сконча као проклетник, по речи Писма "проклет сваки који се обеси на дрво". Једна демонизована жена после три дана тврдила је како га је видела васкрслог, а његови ученици проширили су ту вест по целом свету.*

Нису ли све ово чињенице из Светог Писма? Да, ово је све истина.

Но, слава Богу, Истина није. Јер изостављено је понешто, чиме скривено остаје да повест о Исусу Распетоме јесте Јеванђеље Божје, једина Добра Вест коју чуство откад је створен свет - да тај на крсту распети јесте Онај Који Јесте, Бог Авраама, Исаака и Јакова, Логос и Јединородни Син Божји, Васкрсли Месија Христос.

И тако, од Јеванђеља, бива хула. Овакво казивање језиком нашег доба зове се **дезинформација**. На језику Вечности, Светог Писма, зове се **лажно сведочанство**. Када се тиче проповеди о Спасењу, зове се **лжејеванђеље** и хула је на Духа Светога.

Тако и о.Акакије, верујемо у незнању а не у злој намери, не каза све чињенице које је нужно знати да би се данас у нашем жалосном свету нешто разабрало о Истини - Телу Христовом израђављеном, Цркви Његовој и нашој. И тиме Истину Коју Бог не даје на меру, но у пуноћи, представи Србима по својој мери.

Овај наш спис није писан у намери да пружи ту Истину која у наш нечисти ум и несигурно сложене речи никако не може стати. Писан је да, ради Онога Који је умро да би нама посведочио истину, **онима који хоће да знају боље** покаже још неке чињенице. Оне које је о.Акакије оставио у тами (вероватно нехотице, и сам не желећи да о њима зна), тиме сам потврдивши да то ваистину бејаху дела таме. Дела за која нам је заповедио Свети Апостол Павле: "Не учествујте у неплодним делима таме, него их обличујте". Јер плода у тами нема, "плод Духа је у Истини". Испитајмо "духове, јесу ли од Бога".

Заповест је Божја да **мотримо добро и пазимо да нас ко не превари**. Дани су зли.

УВОД

Како се разабрати у лавиринту историјских смутњи, нереда и подела у гоњењу Истините Цркве у Грчкој у XX веку? Како иза мреже канонских, неканонских и мање или више противканонских дејстава разабрати Правду? Како да ми, удаљени простором и временом, схватимо где и ко беше Црква у тами тог крвавог бојишта, где су сви носили униформу исте војске, сви секли једни друге и сви клицали "с нами Бог"?

У вештини ратовања за разликовање постоји само један начин - то је лозинка. Лозинка у овом, као и у сваком духовном рату, рату са лажи, беше истина.

Рат је почео када је Адам у Едему примио лаж као истину и, поверовавши у њу ("*Бог неће да ви будете као богови, једите слободно, нећете умрети*"), похулио на Творца. Кроз Адама у свет уђе лаж, и завлада тако да је Сам Бог Истине у плоти морао сићи у свет да је погуби. И данас, док трају последње битке пред зацарењем сина лажи, принцип је исти - примањем лажи, вером у њу, и чак само саглашавањем са њом, прима се смрт. Примањем истине прима се Добри Бог, једини Који нас из смрти може ослободити. Нема смрти без лажи, и нема Живота без Истине.

Господ хоће "да сви једно буду", с Њим. Место где Он све сабира у једно је истина. И то је једино место где се служи Богу - по Речи: "истински поклоници поклањају се Оцу у истини, јер Отац тражи да такви буду они који Му се клањају." (Јов. 4.23)

И сатана, као имитатор Бога, хоће да сви једно буду. С њим, мимо Бога, изван истине. Било где изван истине. И који одатле служе богу, ма како "искрено" то чинили, служе ономе који није Бог Истине.

Сама суштина Борбе за Православље данас јесте препознавање Истините Цркве, истинитих Архијереја. И њихово разликовање од оних епископа који имају образ благочешћа (грчки=*православља*), а силе његове су се одрекли. А сила Благочешћа, шта је ако не Истина? Ко је одступио од истине, одрекао се Православља.

Је ли било у Грчкој истинитих, оних за које Писмо каже "у њиховим устима се не нађе лаж" (Откр. 14.5)?¹

¹ Хронологија која следи представља нужно скраћени приказ критичних догађаја и докумената из времена гоњења Цркве у Грчкој (1924. до наших дана), по преимућству оних које је о.Акакије у својој књижици изоставио. Цитати наведени у хронологији представљају кључне поенте и верно су преузети из докумената које заинтересовани читалац може целовито или опширније прочитати у прилозима (на крају списка).

Обзиром на оптужбу за "*вешто искоришћавање појединих изолованих извора информација, фалсификовање, извитоперавање и сакаћење истине*", чему су, наводно, толико вични "*браћа матејевци*", нужно је додати - **сва приказана документа која следе (и цитати из њих) савршено су неспорна**. Преузета су или из 'матејевских', или из 'флоринских' ('хризостомовци', 'авксентијевци', 'кипријановци') или из "неутралних" (РПЦЗ, Владимир Мос...) историографских извора и потпуно су доступна сваком ко је заинтересован.

Будући да смо и ми спочетка били ревносно индоктринирани од наших пастира (о.Акакија и о.Данила) да су 'матејевци' "*болесни лажови*", били смо резервисани према свакој информацији која је потицала од њих. Тек када смо својим очима видели да треба да будемо макар једнако толико опрезни са информацијама од наших пастира, почели смо да испитујемо. Када смо се обратили своје тадашњем владици Калинику Ахајском, да нам, у присуству о.Данила и још два свештеника, разјасни спорне моменте и разобличи "*матејевске лажи*", нимало умирени његовим "уверавањима" замолили смо да нам да "аутентична" документа којима бисмо оповргли "*фалсификате матејеваца*" (ако је нешто фалсификат, тада мора постојати и оригинал!). Владика је **одбио** да то учини, иако смо молбу поновили четири (!) пута. На концу је рекао: "*Па не знам ни шта бих вам могао дати...немам ништа спремно...*". Током разговора дошао је до тачке у којој уопште није хтео да слуша или говори о ономе што се дешавало "*пре 1971.*". Коментар на упорност његове духовне деце, спасење чијих душа је зависило управо од његовог исповедања вере, био је: "*Шта ће вам, уосталом, све то? Па то не знају и не брину толико о томе ни ови моји млади прејемници који ће ме сутра наследити на трону. Оставите ви то нама, шта ће вам мешање у епископска посла?*". Сличне речи чули смо много пута од својих пастира из СПЦ када смо тражили разјашњења од њих. Митрополит Калиник је иначе председник 'хризостомовске' Комисије за дијалог са 'матејевцима' - не постоји епископ који више од њега (треба да) зна о том проблему.

Дакле - сва збивања и документа која наводимо неспорни су. Спорна је само њихова интерпретација. Интерпретирај их сам, за душу своју, драги читаоче.

Трудили смо се да што мање казујемо "своје мишљење", да пустимо да уместо нас што више говори слово Божје, речју Светог Писма и гласом Отаца Цркве.

ХРОНОЛОГИЈА

■ 10. марта 1924. Архиепископ Атински Хризостом Пападопулос званичним синодалним декретом уводи папски ("григоријански") календар у Цркву Грчке. Сви архијереји прихватају новотарију. Тиме падају под анатеме Шестог и Седмог Васељенског Сабора против сваког новшества и дејства против Црквеног Предања, као и конкретно под анатему Великог Свеправославног Сабора из 1583. Тако се Архиепископија Грчке одваја од Цркве Христове, Торжествујуће на Небу и Војујуће на земљи, и постаје расколничка задруга, лишена спасавајуће Благодати Светог Духа.

"Не померај древне међе које поставише оци твоји!"
Проче 22.28

"Свака новотарија и све што је противно Предању установљено или што ће се установити - анатема!"
6. и 7. Вас.Сабор

■ Велики број верних, монаштва и народа, предвођен само неколицином свештеника и јеромонаха, не прихвата новотарију и "стоји добро и држи предања".

"Никог нема да виче за правду, ни да се пре за истину!" Иса.59.4

Они у том часу и надаље, остају и настављају да буду Црква Грчке, пуна Благодати и Истине, мада привремено осиротела - без епископа, али свакако са Оцем сирочади Архијерејем Христом посредје њих.

■ Светогорски јеромонах Матеј Карпатакис¹, познати и омиљени подвижник и духовник неколико атонских манастира, одмах устаје у одбрану Цркве. У трећи дан по увођењу новотарије пише духовним чедима у Атину: *"Пазите добро, не само да чувате стари календар него да ни помишљу не примите новшество!"*. Његовом иницијативом 1926. оснива се "Савез ревнитеља Свете Горе" који заједно са "Грчком верском заједницом ИПХ (истинитих православних хришћана, ГОХ)" покреће и организује борбу. Од почетка тражи да се на Светој Гори престане са помињањем Цариградског патријарха и бива гођен због тога. Креће у Атину на укрепљење верних и за само неколико година оснива два велика манастира у Атици који постају духовно средиште Цркве и у које се стиче по неколико стотина монаха и монахиња.

"Не уноси мрзост у дом свој, да не будеш проклет као она; ненавишћу возненавиди је и гађењем гади је се, јер је анатема!"
Пон.Зак. 7.26

"Чувај се ране од губе, и пази да добро чиниш по свему Закону како вас науче свештеници левити." Пон.Зак.24.8

■ 1925. на Крстовдан по отачком календару, ревнитељи отачког календара, сурово прогоњени, добијају укрепљење, чудесни благослов са Висине - јављање Часног Крста на небу током бденија у предграђу Атине, пред 2000 верних.

■ 1926. новокалендарска црква Грчке енцикликом објављује да су Тајне истинитих православних Хришћана безблагодатне и каже: *"Они се одвајају од Цркве и одсецају се од тела Христовог, навлачећи на себе проклетство и одлучење, не знајући или можда заборављајући да је онај који не слуша Цркву 'као незнабожац и цариник'. Одлуке Цркве су апсолутно обавезујуће; ко их не послуша више не припада Њој, он је удаљен од Божје Благодати, одвојен и одсечен од Ње, и подвргнут вечној муци."* Ослепели у безумљу нису приметили да се све што рекоше односи на њих саме.

"Као што се Јаније и Јамврије противише Мојсеју, тако се и ови противе Истини, људи развраћени умом и лажни у вери." 2.Тим.4.8

■ 1931. Управни савет заједнице ИПХ који су чинили мирјани самоиницијативно успоставља контакт са Синодом званичне цркве и тражи за пастирске потребе старокалендарске пастве 500 новокалендарских јереја, који би заузврат помињали "архиепископа" Хризостома П. Јеромонах Матеј заједно са осталим клиром и монаштвом сместа одбацује ову издају и завера пропада. Управни савет бива смењен тек 1934. и у нови улазе пионири борбе, духовно блиски јеромонаху Матеју.

■ 13. маја 1935. на позив новог Управног савета ИПХ тројица митрополита, Герман Димитријадски, Хризостом бивши (тј. "пензионисани") Флорински и Хризостом Закинтоски, одвајају се од званичне цркве, прекидају са њом општење и после 12 година враћају се отачком календару кроз Исповедање Вере. Хризостом З. бива примљен хиротесијом као хиротонисан од безблагодатне новокалендарске јерархије.

¹ Архимандритски чин примио из руке Св. Нектарија Егинског.

Грчком народу у дневној штампи митрополити званично објављују да је јерархија новокалендарске цркве расколничка. Хризостом Флорински пише Синоду да прекида свако духовно општење са њима зато што су *"расколници који су разделили Цркву, славе празнике са јеретицима, крше догму о Једној Цркви, крше постове, греше против љубави, нарушавају каноне и праксу Православне Цркве и саблажњавају хришћане"*.

■ 23-26. маја рукоположени бивају још четворица архијереја - Герман Кикладски, Христофор Мегаридски, Поликарп Дијавлијски и Матеј Брестенски. Образује се седмочлани Синод Цркве ИПХ на чијем се челу нашао митрополит Герман Д.

Непосредно потом сви архијереји бивају стављени под полицијски надзор (у изолацију и кућни притвор) и без јавног процеса свргнути и осуђени на прогонство.

■ 8. јуна 1935, непосредно пре одласка у прогонство, тројица првоначалних митрополита (Герман Д, Хризостом Ф, Хризостом З), физички раздвојени од преостале четворице, објављују историјску пастирску енциклику којом исповедају Православље и, између осталог, кажу: *"Препоручујемо свима који следе Православни календар да немају никакво духовно општење са расколничком црквом и њеним расколничким свештенослужитељима од којих је отишла Благодат Свесветог Духа; јер они су прекршили одлуке отаца Седмог Васељенског Сабора и свих Свеправославних Сабора који су осудили григоријански календар. То да расколничка црква нема благодати ни Светога Духа потврђује и Василије Велики који каже: 'Ако су расколници и погрешили у стварима које нису догме, али како је Глава Тела Цркве Христос од Кога се по божанственом апостолу сви удови оживљавају и духовно узрастање примају, они су се од склада удова Тела откинули и више у себи немају Благодат Светога Духа. А ако Га немају, како би Га могли другима предати?' (...) Препоручујемо вам да све трпите и да одржите залог Православља нетакнут и неоскврњен, како смо га примили од благочестивих Отаца наших."* На посебном суђењу 31. маја и четири новорукоположена архијереја бивају свргнути и осуђени на петогодишње физичко заточење. Герман К. прогнан је *"у манастир Стрoфадон, Христофор М. у своју кућу код Фреатиде Пирејске, Поликарп Д. у своје сиротиште Свети Георгије крај Тамбурије Пирејске, а Матеј Б. у Ваведењски манастир у Кератеју"* (навод из судске пресуде).¹

■ Хризостом З. одмах приноси покајање званичној цркви, моли да буде враћен на своју катедру и бива услишан. За њим опроштај моле и Христофор М. и Поликарп Д, овим речима: *"Повукли су ме и обманут сам, кајем се и осуђујем сваку публикацију која носи мој потпис и своје усмене проповеди и учења такозваних старокалендараца о календару. Променом календара није такнуто Свето Предање наше Свете Цркве. Објављујем без оградe да раскол не постоји у нашој Цркви. (Христофор М.)"*. Одлука суда сместа бива опозвана и ова двојица враћени у општење. Карактеристично је да су се управо ови епископи потом још једном "покајали" и вратили старом календару (Хризостому Ф. 1945) да би се затим изнова "покајали због покајања" и вратили званичној цркви (1952, након чега су примљени као епископи).

■ У октобру 1935, одлуком министра грчке владе (истог човека који је послао полицију да растури верне са Крстовданског богослужења 1925), из прогонства бивају враћени Герман Д. и Хризостом Ф. Синод Цркве ИПХ тада броји четири члана и почиње са полуслободним проповедањем и служењем, али гоњење не престаје.

■ 1935, непосредно по повратку из прогонства, Хризостом Ф. и Герман Д. у проповедима у Халкиди, Пиреју, Атини и Теби говоре да деца крштена у новокалендарској цркви, када прилазе Православљу, не треба да се миропомазују, јер су новокалендарци *"потенцијално али не и дејствено (актуелно) расколници"*, пошто нису формално осуђени.

Ово је изазвало велико узнемирење међу вернима и представљало први критични одступ од првобитног Исповедања Вере и енциклике из јуна 1935.

"Безумног упропашћују усне његове; почетак речи његових је безумље а конач прелест лукава."
Проп.10.19

"Који вас смуђује понеће грех, ма ко био." Гал.5.10

¹ О.Акакије је устврдио да Матеј Брестенски никада није био гоњен. Истина је да је он имао исти третман од стране власти као и остали новорукоположени архијереји и да му је два пута суђено (1937. и 1938.).

■ Иницијативом Германа Д. и саборном одлуком Синода, у октобру 1935. бива смењен Управни савет заједнице ИПХ као непотребан и Синоду паралелан орган управне власти. Управни савет се потом показао непослушан Синоду, оформљен је нови, али стари није хтео да одступи. Настају непомирљиви спорови, праћени општом климом подозрења и неједномислија, који су се решавали на државном суду, а коначно пренели и у Синод. Ситуација се додатно компликује када Герман Д. и Хризостом Ф. покрећу иницијативу за оснивање потпуно нове црквене општине под називом "Свегрчка верска народна заједница". То не бива прихваћено на Синоду, али Заједница ипак бива основана у марту 1937. Проблем са њом био је у томе што су у њену управу поново ушли исти људи који су 1931. потписали издајнички захтев за унијом упућен званичној цркви.

■ Криза се заоштрава 8. јуна 1937, када Синод (без Матеја Б.) објављује енциклику којом се оштро критикује пракса миропомазивања деце крштене у новом календару, и "изражава жаљење" због ње. Непосредно потом богословски образовани монах Марко Ханиотис од Хризостома Ф. и Германа Д. директно је затражио разјашњење термина "*потенцијално а не и дејствено расколници*" који су они употребили у проповедима у односу на новокалендарце и њихове тајне. Од Хризостома Ф. добија одговор у коме је дословно стајало:

"Истинита мисао је источник свих добара; мисао лажна је источник погрешних дела и плодова који се неминуово рађају од ње." Св.Игнатије Брјанчан.

"Нека зна ваше преподобије да Свето Миров, савршено и освештано од Цркве Васељенске Патријаршије има сву своју благодат и освећујуће дејство, чак и ако је савршено Патријаршијом после увођења календарског новшества".¹ (опширни извод из писма у прилогу 1)

"Оболе неправдом (лажју), заче болест и роди безакоње." Пс.7.15

Хризостом Ф. за ову тврдњу касније изјављује како је то његово "*лично мишљење*", али невоља је била у томе што је он своју "теорију" изговорио на проповедима, са амвона, "откривене главе".²

"Госпде, ко пребива у дому Твом (тј.Цркви) и ко ће се настанити у Гори Светој Твојој? Који ходи непорочан и твори правду, који говори истину у срцу свом." Пс.14.1-2

Писмо сличног садржаја Хризостом Ф. шаље и Герману К. недуго затим.

■ Матеј Брестенски, покренут ревношћу, 17. јуна 1937. Синоду подноси Предлог у коме тражи: 1) да се објави енциклика у којој ће се новокалендарска црква осудити као расколничка, лишена Благодати Светог Духа; 2) да се деца новокалендараца када приступају Цркви ИПХ примају миропомазањем; 3) да се вернима препоручи да се удаље од схизмојеретика новокалендараца и 4) да се анатемише масонерија. Уз жестоко противљење све тројице архијереја, предлог бива одбијен.

"Сваки који дејствује против нарушавања Божјих или црквених заповеди је исповедник." Св.Теодор Ст.

Матеј Б. 5. јула поново подноси исти предлог Герману Д, инсистирајући да се расправља о миропомазивању деце и поново бива одбијен без образложења. (текст Предлога и обраћање Герману Д. - прилог 2)

"Доста је безакоња ваших, доме Израилјев! Уводите синове иноплеменика необрезане срцем и необрезане плоти у Светињу Моју, да је скрнавe; преступисте Закон Мој у свим безакоњима својим!" Јез.44.7

¹ О.Акакије, помињући то писмо, потпуно испушта ове речи Хризостома Ф. "Појашњавајући" термин "потенцијално а не дејствено", о.Акакије селективно препричава писмо и наглашено закључује како је митрополит наводно рекао да "*свите тајне новокалендараца нису непостојеће него лишене силе*". Ових речи нема у писму, нити у било којем другом разјашњењу. Оне су, нажалост, апсолутно произвољна конструкција о.Акакија. И о.Данило (који уопште није имао увид у писмо) конструираше слично, уз сопствену богословствујућу аргументацију да је митрополит "*хтео да каже*" како "*тајне постоје, али немају освећујућу Благодат него су на суд и на осуду*".

² Када архијереј "своје мишљење" које није у складу са православним учењем, јавно износи на проповеди ("откривене главе" по 15. канону Прводругог Сабора) то престаје да бива "лично" мишљење и постаје проповедање злославља. Тако се нпр. несторијанска јерес родила након што је један несумњиво православни свештеник на проповеди изрекао "своје мишљење" о томе да Матер Божју треба називати "Христородицом" а не "Богородицом". Настали су немири међу вернима, покушано је да се "мишљење" оправда софизмима, али рођена је јерес и инфичирала сву васељену.

Хризостом Ф. се 1950. јавно одрекао овога учења али је и након тога, до смрти, много пута понављао да је једино свеправославни сабор компетентан да осуди новокалендарце као схизматике. Несрећа је у томе што је исто ово учење усвојио и разрадио "митрополит" Кипријан Куцумбас, глава "Синода супротстављених", који за себе (с правом) тврди како је једини аутентични прејемник Хризостома Ф. и (за)води велики број старокалендараца у Грчкој и дијаспори. По једногласном суду свих православномислећих данас (па и о.Акакија!) ово учење је еклесиолошка јерес, позната као *кипријанизам* и, као званично исповећена и прихваћена еклесиологија, од 1994. заразила је целу васељену - РПЦЗ у Русији и дијаспори и милионе ревнотеља у Румунији и Бугарској. Тако би се, у строгом смислу, могло рећи да је Хризостом Флорински, као први који је то лажно учење формулисао и проповедао - *јересиарх* (началник јереси).

■ Петог септембра Матеј Брестенски упућује писмо Герману Д. и Хризостому Ф. у коме им објављује да прекида са њима свако духовно општење на основу 15. правила Прводругог Сабора. ("**Први апокириксис**" - прилог 3)

Сутрадан им и Герман К, који је у међувремену променио став, упућује писмо сличне садржине.

■ Деветог септембра двојица митрополита пишу енциклику у којој објављују да остају верни првобитном (православном) Исповедању из 1935.

■ Десет дана касније, након два лична писма које је добио од двојице митрополита 8. и 17. септембра, Матеј Б. им упућује друго писмо, којим их "*осућује*" и дефинитивно се одваја од њих. ("**Други апокириксис**" - прилог 4) Исто чини и Герман К.

Ово је наизглед канонски споран акт јер формално следи након јавне објаве двојице митрополита о повратку на православно Исповедање.¹

Синод се цепа - на једној страни остају Герман Д. и Хризостом Ф, на другој Герман К. и Матеј Б. Наступа криза у којој се обе стране узајамно оптужују - Герман Д. и Хризостом Ф. оптужују двојицу да се одвајају од Синода "*као побуњеници*", док они тврде да се одвајају "*из разлога вере*".

■ У октобру Хризостом Ф. пише Герману Д. писмо у коме стоји: "*Ми нисмо хтели да презирући каноне огласимо Цркву Грчке расколничком и њене тајне безвредним и да осудимо на духовну смрт пет милиона грчке браће која чистога срца следи нови календар, зато што новокалендарске Цркве нису оглашене као расколничке од стране Свеправославног Сабора, који једини има право да их осуди и огласи расколницима*", као и да "*поновно миропомазивање деце, крштене од новокалендарских свештеника, забрањују свештени канони*". (писмо Хризостома Ф. Герману Д, 17. октобра 1937. - прилог 5)

■ Шестог новембра 1937. Герман К. и Матеј Б. самостално објављују Омологију Вере којом званичну цркву оглашавају безблагодатним расколом, на основу Свеправославних Сабора 1583, 1587. и 1593.

■ Три дана потом Хризостом Ф. пише Герману К. посланицу којом му даје канонска разјашњења, "*последњи пут, ради задовољења истине*" и каже: "*А ако смо ми 1935. и назвали Цркву Грчке расколничком, реч раскол употребили смо не у смислу у ком је користи Црква за одвајање од Православне Цркве и као последицу тога отуђивање од благодати Христове и Тајни, него у смислу да је Архиепископ одвојио себе и јерархију од осталих Православних цркава у празницима и постовима*". Понавља теорију "*потенцијално а не дејствено*" као "*наше сасвим лично мишљење*". Тврди да се осуда григоријанског календара Свеправославним Саборима 1583, 1587. и 1593. тиче "*само латина, док је архиепископ (атински) преузео од њега половину а задржао стари за Пасху, баш како би избегао осуду*". Посланицу завршава оваквим пророчанством: "*Будите уверени - тријумф Православља у најскорије време свенародно ће се прославити у Митрополији Грчке Цркве и истински православном и патриотском жељом Богочуваног Краља и великог Председника Грчке Владе и сви истински православни Грци примиће са правом венац радости и славе, осим вас и ваших малобројних присталица који ћете се*

"Они који се одвоје од епископа пре синодске истраге зато што он проповеда погрешно учење и јерес јавно, не само да нису подложни казни, него им припада слава Православних Хришћана" Никодим Аг. о 31. Ап. правилу, Пидалион

"Не верујте свакоме духу, него испитујте духове јесу ли од Бога." 1. Јов. 4.1

"Изабаци заразу из цркве и са њом ће изаћи препирка; јер када седне у цркву, све бешчисти." Приче 22.11

"Ако чујеш за неки град (тј. цркву) који ти даде Господ Бог да живиш у њему, да изађоше међу вама људи безакони и развратише све у граду свом; да истражиш, распиташ се и испиташ добро, и ако буде истина, учини се мрзост та међу вама - убијајући да побијеш све који живе у граду том, оштрицом мача; проклетством га прокуните и све што је у њему! И запалићеш град огњем и биће пуст вавек. И да се ништа од проклетства не дотакне руке твоје, да се одврати Бог од јарости гнева свог; и даће ти милост и помиловаће те, и умножиће те, како се закле оцима твојим." Пон. Зак. 13.12-18

"Нека буде реч ваша да, да и не, не, а што је више од тога од злога је." Мат. 5.37

"Безразличје је узрок зла." Св. Никифор Исп. одговор 10, Пидалион

"Ево, пророци њихови проричу и говоре: 'нећете видети мач и глади вам неће бити, него ћу истину и мир дати на месту овом'; И рече Господ: **лаж проричу пророци у име Моје, Ја их не послах**, нити им заповедих, нити говорих њима; но виђења лажна и **произвољења срца свог проричу вам!**" Јер. 14.14

¹ Наизглед споран, јер из даљих докумената очито је оно што је тада вероватно било савршено познато само архијерејима Матеју Б. и Герману К. - да је јавно исповедање двојице митрополита било притворно и непотпуно, да су игнорисали анатеме и одлуке Свеправославних Сабора и уместо њих држали "своје" теорије о благодатности тајни новокалендараца све до новог будућег свеправославног или васељенског сабора који "*једини има право да их осуди*", те да остају верни пракси немиропомазивања деце крштене у новом календару (што de facto значи дејствено примање благодатности тајни).

као луде деве затворити ван ложнице и узалуд оплакивати што сте лишени те духовне радости и весеља". (писмо Хризостома Ф. Герману К, 9. новембра 1937. - прилог б)

■ У децембру 1937. Герман Д. и Хризостом Ф. пишу писмо Министарству вера у коме траже да се оформи Комисија која би, са новокалендарским епископима, успоставила "умируење Цркве". Предуслов за то им је да се "од епископа Христофор М. и Поликарп Д. (који су се у "покајању" вратили званичној цркви) ставе на располагање Цркви а Герман К. и Матеј Б. да се огласе кривим пред Св. Синодом због антиканонских поступака и објава против нас и званичне Цркве; јер су прешли канонске границе и приступили речима и поступцима који умањују православни ауторитет Цркве и доприносе стабилизацији и продужавању поделе". Траже да одлука предстојећег Светогорског Предсабора (један од "предсабора" који је сазивала Васељенска патријаршија као припрему за нови "васељенски") "ма каква била, буде обавезујућа за нас и сву јерархију и да се одмах стави у примену од стране Цркве". Заузврат обећавају да ће до даљњег "избегавати сваку нову хиротонију и црквени чин који може да дирне у ауторитет званичне Цркве". (прилог 7)

"Какав мир, код толико блуда Језавеље мајке твоје!" 4.Цар.9.22

"Мач исукаше грешници, натегнуше лук свој да оборе убог и ништег, да закољу оне који иду правим путем. Мач њихов нека уђе у срца њихова, и луци њихови нека се скрше!" Пс.36.14

Застанимо овде, читаоче, и резимирајмо.

Из наведенога је очито да су Хризостом Ф. и Герман Д, упркос формалној објави о повратку на православну омологију из 1935, **речима и делима показали да:**

1. Остају при "својој" теорији о само "потенцијалном, не дејственом расколу" новог календара, *јер*
2. Игноришу анатеме и уче да нови календар није осуђен од Свеправославног Сабора, *и зато*
3. Нису *de facto* осудили званичну цркву као расколничку, *јер*
4. Исповедају да новокалендарска црква није реално расколничка, *па*
5. Примају тајне званичне цркве као благодатне, *и*
6. Не миропомазују децу која прилазе из новог календара, јер је то "антиканонски";
7. Признају ауторитет званичне цркве, обећавајући да га неће угрозити, и позивају се на њен Суд, *и*
8. Обавезују се да ће прихватити одлуку о календару Предсабора сазваног Васељенском патријаршијом, ма каква била;
9. Траже да "Свети Синод" званичне цркве осуди Матеја Б. и Германа К, због неканонских објава и поступака против званичне цркве и старокалендарског покрета ИПХ, *и на крају, али никако последње*
10. Обзнањују своју прелест о предстојећем "тријумфу православља у најскорије време у Митрополији Грчке Цркве, жељом истински православних Богочуваног Краља и Великог Председника Грчке Владе (масона!), где ће сви примити венце, осим Матеја Б, Германа К. и њихових малобројних присталица који ће једини као луде деве остати ван ложнице".¹

"Који држе сујету и лаж, благодат своју оставише." Јона 2.9

"Тешко онима који хуле, који хуле на Закон!" Иса 24 16

"Нечестивих празнословља одвраћај се; јер они ће напредовати у нечестивости и реч њихова као трулеж прошириће се. То су они који застрашише од истине и смућују веру неких. Али тврдо стоји темељ Божи имајући печат овај - да одступи од неправде сваки који призива име Господње!" 2.Тим 2.16-19

"Ако ко учи другачије и не следи здрава слова Господа нашег Исуса Христа и учење о благочешћу (тј.православљу)... одступај од таквих!" 1.Тим 6.3-5.

Ово све представља не само многоструки одступ од елементарне истине и правде, него и одступ од Православног Исповедања, мишљу, речју и дејствима.

"Не знате ли да мало квасца све тесто закваси? Зато празнујмо у бесквасу чистоте и истине!" 1.Кор.5.6.8

¹ Не можемо да се не сетимо шта каже реч Господња о лажним пророцима:

- "Када пророк прориче мир, па се испуни реч, познаћете да је то пророк којег вам посла Господ у истини." Јер. 28.9
- "А пророк ако се прелести и каже реч, Ја Господ прелестих пророка тог, и Ја ћу дићи Руку Своју на њега и истребићу га из народа Израиљева!" Јез. 14.9
- "Пророк који се огреша говори у име Моје слово које му Ја не заповедих да говори, да умре пророк тај!" "Како ћемо познати слово које не каза Господ? Ако шта рекне пророк 'у име Господње', и не збуде се и не испуни се слово то које не рече Господ, у безбожју говораше пророк тај, не убојте га се!" Пон.Зак. 18.20-22.

Тиме су Хризостом Ф. и Герман Д. јасно показали да не "управљају право речју истине", да су у том часу престали да буду "проповедници и учитељи и чувари истине".

"Истину тражи Господ!"
Пс.30.24

То је тада свакако још јасније било онима који су непрелашћеним умом, речју и делом држали Православно Исповедање - Матеју Б. и Герману К. И даје им за право у тврдњама да су се одвојили из "разлога вере".

"Благовољеније Господње је одступити од лукавства и очишћење је одступити од неправде (лажи)." Пр.Сир.35.3

■ Марта 1938. долази до кривичног суђења Матеју Б. и Герману К. Матеј Б. пред судом непоколебиво исповеда Веру, док се Герман К, пред мноштвом сведока на суду, одриче речима: "Нисам архијереј, јер сам престао то да будем када сам свргнут." Ово је била прва већа пројава његове слабости, весник наступајућег пада.¹ Обојица бивају ослобођени, као "неурачунљиви".

■ 1940. сва четворица епископа сусрећу се на разговору о уједињењу, али покушај пропада. У енциклици од 1. јуна 1940. Герман К. и Матеј Б. пишу о томе и кажу како се на самом почетку Герман Д. разгневио и демонстративно отишао са сусрета. Хризостом Ф. је потом пред 40 сведока изјавио да је његова "омологија из 1935. била утиска ради (εὐτολῶσιακή - импресивна) и да би се временом просветио народ". "На директно питање да ли је новаторска црква расколничка, да или не, одговорио је: 'не'; да ли њене тајне имају освећујућу Благодат након новшества, одговорио је: 'да'; да ли деца која долазе из новог календара треба да се поново миропомазују, одговорио је: 'не'."

"Када сретнеш човека који хотећи да се спори ступа са тобом у борбу против истине и очигледности - ти прекрати спор и оклони се од њега, сасвим окамењеног умом." Св.Антоније Велики

■ 1942. долази до новог покушаја за уједињењем. Он пропада, зато што Хризостом Ф. и Герман Д. не прихватају четири основна услова Матеја Б. - да се званична црква огласи расколничком, њене тајне безвредним, њено миро безблагодатним и да се деца миропомазују.² (у целини - прилог 8)

"Очистите путеве пред Њим и склоните саблазни с путева народа мојега!" Ис. 57, 14

■ Јуна 1942. Герман К, покренут критикама које су му стављене од неких клирика и Светогораца због одрицања пред судом 1938, као и завишћу према харизматичном Матеју Б, који му то никада није пребацио и чија је популарност међу народом и монаштвом била велика, објављује "Критичко излагање" против Матеја где каже како је он: "необразован, неук, расколник, антиканоничан, алхемичар и маг, јеретик, еголатор, идолопоклоник, надахнут антихристовским безбожним духом" и закључује како "не може да има духовно општење са њим". Једностраном осудом прекида општење и до краја живота се не одазива на позиве за сједињењем, остајући при тврдњи да је Матеј "јеретик и наводни пастир".

■ 1943. Герман Димитријадски пише Синоду званичне цркве, моли за "милост Цркве да га прими назад и ревидира одлуку суда", и потписује се "најпокорнији Герман Мавроматис" (као мирјанин). Хризостом Флорински га, сазнавши за то, одлучује и остаје сам. Недуго након тога Герман Д. умире и бива погребен новокалендарцима.

"Погубићеш све који говоре лаж." Пс.5.7

■ Оно што је говорио и писао у комуникацији са осталим архијерејима и у обраћању Министарству критичне 1937, Хризостом Ф, тада већ сам, јавно објављује свим верним у Пастирској енциклици јуна 1944.

У њој као самонаречени "зналац духа божанских канона и часних догмата Цркве, канонски образован и теолошки одшколован на највишој Теолошкој школи" опширно елаборира "канонске" аспекте и понавља теорију "потенцијално, не дејствено" (не као "лично мишљење!"), отворено рекавши како је "новокалендарску јерархију 1935, у одбрани од одлуке о свргавању, назвао не дејствено расколницима, него само потенцијално, све док се не окупи пуноважан Сабор".³ Експлицитно

"Како говорите: 'Ми смо мудри и Закон Господњи с нама је!' Ваистину сујетно би писмозналачко перо лажљиво! Осрамотише се мудри, слово Господње одбацише; и каква је мудрост у њима? Ране кћери мога народа (тј.Цркве) слабо видају, нечестију говоре 'мир,мир!', а мира нема. Зато ће они пасти с онима који падају, што им дадох узеће се од њих!" Јер.8.8

¹ 62. канон Св. Апостола каже: "Ако се ко (у страху од човека јудеја или јелина или јеретика) одрекне од имена служитеља Цркве - да буде извргнут из клира."

² О.Акакије је Србима објавио како су Матеј Б. и Герман К. одбијали сваки лични сусрет и да "налима" уопште није пружена рука помоћи него се са страху радило на учвршћивању поделе вере ради". Следили су и каснији покушаји Матеја Б (1948, прилог 11).

³ Свеправославни Сабори 1583, 1587. и 1593. за њега су непуноважни?

закључује: "ми старокалендарци не представљамо посебну и независну Православну Цркву у Грчкој, у односу на ону са којом смо привремено прекинули општење, јер нас ниједна аутокефална Црква није признала као такву, него смо унутар признате Аутокефалне Цркве Грчке као нека стража, која стражари над установом православног календара".

"Зна Господ умовања мудраца, да су сујетна." 1.Кор3.20

Оно што је посебно карактеристично за енциклику је погрдни дух гнева и озлобљености против Матеја Б. и Германа К, у оштром контрасту са снисходљивом великодушносту према "канонској Мајци Цркви".

"Мрзост је законпреступном онај који исправља пут." Пр.29.27

Тако он двојицу архијереја назива "невероватно нерасудним и безумним, несрећницима, који без канонског и теолошког образовања изигравају каноничаре, не знају шта говоре, а брбљањем и лудим говорима саблажњавају верне и увлаче их у замку злославне погибељи".¹

"Ако зло рекох, докажи да је зло; ако ли добро, зашто Ме бијеш?" Јов.18.23

Њихову праксу миропомазивања деце новокалендараца назива "безумном, бешчашћем и хулом на ипостас Цркве и на светост Тајни".

"Јелеј грешника да не помаже главу моју" Пс.140.5

Закључује "Парасинагози епископи који о томе имају другачије мишљење (од нас) падају у јерес протестантизма и савришавајући тајне у име непостојеће (тј. званично "непризнате") цркве лишавају се Благодати,² чија је скривница свака призната Православна Црква". (опширни изводи из енциклике - прилог 9)

"Од речи човека грешнога не убојте се, јер слава његова је у говна и у црве!" 1.Мак.2.62

Дакле, експлицитно - новокалендарци су канонска Мајка Црква, скривница и извор Благодати, јер њени архијереји нису дејствено расколници. "Ми старокалендарци" нисмо Црква, него покрет, стража унутар Аутокефалне Цркве Грчке. А ревнитељи који о томе другачије мисле - е, они су безблагодатни, јеретици, и верни нека беже од њиховог безумног злославља ако хоће да нађу спасење душа које се налази само у свеправославно признатој Цркви.

"Сваки који говори противно ономе што је заповедано, макар био достојан поверења, макар постио, био девствен, чудеса творио и пророковао - нека буде за тебе као вук у овчјој кожи, који штету чини овцама." Св.Марко Ефески

Је ли ово истина и је ли ово правда Божја, читаоче?

А о.Акакије овако научи Србе - "Хризостом Флорински се заиста јавља новим Марком Ефеским у противстајању новотарији папског календара"!

"Ја Сам за то рођен и за то Сам дошао на свет, да сведочим истину. И сваки који је од истине слуша глас Мој." Јов.18.37

■ 1945. Хризостом Ф. све ово потврђује још једном у опширном "Разјашњењу Пастирске енциклике", наглашавајући: "ово последњи пут говорим о тој теми". Исте године враћају му се "у покајању" "благодатни" епископи Христофор М. и Поликарп Д. Са њима у новембру 1945. он издаје следећу објаву:

"Из вас самих устаће људи који ће говорити наопако да отргну ученике за собом." Д.Ап.20.30

"Категорично демантујемо вест објављену у дневној штампи да намеравамо да приступимо хиротонији епископа. Уверавамо црквене и државне власти да ми, имајући пуну свест да смо тек прости чувари једне институције од свеправославног значаја као што је отачки календар, а не представници побуњеничке Цркве, никада и ни у ком случају нећемо приступити црквеним чиновима као што су хиротоније епископа". (прилог 10)

■ 1948. долази до поновних обостраних настојања око уједињења, након што је у периоду 1946-1948. Хризостом Ф. дао извесне објаве у штампи и енцикликама које су указивале да би могао да промени исповедање. Будући да он и даље не прихвата позната "четири услова Вере" (прилог 8), до јединства не долази. (преписка између Матеја Б. и Хризостома Ф. из 1948 - прилог 11)

О духу прелести којим је жалосно био обманут Хризостом Ф. (а сам је за прелест непрестано оптуживао Матеја Б.) говори и овај извод из његове књиге ("Меморандум за будући Свеправославни Сабор", 1947.):

"Мрзост су Господу усне лажливе." Прич.12.22

¹ Заборавио је добри владика Флорински на заповест апостолску, дужност своју: "Никога не злословити" (Титу 3.2).

² Новокалендарци имају Благодат (као неосуђени) и нису "стварни" расколници, а Матеј Б. је јеретик и наравно безблагодатан. Није ли ово сасвим исто као када данас ревнитељи официјелног православања трубе да су старокалендарци и зилоти "најгора секта", а љубе се са јеретичима и признају паписте као "сестринску Цркву"?

"Тријумф Цркве Христове (у СССР-у!) постигнут је свекрепком силом Христовом, који се као средством и органом послужео преузвишеним Војсковођом Стаљином и његовим славним сарадницима, политичарима и генералима. То је 'преокрет десницом Вишњег'."¹

"Који лаж говори неће пред очима мојим стајати." Пс.100.7

"Свака лаж од истине није." 1.Јов.2.21

■ 26. августа 1948. Црквена скупштина ИПХ доноси саборну одлуку о овлашћењу Матеја Б. да "на захтев клира и народа, по икономији" сам приступи једноличној хиротонији епископа, "јер остали псеудоепископи ИПХ не разумеју и не исповедају Православље, нити се сједињују с нама, нити се слажу да хиротонишу".

"Прођите улицама Јерусалима и гледајте, тражите, по трговима питајте, нађите човека-само једног, који правду твори и истину иште! И опростићу Јерусалиму." Јер.5.1

■ Матеј Б, не могавши да нађе ниједног другог архијереја сатрудника који би стајао у истом Исповедању Благочешћа и Благочинију (ортодоксија и ортопраксија)², будући сам и предосећајући блиску кончину (беше му 87 година), 1. септембра 1948. једнолично хиротонише архимандрита Спиридона П. у епископа Тримитунтског. У неколико седмица које следе њих двојица заједно хиротонишу Андреја Патарског (садашњи Архиепископ Атински и све Грчке), Димитрија Солунског и Калиста Коринтског и образује се Синод од пет епископа.³

■ Након хиротоније Спиридона Т, Синод Хризостома Ф. објављује енциклику у којој каже: "Како је могуће, пошто државну цркву Грчке сматрамо расколничком и пошто смо са њом прекинули општење, да о светим тајнама које савршавају њени литурзи мислимо другачије него што је одређено у св. Канонима? (...) Дајемо на знање онима које су они (следбеници Матеја Б.) преварили да ми лично сматрамо државну Цркву Грчке расколничком и тајне које савршавају њени клирици непричасне Божјој Благодати".

"Буди постојан у разуму свом и нека једнака буде твоја реч." Прем.Сир.5.12

"Речи благочестивог су свагда премудрост; безумни се мења као месец." Прем.Сир.27.11

Следи и званична објава којом се "свом снагом душе и са гнушањем" осуђује "тај безумни чин као антиканонски и без икакве црквене потребе". (извод из енциклике и саопштење - прилог 12)

Којим је духом било то изненадно надахнуће за оволику исповедничку ревност и такво разумевање канона? (видети нпр. енциклику из 1944, за поређење)

Следе и друге "коинциденције".

■ 14. маја 1950, у навечерје Педесетнице, владика Матеј, тада већ као Архиепископ Атински и све Грчке⁴, престао се у Господу.

¹ Ово је Хризостом Ф. објавио 1947, усред грађанског рата, како владика Матеј пише у енциклици 1948 - "у време док је проклета и безбожна Комунистичка Партија Грчке (ККЕ) проливала грчку крв. То је хвалоспев архикрвнику човечанства. У периоду од 14 година, колико тврде да се налазе у Свештеној Борби, нису написали ни један чланчић или књижицу, нити су бар у Цркви рекли ишта о безбожном комунизму, док смо ми, прозревши опасност од почетка, писали и пишемо и исповедамо и проповедамо против издајничког и апатричког комунизма."

² Као што је документовано, Хризостом Ф, са Поликарпом Д. и Христофором М. није прихватио потпуно Православно Исповедање као предуслов за јединство, и експлицитно је објавио да "никада и ни у ком случају неће приступити чину као што је хиротонија епископа". Герман К. је одбио сваки покушај за уједињење речима "Матеј је јеретик". Постоје и недокументована сведочанства о томе како је Матеј Б. покушао да нађе сатрудника у чину хиротоније и ван граница Грчке (неке руске епископе у Пољској који су били изван "официјелног Православља"), али ни то није успело.

³ "Сведочанства" по којима је Матеј Б. био толико "занемоћао" да "није био у стању да чита ни молитве хиротоније" аутору ових редова оповргао је сам хиротонисани архијереј - данашњи Архиепископ Андреј. Оповргава их и фотографија са Богојављенске литије 1949. коју крепко предводи владика Матеј. (прилог 17) Једнако, оптуживање "окужења и тајних саветника" "изнемогло" владике Матеја за његова дела, као и за ометање успостављања јединства представљају ништавне клевете које уз то показују да клеветници ипак имају мрвицу страха, и не клевету директно праведника. Колико су клевете јадне, показује и чињеница да се данас свештеник Евгеније Томброс, као "послан од новокалендараца", оптужује за "оба страшна греха" на која је "обманом" навео Матеја - отцепљење од митрополита 1937. и на једноличне хиротоније (ово у званичном исповедању тврди Хризостом "други!"). О.Евгеније Т. приступио је Цркви ИПХ тек 1939. Инсинуације о "нераспадању" тела упокојених 'матејеваца' нису достојне словесног коментара.

Ово су све "сведочанства" оних који су се одвојили од епископа Матеја након једноличне хиротоније или након његове смрти и који су за свој чин морали наћи оправдање - "непшчевати вини о грјесјех" (Пс.140.4).

⁴ О.Акакије је саборно давање ове титуле Матеју Б. окарактерисао као "безакоње које није забележено за 2000 година црквене историје". Није нам рекао шта је било када је ту исту титулу тријумфално узео 'хризостомовски' епископ Авксентије двадесетак година касније и у чему се састојала разлика.

■ Дванаест дана након тога следи славна Синодска енциклика Хризостома Ф. (коме је у међувремену приступио и Герман К.) којом он "подсећа" да је 1935. објављено како је новокалендарска црква расколничка, њене тајне лишене Благодати и, **по први пут**, казује (подсећа!) да сви "крштени од новатора има да се миропомажу Светим Миром којег код нас има изобилно." Уједно се "користи прилика" да се свим ИП хришћанима упути "последњи отачки позив да приступе заједници са нама". Па закључујући позив каже:

"Позивајући вас, уклањамо саблазни створене нашој одговорношћу и зато повлачимо и осуђујемо све што смо од 1937. до данас написали и рекли путем проповеди, разјашњења, објава и енциклика, а што је недопустиво или противречи начелима Православне Цркве и свеиштене борбе за Православље, о чему је проповед обухваћена у енциклици Св. Синода од 1935. без икаквих додатака и одузимања, и уз то научну дефиницију "потенцијално и дејствено".

"Молим вас, браћо, чувајте се оних који мимо учења којем сте научени, творе раздоре и саблазни и уклањајте се од њих!" Рим.16.17

"Докле у цркви буду били архијереји саблазнитељи, дотле ме никакве речи ни дела неће навести да са њима успоставим општење!" Св.Максим Исповедник

О. Акакије Србе учи да је Хризостом Флорински од 1935. до 1955. само "добро исповедао" Православље, као "нови Марко Ефески".

Чега се то онда одрекао добри митрополит Флорински и шта је то осудио у својим "проповедима, разјашњењима, објавама и енцикликама од 1937. до 1950.", када нам о.Акакије објасни како он никада није проповедао нити објавио нешто што је одступало од Православља?

Шта је то што о. Акакије, са историјске дистанце, боље зна од самог Хризостома Ф?

И како се "уклањају саблазни"?

■ Епископи 'матејевског' Синода не прихватају овај "последњи отачки" позив да "приступе", немајући поверења у "Православно Исповедање" онога који их је до јуче осуђивао као "безумнике и безблагодатне јеретике" а данас, примивши њихову Омологију и ортопраксију, постаје велики исповедник и отац Православља.¹ Можда и више од тога, они нису желели да се потчине ономе који је експлицитно и јавно одбио да буде глава аутокефалне Цркве и да хиротонише епископе (као "непотребно"), тако угрожавајући Апостолско Прејемство, сам живот Цркве.

И ко их може осудити због тога?

Ипак, тих година многи од 'матејевског' Синода прилазе Синоду Хризостома Ф. Међу њима јеромонаси Акакије (Папас) и Авксентије (Пастрас), потоњи 'хризостомовски' епископи. Они, као отпали од Цркве, бивају осуђени и свргнути канонским судом 'матејевског' Синода. Настаје раскол у мушком Манастиру у Кератеи, где већина монаха прилази Хризостому Ф.²

■ У новембру 1950. Хризостом Ф. даје објаву у којој, у одговор на оптужбе новокалендарске цркве, објављује како није одмах изашао у старокалендарску борбу 1924.

"да не би постао виновник раскола"; да је "требало да јерархија званичне Црква постави једног митрополита да лицемери (υποκριθει - "одглуми", "притворно поведе") старокалендарце и буде глава покрета да би задржао борбу у границама каноничности";³ да је он званичну Цркву прогласио расколничком "тек" када су они одлучили да "понављају тајне" старокалендарца, и то "бранећи се, зарад умирења узнемираних савести нашега стада". Поново закључује како је тек предстојећи "све -

"Од лажљивог, која је истина?" Прем.Сир.34.4

"Није узрасту мом достојно лицемерити, да се многи од младих мојега лицемерја ради прелесте и мрзост и порок старости својој да начиним. Ако се садашње муке људске и избавим, али руци Свемогућег ни жив ни мртав нећу умаћи!" 2.Мак.24-26

¹ Свети Оци Цркве уче да се са онима који говоре лаж не смео саглашавати ни када кажу истину!

² Аутор ових редова сам је имао прилике да види шта се до конца збило са делом манастира оних који су пришли Хризостому Ф. Иако је у њему била већина монаха и иако је био врло богат (економија, рибњак, велика штампарија и много радионица), монаси су се расејали на разне стране, манастир се "угасио" и данас је од њега остала само ненасељена и закључана гомила рушевина, као ваистину слика "мрзости запушћења". Најстрашнији од свега је жалосни приказ костурнице на коју је пао велики бор и разбио је - кости братије "јакто толшча земљи разсједесја на земљи"(Пс.140.7) расуте низ падину, по њима газе и скрнавце их птице, и нема никога да их сахрани. Нехотично долазе у ум речи Писма "Бог расипа кости човекоудника".

За то време суседни Преображењски манастир 'матејевске' братије је процвао; велики, у стилу и по типуку светогорских манастира, са раскошним католиконом, у коме се и данас слави Бог.

³ О. Акакије је за ово лаконски рекао: "Он је само изнео нека размишљања, наводећи мере које је требало предузети".

православни сабор једини компетентан да реши то питање". (шири извод из објаве - прилог 13)

■ Јануара 1951. званична црква покреће драстично гоњење на старокалендарце, уредбама се налаже да се клирици присилно свлаче, монаштво затвара у манастире, а цркве одузимају. Герман К. умире у кућном притвору.

Хризостом Ф. бива изгнан на острво Лесвос, очито зато што неће да се одрекне објаве из маја 1950. Остаје заточен до јуна 1952, када сви бивају ослобођени одлуком новог премијера владе а гоњење ублажено.

"И лажеапостоли су страдали за Христа, и они су благовестили о Царству Небеском." Св.Макарије Велики 38.1

■ 6. новембра Хризостом Ф, Поликарп Д. и Христофор М. објављују "оставку на пастирске дужности, све до коначне одлуке Свеправославног сабора о календарском питању".¹ Хризостом Ф. одмах потом опозива своју одлуку, док друга двојица "исповедника" закратко остају у ИПХ као мирјани а потом се у новом "покајању" враћају "Мајци Цркви" где бивају примљени у чину епископа.

■ 1954. Хризостом Ф. поново апелује на "сазивање Свеправославног Сабора, који је једини компетентан да пуноважно и коначно реши спорно питање црквеног календара" и ово заиста представља његов "духовни аманет".²

Енергично одбија све захтеве да хиротонише нове епископе (садејство му је чак понудио и Николај Велимировић), а на упорне молбе клира и пастве да рукополаже одговара "имате епископе у манастиру Кератеа" и "кога да рукоположим?".³

■ Хризостом Флорински упокојио се 1955. не испунивши архијерејску дужност прејемства, али испунивши обећање дато званичној цркви да "никада и ни у ком случају" неће приступити хиротонијама епископа.

Ваистину, као "човек који поче зидати па не могаше да доврши". 'Матејевци' у овоме препознају печат његовог исповедања: "Ми старокалендарци не представљамо независну Православну Цркву у Грчкој, у односу на ону са којом смо привремено прекинули општење, јер нас ниједна аутокефална Црква није признала као такву, него смо унутар признате Аутокефалне Цркве Грчке стража, прости чувари једне институције од свеправославног значаја". 'Хризостомовци' у томе налазе мудрост, јер "видео је да нема достојног прејемника".

"Тешко пастиру празноме који оставља овце своје! Мач ће пасти на мишицу његову и на десно око његово! Усахнуће му десница (тј. којом се чине добра дела) и ослепеће му десно око његово (тј. којим се види добро)!" Зах.11.17

Паству је оставио будућем "свеправославном сабору" тврде 'матејевци', 'хризостомовци' тврде "архипастиру Христу".

■ 1960. 'хризостомовска' паства ИПХ добија епископа.⁴

Комисија састављена од клирика "паратаксе" покојног Хризостома Ф. упутила је молбу Синоду РПЦЗ да им хиротонише Акакија Папаса за епископа. Та молба је експлицитно одбијена званичном синодском одлуком (без прецизнијег образложења, али се тврди да Синод није желео да се замера Васељенској патријаршији и цркви Грчке).

Након тога, у децембру 1960. епископ Серафим Чикашки и румунски новокалендарски епископ Теофил Јонеску, тајно, без знања Синода РПЦЗ и упркос саборној одлуци, рукополажу Акакија Папаса у епископа Талантијског. У званичном писму Синода РПЦЗ 1961. Комисији ИПХ стоји да "преосвећени архиепископи Серафим и Виталије поново тврде да

"Овако говори Господ Свети Израилев: Зашто се уздасате у лаж? Биће вам тај грех као пукотина у зиду тврдога града који се обара и руши изненада; и пад његов биће као кад се скрши лонац глинене који се баца и не жали се за њим, и од ког не остане ни комад црепа да њиме узмеш огањ с опњишта или да мало воде захватиш." Иса.30.12-14

¹ Поново са карактеристичним спорним формулацијама, нпр: "Ја сам постављен као глава календарске борбе да премостим јаз и задржим старокалендарце у границама каноничности (...) Јерархија Грчке Цркве је уместо просвећујућих и мирних средстава и покушаја да убеди старокалендарце који су се одвојили од Цркве и да их привуче у своје крило, објавила дивља и претећа гоњења...".

² Ми данас знамо да не може бити "свеправославног или васељенског сабора" који не би био разбојнички.

³ Ово су чињенице које објављује 'хризостомовска' група прејемника архиепископа Авксентија - у историографској књизи "The Struggle Against Ecumenism", Бостон 1998.

⁴ О.Акакије, који је утрошио пола своје "истинољубиве" књижице осветљавајући "безакоње" 'матејевских' хиротонија, на хиротоније 'хризостомовских' епископа утрошио је пола фуснотице, објавивши Србима како је Синод РПЦЗ "из разних разлога" одбио помоћ "али су хиротоније ипак незванично биле обављене од неколицине заграничних архијереја". Шта значи реч незванично у Цркви Христовој? Не значи ли то да 'хризостомовска' група ИПХ има незванично апостолско прејемство?

нису рукоположили о.Акакија и да му стога не могу издати сертификат о рукоположењу". Отприлике у исто време архиепископ Серафим ипак издаје хиротонитирион (сертификат о хиротонији, без кога се ниједна хиротонија не може примити као дејствена) у коме стоји како је "са још једним канонским епископом РПЦЗ била извршена хиротонија архимандрита Акакија П. у епископа Талантијског" и да се има "сматрати законитом, иако је била извршена без знања Архијерејског Синода". Након тога Архијерејски Синод је строго укорио и казнио Серафима Чикашког. Епископ Теофил никада није издао хиротонитирион и до краја живота је са индигнацијом одрицао своје суделовање у хиротонији, потврдивши то и заклетвом.¹ (писмо Теофила Ј. Митрополиту Филарету 1970 – прилог 14)
То са канонског аспекта, у јуридикчком смислу, хиротонију чини једноличном.

Ова хиротонија била је вишеструко противканонична: 1) као учињена противно саборној одлуци², 2) без знања архијерејског Синода, 3) без доказа да је учињена од два епископа (до данас не постоји хиротонитирион, али постоји документовано одрицање епископа Теофила), 4) као учињена у туђој јурисдикцији, 5) над рашчињеним клирицима; 6) без присуства верног народа; и, уколико се ипак приме сведочанства да је други епископ био Теофил, 7) као учињена од новокалендарског јерарха. Да не помињемо чињеницу да је у то време постојао православни Архијерејски Сабор унутар Грчке.

Тој несрећној хиротонији условну каноничност дало је само накнадно декретално Синодско признавање 1969.

питамо:

- 1. Којим духом је Архијерејски Сабор (и у његовом броју нпр. Владика Јован Шангајски) најпре одлучио да се не саврши хиротонија Акакија П?**
- 2. Којим духом је након тога ипак савршена хиротонија Акакија П?**
- 3. Којим духом је хиротонија Акакија П. ипак "призната" као канонична 1969?**

Очито је да су овде духови били помешани. Као и увек потом у даљој историји 'хризостомовске' јерархије ИПХ.

■ Садејством епископа Леонтија Чилеанског који, поново мимо знања Синода РПЦЗ, тајно путује у Грчку, 1962. рукоположено бива неколико нових епископа. Тако се образује 'хризостомовски' Синод ИПХ. Само двадесетак година касније постојало је око 40 (четрдесет) различитих група (паратокси) насталих из овог Синода.

По канонској речи Великог Василија "Непотребно бива све чему је почетак нечист".

■ 1972. "духовни отац" 'хризостомовског' Синода, Серафим Чикашки, пише посланицу архиепископу Авксентију у којој признаје да је погрешно када је хиротонисао Акакија П; потврђује да је хиротонија била учињена противно вољи Синода; да је тога и чињенице да је Теофил новокалендарац, био свестан и хиротонисани Акакије П, који је инсистирао да хиротонија ипак буде учињена. Објављује да је за све настале смутње крив Акакије П. и они с њим и директно окривљује његову паратаксу за непомирљивост и продубљивање подела међу старокалендарцима у Грчкој. (писмо Серафима Чикашког у целини - прилог 15)

<p>"Зашто прећутасте нечестије, неправду његову примисте и једете плод лажи? Јер си се у своје оружје уздао, у мноштво! И настаће смутња у народу твоме и раскопаће се сви градови твоји." Осија 10.13-14</p>
---

¹ Управо у вези са овом хиротонијом о.Данило је пастви у Србији једном приликом узрујано објавио како је "апостолско прејемство ИПХ спорно, јер је само од једног и по епископа", циљајући на "половичност" румунског епископа као новокалендарца. Карактеристично за тај период је да је РПЦЗ (и у њој Владика Јован Шангајски) у своју јурисдикцију примала европске и америчке парохије и епархије новокалендарца, па чак и новопасхалаца (неке парохије у Холандији). Ово је објашњавано као "примање у снисхођењу, са допуштењем да следе григоријански календар" како би се временом вратили на стари календар. Ми данас знамо да се ниједна од ових епархија или парохија није "вратила" отачком календару - све су недуго затим пришле Васељенској "патријаршији".

² То је драматична и суштинска разлика у односу на једноличну хиротонију Матеја Б, која је учињена без саборне одлуке (јер Сабора епископа напосто није било) - ова хиротонија је учињена **противно саборној одлуци** Синода.

О ЈЕДНОЛИЧНОЈ ХИРОТОНИЈИ

1937, када се одвојио од Хризостома Флоринског, Матеј Брестенски није био сам. Учинио је то са још једним архијерејем, Германом К. Беше то по промислу, јер Хризостом Ф. тада би оптужен и обличен за неправославно учење о Цркви - да се испуни закон и реч Господња "сведочанство два човека је истинито" (Јов. 8.17).¹

"Пред два или три сведока нека умре, који умире да не умре пред једним сведоком." Пон.Зак.17.6

Потом је Матеј Брестенски у истини остао сам. И у часу томе, у целој Грчкој није било другога архијереја који је пристајао на истинито исповедање, на православно дејство и на јединство са Матејем, јединство у истини.

"Ко има Исповедање Католичанске Цркве он је истински син и причасник њен." Акта 7.Вас.Сабора

Те 1948. године у Грчкој бесни грађански рат. Формира се држава Израел.² У Амстердаму се оснива Светски Савез Цркава. Авионом Стејт Департамента САД у Константинопољ на трон долази Атинагора, нови Васељенски "патријарх". Матеј Брестенски је сам у Православном Исповедању, сам у спознаји да је он глава Цркве Грчке и, 87 лета стар, пред блиском кончином. Једини, као што само један Апостол бејаше на Голготи.

Ваистину, та 1948. година беше час таме какве није било од када је сунце помркло гледајући распетог Творца. Сва та страшна и скривена сатанска дејства, многима и данас невидљива, не би била могућа да се у људима није помрачило Сунце Правде, да се Његова Црква није умалила на земљи као колибица у винограду. Јер онамо где је Дух Истине, дух таме прићи и делати не може.

"Овако говори Господ на пророке који varaју народ мој: слушајте ово, старешине дома Јаковљевог који све што је право извршете, који градите Јерусалим неправдом - зато ће се, вас ради, Сион као њива преорати, и **Јерусалим биће као колибица у винограду!**" Михеј 3.5-12

У целој Васељени, видљиво је треперило само једно светлашце, оно које и сада још, као благодатни дар Божји, осветљава пут маломе стаду Христовом - приснопамјатни исповедник владика Брестенски Матеј.³

Прво правило Светих Апостола заповеда да "епископа рукополажу два или три епископа". И многим другим канонима се потом ово правило утврђује, а 4. правило Првог Васељенског Сабора додаје: "Најбоље је да епископа постављају сви епископи те области".

Смисао ових правила је да избор новог архијереја буде не лични, него заједнички, саборни акт. Саборност епископа, у одлучивању и делању, обележје је Цркве и видљиви симбол Њене невидљиве Саборности и Јединства. Али Црква је Јединствена и Саборна и Савршена чак и ако постоји само један епископ, и верни са њим. Она је Сабрана у Истини, тамо где је Њена Глава.

Страшна чињеница јесте - у часу оном, у земљи Грчкој, једини истиноправославни Архијереј био је Матеј Брестенски. Он је био пуноћа, јер једино он је имао истинито Исповедање, а где је истина онамо је Дух Истине и свака Благодат.

"Благодат је тамо где је истина."
Св.Макарије Велики

Старозаветни Закон заповедио је да су за богослужење потребна најмање десеторица одраслих мушкараца сабраних заједно. Христос Законодавац допунио је овај Закон и објавио да "где су двојица или тројица сабрани у Име Моје (а Име Његово је Истина!), онамо Сам и Ја међу њима". Ово беше по милосрдном провиђењу Господњем, провиђењу времена наших, ваистину последњих. Знамо за нелажна пророчанства Отаца, да ће у последња времена истинску Цркву чинити само неколицина верних, предвођени само једним епископом. То се испунило и у мученичкој Светој Русији, где су у бесовским гоњењима многи Епископи Исповедници губили видљиву везу међусобно, као и са првојерарсима, и својој пастви

¹ Да је Матеј Б. био једини, његовом сведочанству о неправославном учењу и дејству Хризостома Ф, чак и уз увид у документа, неко би могао да не верује - "Оптужбе на презвитера не примај осим при два или три сведока." (1.Тим 5.19)

² Синхронизованом акцијом повлаче се енглеске трупе постављене од ОУН, одмах бива проглашена држава Израел и започиње крвави рат са преко милион арапских прогнаника. Остварује се ционистички пројекат, последњи предуслов којим су широко отворена врата за долазак антихриста.

³ У Русији православни епископи Исповедници бејаху дубоко у катакомбама, под спудом, ваистину невидљиви и за своју околину, а камоли да пришћане ван граница. Епископи РПЦЗ су у то време "незванично" имали општења са новокалендарским црквама.

остајали ваистину једини. И тако сами, полагајући свој живот да продуже Живот Цркве, рукополагали прејемнике.

И стога, једнолична хиротонија учињена Матејем Брестенским, у онај час, беше **истинита икономија**¹, једина икономија коју познаје Црква - **за Цркву и душе спасоносно одступање од акривије**².

"Ако сте Духом (тј.истином) вођени, нисте под Законом." Гал.5.18

Једнолична хиротонија ваистину јесте дејство противно правилима.

Али и ово каже Пидалион: **"У време јереси³, по нужди, не бива све непроменљиво по правилима установљеним у време мира"** (Први одговор Св. Никифора Исповедника). У тумачењу Првог апостолског правила, стоји и ово: "Апостолске Установе (8.27) заповедају да сваки рукоположен од једног епископа буде свргнут, као и онај који га је рукоположио, **изузев у случају гоњења или неке друге препреке због које се не може више епископа сабрати, када се морао рукоположити само једним**; као што је Сидерије био рукоположен у епископа Палаибиске, по Синесију, не од тројице, него од једног епископа, Филона, због помањања епископа у то време". Потом Сидеријева хиротонија никако није оспорена као неважећа или антиканонска, него ју је чак Свети Атанасије Велики окарактерисао као савршено закониту када га је унапредио у митрополита Птолемаидског, "како би он, Сидерије, био погодан за веће ствари". Постоји и овај канон Св. Јустинијана Великог: **"Ако се не нађу три епископа, достојно је да од двојице и од једног буде хиротонија."** (Правило 29, Крмчија Патријарха Јосифа).

Једнолична хиротонија Матеја Брестенског била је **нужни прекршај само административног канонског поретка**. Не и догматске суштине канона који налажу да најмање двојица или тројица рукополажу (бирају) епископа, нити тајинствене суштине или форме самог богослужбеног чина.

Ово се очитује не само из преседана Сидеријевог наведеног у Пидалиону, него и из литургијске форме чинодејства. По Симеону Солунском, у толкованију чина архијерејске хиротоније, стоји: "Хиротонију у суштини савшава први архијереј". У Великом Требнику стоји: **"Епископ који хиротонише, чинећи трипут крсни знак на глави (хиротонисаног) и држећи руку положену на њу моли се овако: (...)** И то испунивши, благосиља га Архијереј говорећи: 'Благодат Светога Духа **мојом скромношћу** пројављује се на најбогољубивијем јереју и кандидату (име) Епископу града (име).' Затим хиротонисаног целива архијереј који је хиротонисао(...)и прво се хиротонисани причешћује; а он и оном који је хиротонисао и осталима предаје дарове." Саслужитељи архијереји додирују Јеванђеље које се налази на глави и врату хиротонисаног, али само хиротонишући архијереј на његову главу полаже руку. У јектенији, осим произношења имена архијереја који саслужују, постоји прозба за "Архиепископа (хиротонишућег) и дело руку његових". И на концу, ако је за највећу Свету Тајну, Евхаристију из које извиру све друге, довољно двоје, зашто би за хиротонију било неопходно више душа?

Оспоравајући догматску исправност суштине једноличне хиротоније, наводним нарушавањем принципа "већи благосиља мањег", о.Акакије тврди како је јерархичност нарушена јер *"за епископа - један епископ не бива већи"*. Заборавио је да епископ не хиротонише епископа, него архимандрита, јеромонаха, који је од епископа мањи.

И, као поенту, Србима проповеда: *"Цркви, која је преживела врло тешке тренутке, није позната хиротонија од стране једног епископа, (...) она никада није признавала једноличну хиротонију"*.

Истина је ово: благодатних једноличних хиротонија бивало је, не једном, у историји Цркве.

Узми, читаоче, Житија Светих и види, на пример, како је једнолично хиротонисан Свети Григорије Чудотворац у епископа Неокесаријског, од епископа Федима Амасијског (17. новембра).

Или како је једнолично хиротонисан Свештеномученик Дисан од епископа Илиодора (9. април).

¹ Принцип снисхођења.

² Принцип строге канонске тачности.

³ А није ли наше време, време јереси мимо свих других времена?

Знај да је и Свети Јован Златоуст једнолично хиротонисао епископа (Аверкија).

И на концу, сазнај оно што о.Акакије, пастир српски, сакри од Срба - отац свих нас, Први Архиепископ Српски Светитељ Сава, једнолично је хиротонисао епископе и Црква Српска на једноличној хиротонији је заснована! ¹

Канони, као закон којим је одређен живот и делање Цркве, мада непомерљиви, нису Правда сама. Они су "образац" тј. еталон, мерни уређај са којим се пореди ствар коју хоћемо да измеримо. А Правда - то је Истина, Воља Божја спасавајућа, Која нетварно дејствује у тварном. Наше је да гледамо иза обрине твари и мрежа којима су војске сатанине премрежиле свет и да тражимо ту скривену Правду.

Канони су незаобилазни оријентир, али када се гледа у слова а заборавља на Начело и Правду иза њих, за Правду се ослепи. И тада се постаје фарисеј - један од оних што, задовољни сопственом правдом, не могу да појме како су апостоли смели да беру жито у дан суботњи и да га једу, како је гоњени Давид и они с њим смео да једе Хлебове предложења које је само свештеницима било допуштено јести. Један од оних који не може да појми Христа, Истину. Таквоме Камен Крајеугаони бива камен спотицања, камен на којем пада да се више никада не дигне.

Знамо - и уз све ово речено, душа тражитеља Истините Цркве може остати смућена и саблажњена једноличном хиротонијом Матеја Брестенског. Јер, ваистину, "који не улази кроз врата (*тј. канонским путем*) у тор овчи него прелази другде, тај је лопов и разбојник".

Да би се потврдила једнолична хиротонија, као савршено примљена од земаљске Војинствујуће Цркве, потребна је формална одлука Православног Сабора Епископа. Ми данас знамо да су, са сваким даном који пролази, све ништавнији изгледи да једнога дана видљиви Сабор Православних у Васељени уједини и потврди Истините.

Зато за крај, остаје само вера, "потврда ствари невидљивих".

И речи Господње.

"Ако те око твоје саблажњава, ископај га. Боље ти је с једним оком ући у Царство Божије, неголи са два ока вргнуту бити у пакао огњени." ² (Мр. 9.47)

Ко има ухо нека чује шта Дух говори Ангелу Цркве у Филадельфији³: "Овако говори Свети, Истинити, Који има кључ Давидов, Који отвара и нико неће затворити и Који затвара и нико неће отворити: Знаш дела твоја. Ево, **Ја отварам врата пред тобом**, која нико не може затворити; **јер, мало снаге имаш** ⁴, а одржао си Моју Реч и ниси се одрекао Имена Мога. Долазим ускоро. Држи оно што имаш, да нико не узме венац твој." (Откр.3.7-8,11)

Амин.

"Давид одговори свештенику и рече: Нисмо се дотакли жене три дана откад сам на пут кренуо, и сви су људи моји чисти. А иако начин није свештен, то дело биће освештано данас оним који га чини." 1.Цар.21.5

"Путеви Господњи су преподобним прави, а безаконцима су спотицање (*саблазан*)." Прем.Сирах.39.30

¹ 1220. у Жичи, по повратку из Никеје где је сам добио хиротонију и благослов. Тада је у српским земљама чак било других православних епископа (из Охридске Архиепископије), али једноличне хиротоније Светог Саве, као и Матеја Брестенског, бејаху по Промислу - за Живот Српске и Грчке Цркве.

² По учењу Отаца, "епископ је око Цркве". Два ока су пуноћа (вида), тј. слика пуноће саборности епископа.

³ По толкованију отаца Цркве, Филадельфиска Црква је Црква нашег времена ("филадельфија"="братољубље", тј. време екуменизма, претпоследња епоха пред коначном апостасијом цркве "лаодикијске"="правде народне", тј. демократске, у само време антихристово). Она је једина од седам, уз Цркву Смирне (Црква мученичка, 110 - 313. г.), којој Господ ни најмањи укор не ставља!

⁴ Тј. малобројан си.

О "ХОРЕПИСКОПСТВУ"

Хорепископи (сеоски епископи) у раној Цркви бејашу епископи постављени на катедре у селима, потчињени митрополиту, односно епархијском епископу.

Због појава недисциплине и непотчињавања првенствујућим епископима, канони помесних Сабора 314. и 341. године одредили су да хорепископи морају бити потчињени епископима града и да без њиховог одобрења не смеју рукополагати ђаконе и свештенике.¹ Сабор 315. дефинише "хорепископи су постављени по образу седамдесеторице" (Божанствени Павле беше један од седамдесеторице, он који је рекао: "Ни у чему нисам мањи од превеликих апостола" 2.Кор.11.5).

Због бројних неспоразума који су настали, **Лаодикијски Сабор 364. укида институцију хорепископа**, забрањујући да се "у малим градовима и селима постављају епископи", како се не би "унижавао архијерејски чин" (у толкованију Пидалиона). Међутим, институција хорепископа је на Истоку опстајала све до 9. века. Валсамон у 12. веку (у Пидалиону) каже: **"чин хорепископа је савршено нестало"**.

Након тога, краја 13. века, **на западу међу папистима развила се институција помоћног (викарног) и титуларног епископа**, одакле је, на несрећу, постепено ушла у Русију, а доцније и у Грчку. Помоћни епископ био је епископ потчињен епархијском архијереју или митрополиту, који му је помагао у управљању епархијом. Титуларни епископ био је епископ постављен на катедру епархије која је у прошлости била "канонска", а више није имала ни верних ни клира (дакле фиктивна - нпр. такве су папистима биле православне епархије или епархије освојене од варвара) и био је потчињен директно папи.

Ово је све било установљено и примљено савршено мимо канонског поретка Православне Цркве. Зато су институције викарних и титуларних епископа за Цркву од Истока савршено неканонске и лишене православног смисла. И историјски **сасвим различите од институције хорепископа.**²

Титулу епископа одређује катедра, а не достојанство личности који катедру заузима. Ако је архијереј на катедри архиепископа (нпр. Атине), он је архиепископ; ако је на катедри митрополије (нпр. Солуна), он је митрополит. Патријаршество, архиепископство, митрополитство, епископство - све су то институције којима се успоставља управни поредак међу епископима, али без суштинске разлике међу њима. Патријарх је "први међу једнакима", но то је само "првенство части", не и пуноће епископске благодати. Тврдња да је патријарх или митрополит већи од епископа је примање папистичке хијерархичности и јереси о папском "примату".

У званичној цркви Грчке, "епископ" Брестене носи назив "титуларни митрополит Брестенски". Дакако, ово је лишено сваког смисла, али илуструје колико су **без смисла и оптужбе да је Матеј Брестенски као "титуларни епископ" у ствари био "хорепископ"**.

Тројица митрополита 1935. хиротонисали су епископе искључиво на упражњене катедре, "незаузете" од стране архијереја званичне грчке цркве. У хиротонитириону (званичном сертификату хиротоније, без којег је она канонски неважећа) епископа Матеја стоји следеће: **"Свештени Синод следбеника отачког црквеног календара... потврђује да је 8. јуна 1935. (sic!) ... хиротонисан високопреподобни Матеј Карпатакис, игуман свештеног Манастира Ваведења у Кератеи, у епископа древне некада прослављене епископије Брестенске."**

¹ Нису смели да рукополажу ђаконе и свештенике **без одобрења** надређеног епископа, а не да уопште нису смели, како је о.Акакије поучио Србе, сугеришући да хорепископи нису ни поседовали епископску благодат рукополагања.

² О.Акакије, верујемо, ово не зна. Али, уместо да сазна и да научи стадо, он у селективној ревности за каноне, нпр. преписује неку жалосно бесмислену оптужбу 'хризостомоваца' против Матеја Б. због наводног "*рукополагања ђакониса, на шта се у оно време нису усуђивали ни англиканци*". Истина је да Матеј Б. никада није рукополагао ђаконисе него, како је за живота објаснио у одговору на те оптужбе, "појединим монахињама дат је стихар и орар, као малој деци када прислужују свештеницима у Цркви; оне имају право само да облаче архијереја и ништа друго". Институција ђакониса, **за разлику од хорепископа**, никада и ни једним каноном није оспорена или укинута у Цркви, него је чак утврђена 4. Васељенским Сабором. Ђаконисе су спонтано престале да постоје као део клира (око 12. века), тако да их данас de facto нема, али институција de iure постоји и никако није противканонична.

Нигде, ни једном речју, нема помена о "титуларном" или "хорепископу". У саопштењу за јавност издатом наредног дана Синод је објавио да је "једногласно изабрао и канонски хиротонисао за епископа некада славне епископије Брестенске, почаст ради...".

О.Акакије хиротонитирион не помиње, али на овом месту Србима пише: "*хиротонисао за (помоћног) епископа*". Та реч је његов савршено произвољни уметак документу. Баш као и цитат у даљем објашњењу где "истинољубиво" додаје како је "*из овог званичног, смиреног и истинољубивог саопштења сасвим јасно да је јеромонах Матеј (...) хиротонисан за "титуларног епископа" и уз то потписао акт...*". Саопштење можда и јесте "истинољубиво", али о.Акакије овде као да није. **(Хиротонитирион - прилог 16)**

Оно што је "*сасвим јасно*" о. Акакију, није било баш толико јасно митрополитима који су рукоположили владику Матеја. Епископ Матеј никада и ни на који начин од својег рукополагања није био "подручан", потчињен било којем митрополиту. Од првог часа био је пуноправни и равноправни члан Свештеног Синода, потчињен само њему, што је искључива функција митрополита. У свим званичним документима, посланицама, енцикликама и другим обраћањима (директним и индиректним), пре и након поделе 1937, Хризостом Ф, Синод и сви архијереји су му се све време и искључиво обраћали као "епископу" Брестенском.¹ Нигде и никада није било ни најмање алузије на његову потчињеност неком од првоначалних митрополита, све док се након хиротонија 1948. неко није ретроспективно досетио како је Матеј Брестенски у ствари био "хорепископ".

Како се рукополаже "титуларни епископ"? Како се од "титуларног епископа" постаје епископ? Којим богослужбеним чином, којом молитвом, којом благодаћу? Коју то благодат нема "титуларни епископ" коју има нпр. архиепископ или митрополит? И како је задобија?

Све ово су бесмислене оптужбе којима се диже прашина, да очи простих не виде суштину - **Матеј Брестенски бејаше епископ, Православни Епископ, са савршеном пуноћом Благодати свих архијерејских дарова.** Нажалост, сам, једини непорочни Исповедник Истине у Грчкој у данима оним.

¹ Видети титулисање у Прилозима; карактеристично је (нпр. 1942, 1946.) "*Најбогољубивијем Епископу Брестенском*". У званичном писму које Хризостом Ф. пише Герману Д. у октобру 1937. стоји дословно: "**Ми смо их рукоположили у епископе** (Матеја Б. и Германа К.), *а они су се сами прогласили за митрополите*". На једној енциклици из октобра 1937. Герман К. и Матеј Б. заиста су били потписани као "митрополити". Герман К. тако се потписао више пута, Матеј Б. само тада, и то се може сматрати погрешком, иако су, као што рекосмо, брестенска и кикладска катедра у званичној цркви Грчке "титуларне митрополије".

Само једном, 1945, Хризостом Ф. је у једној посланици написао како су Герман К. и Матеј Б. били рукоположени као "*титуларни епископи*".

О ХИРОТЕСИЈАМА РПЦЗ

1971. 'матејевски' Синод ИПХ ступа у духовно општење са РПЦЗ, након примања хиротесија, и у општењу остаје до 1975.

Оптужбе 'хризостомоваца' везане за ову епизоду су следеће: *'матејевци' су тиме признали недејственост својих хиротонија; са РПЦЗ су ушли у општење не тражећи од њих да осуде новокалендарске цркве као безблагодатне; примили су хиротесију као чин равнозначан хиротонији, којим се расколници примају у Цркву - тако да прејемство, и то по икономији, може да им се прими као постојеће тек од тада; доцније су се одрекли тих хиротесија, тако да сада поново немају апостолско прејемство.*

Истина је ово:

Црква ИПХ никада није имала нити изрекла сумњу у догматску пуноћу и дејственост својих хиротонија. Синод 1957. објављује: "Спремни смо да се јавимо канонском православном суду када буде потребно да бисмо дали одговор" за једноличне хиротоније. Никада, па ни 1971. у обраћању РПЦЗ дејственост и благодатност јерархије није доведена у питање.

Егзархија ИПХ тражила је јединство са РПЦЗ, након што је на њено чело дошао приснопамјатни ревнитељ митрополит Филарет и енергично покренуо широку антиекуменистичку иницијативу (чувене "Жалосне посланице"). Циљ је био да кроз општење са РПЦЗ, дође до уједињења и са непомирљиво одељеном 'хризостомовском' јерархијом у Грчкој. Синодска Комисија упућује молбу за уједињење Синоду РПЦЗ, у којој тврди како "по икономији, не може бити никаквих сумњи у каноничност једноличне хиротоније", те да су "спремни да прихвате свако решење (Сабора) засновано на св. канонима". Претходно је РПЦЗ у расправи о условима за јединство на Сабору 1971. примила званичну Омологију и Еклесиологију Цркве ИПХ и донела одлуку о престанку сваког општења са црквама официјалног православља.

Архијерејски Сабор РПЦЗ усваја Одлуку у којој закључује да, пошто су *"старокалендарци нарушили само јерархијски поредак у свом стремљењу да заштите православље, постоји довољно основа да се у односу на њих примени икономија"*. Епископима Егзархије ИПХ у САД усмено је саопштено како ће то бити само формални чин "простог благослова", "разрешне молитве са полагањем руку".

Помало исхитрено, пре него што је имала увид у званични документ одлуке Сабора РПЦЗ (који се увек објављује 2-3 месеца након Сабора), Егзархија ИПХ прихвата ову одлуку и двојица епископа примају хиротесије ("полагање руку"). По повратку у Грчку они тај чин понављају над сабраћом архијерејима, као и над већином клира.

Одлука Сабора РПЦЗ била је по много чему спорна, али то је било испитано и схваћено тек накнадно.¹

Реакције "браће" 'хризостомоваца' и новокалендараца у Грчкој бивају, интересантно, идентичне. И једни и други тријумфално тврде како су хиротесије у ствари представљале хиротоније, да су се њиховим примањем 'матејевци' одрекли својих хиротонија а тиме и

¹ а) РПЦЗ је у томе часу признавала 'хризостомовску' јерархију у Грчкој и била у општењу са њом. Стога њени јерарси ни на каквим канонским основама нису могли доносити било какве одлуке, нити спроводити било каква дејства у односу на грчке епископе ван своје јурисдикције.

б) У тексту Одлуке нпр. на самом почетку стоји: *"Ми не можемо тачно утврдити колико је немогуће било за Матеја Б. у оно време да добије садејство епископа Поликарпа или митрополита Хризостома за савршавање прве хиротоније"*. Из овога се очитује како руски архијереји нису имали ни елементарног сазнања о историјским околностима, ни жеље да се потруде да их испитају (1948. било је још два условно православна епископа у Грчкој). О најважнијој ствари не знају (јер не желе да знају) ништа, али се ипак постављају као они који суде "у Духу Светом".

в) У елаборацији канонских аспеката стоји: *"у случајевима једноличних рукополагања у историји Цркве начињених у условима гоњења, дејственост хиротонија признавала се накнадним решењем Сабора"* и да *"путем икономије неканонска дејства могу добити силу тајинства без њиховог поновног савршавања"*. Објашњавајући како чин "полагања руку" (хиротесије) којим се у Цркву канонски примају расколници означава њихово *"помирење с Црквом"*, закључују да се 'матејевци' *"не могу поредити са таквим расколницима"*. И доносе одлуку да се саврши *"полагање руку"* на 'матејевске' архијереје. Све у потпуној међусобној контрадикцији.

Канонски поступак био би - уколико се нађе да су хиротоније биле неоправдане и недејствене то значи да су архијереји расколници, треба их свргнути и осудити (тек потом евентуално примити у покајању, "полагањем руку"); уколико се нађе да су хиротоније биле оправдане, простом одлуком (решењем) Сабора, без било каквог допунског чина, оне се признају дејственим.

прејемства и признали свој статус расколника; следствено, пошто њихова јерархија постоји тек од тог часа, они су дужни да се потчине "постојећој канонској" јерархији Авксентијевог Синода.

Епископ Лавр Менхетенски (који је био потписан испод Одлуке), дошавши у Грчку, обавештава 'матејевски' Синод да су хиротесије биле "равнозначне хиротонији". Ово изазива смутњу међу клиром и вернима, и неки клирици одбијају да приме "полагање руку" од својих архијереја. Непосредно потом Митрополит Филарет (првојерарх РПЦЗ), у разјашњењу послатом на захтев 'матејевског' Синода, тврди како су хиротесије имале само смисао "простог благослова", као "разрешне молитве".

Сабор РПЦЗ се у годинама које следе упорно оглушује на позиве Синода ИПХ да, како је обећао, објави православно Исповедање Вере. Незадовољство и узнемирење верних у Грчкој кулминира 1974. када РПЦЗ уместо Омологије објављује ово: *"Што се тиче питања присуства или одсуства Благодати Светога Духа у тајнама новокалендарске Цркве, РПЦЗ не сматра себе, нити било коју другу помесну Цркву, као ону која има власт да донесе коначно решење, јер коначно решење тог проблема припада само специјално сазваном Васељенском сабору са обавезним учешћем слободне Цркве Русије"*.

Наредне године Синод Цркве ИПХ прекида општење са РПЦЗ.

Синод ИПХ је касније, више пута до данас, објавио да је хиротесија "примљена само као спољашњи и сасвим формални чин, како би се уклонили изговори о антиканоничности (од стране "браће" 'хризостомоваца', прим.), а не као чин који се дотиче Архијерејства које је догматски било потпуно и савршено"; "1975. из разлога Вере и Омологије Синод је прекинуо општење са РПЦЗ, али чин хиротесија никада није одбацио, зато што никада није ни примио никакво суштинско дејство на Апостолско Прејемство својих архијереја".

Прихватање одлуке о хиротесијама и општење са РПЦЗ није представљало антиканонски акт, али историјски се показало као погрешка. Вероватно по Промислу - да се "открију помисли многих срца" и да се затворе сва лажљива уста која оптужују 'матејевце' за *"неразумни фанатизам"*, *"претерано ревновање"*, уверење како су *"једино они православни"* и да *"они не желе јединство"*.

Архијереји РПЦЗ тада нису хтели да објаве Православну Омологију. Нису хтели да ходе Путем Истине и зато су, само двадесетак година потом, крупним корацима кренули путем лажи, у апостасију, куда и данас ступају, примивши неправославну омологију и еклесиологију злославнога Кипријана.

"Лажни пророци познају се по плодовима, по животу својем, по делима, по последицама које проистичу из њихових дела." Св.Нил Сорски

Како таква РПЦЗ, у целој својој историји склона компромисима, може да буде канон православља и сведок истине, судија онима за које и сада гордо мисли да су много мањи од ње, Истински Православнима?

'Хризостомовска' група ИПХ своје постојање и каноничност заснива на два стуба - на "исповедању" Хризостома Флоринског и на "канонском епископском прејемству" од РПЦЗ. На два врло климава, разваљена стуба.

"Не уздајте се у речи лажљиве, говорећи: Храм Господњи, Храм Господњи, Храм Господњи овде је!" Јер.7.4

Колико је спорно исповедање Хризостома Ф. показали смо.

Колико је спорна каноничност и "богоданахнутост" судова и дејстава архијереја РПЦЗ, показало је време и ти архијереји сами.¹

¹ "Свака хиротонија учињена без држања канона, у суштини већ бива недејствена, чак и када је учињена канонски рукоположеним епископима", поучавају архијереји РПЦЗ у тексту Одлуке о хиротесијама 'матејеваца' Ако је 'матејевска' јерархија представљала Цркву Грчке, којим правом је РПЦЗ учинила и "признала" хиротоније 'хризостомоваца' (јер њени епископи бејаху претходно рашчињени и осуђени 'матејевски' клирици)? Ако су 'хризостомовци' били канонска јерархија Цркве Грчке, којим је канонским правом РПЦЗ чинила хиротесију над 'матејевским' јерарсима и примила их у општење? Какви год били одговори, јасно је - РПЦЗ је безаконје чинила. И то не беше њихово једино безаконје. Нити најмање од свих. "Нека безаконик не суди праведноме."

А онима 'хризостомовцима' који се уздају у благодатност РПЦЗ и кажу "РПЦЗ је била православна, до 1994. (до кипријанизма)" можемо рећи оно што нико не може оспорити - Синод РПЦЗ је ходио путем према апостасији. Дакле, (речима Хризостома Ф.) био је потенцијално расколнички, а 1994. постао је и актуелно јеретички.

О "ДОБРОМ ИСПОВЕДАЊУ" ХРИЗОСТОМА ФЛОРИНСКОГ

Да ли је епископ Хризостом Ф. право управљао речју истине? Да ли је увек исповедао, учио и делао православно?

Увођење новог календара 1924. представљало је нарушавање Светог Предања, не прости канонски преступ него одвајање од Цркве и улазак у раскол, ступање на широки пут према антихристовој јереси екуменизма.

Нови календар је, заједно са новом пасхалијом, свеправославно осуђен а они који га примају анатемисани на Свеправославним Саборима 1583, 1587, 1593 и 1756. Сви који га примају одмах падају под анатему и постају одвојени од Цркве.¹ Евентуална додатна осуђујућа објава јерархије о таквима не представља њихово одсецање од Цркве. Она тога који се већ сам одсекао расколом, из пастирских разлога формално осуђује - оглашава стаду да је тај отпадник, а отпалог подсећа не би ли дошао к себи и покајао се. Не чини га осуда расколником, осуда само објављује да је он ван Цркве, да већ јесте расколник. То је сасвим различито од престапа црквеног поретка којим појединци унутар Цркве чине канонски прекршај (непослушност црквеној власти, симонија, блуд итд.), када канони предвиђају да такав треба да изађе пред синодски суд, да се преступ испита те да ако се кривица докаже буде кажњен.

"Ко год не прати црквене обичаје проглашене од стране седам Васељенских Сабора и Свету Пасхалију и календар (месецослов) које су они установили за нас да их пратимо, него жели да прати новоизмишљену пасхалију и нови календар безбожних папиних астронома, и противећи се жели да одбаци и уништи учење и обичаје Цркве - нека је **анатема**, одлучен од Цркве Христове и ван Сабора верних".
Сабор 1583.

За све то време такав пребива и остаје у Цркви (ако је архијереј, има власт да савршава Тајне) и за таквога важи да је потенцијално осуђен (подложен суду), али не и дејствено, све до судске одлуке Сабора која га осуђује и коначно чини и дејствено свргнутим или изопштеним, безблагодатним.

Примање новог календара је грчку цркву одмах дејствено ("актуелно") учинило расколничком, а потенцијално и јеретичком јер се одсекла од општења са Христовом Црквом, зарад јединства са јеретичима. Расколници, по канонима, немају и не могу имати Благодат Духа Светога, као одвојени од Тела и Животодавне Главе Цркве. Они су мртви уд, а њихове тајне не само да не могу имати спасавајућу силу него постају жртве мртвих (Пс.105.29). Теорија о "*потенцијалном али не и дејственом*" расколу новокалендараца, заснована на извитоперавању смисла наведеног канонског суда, конструисана је 1924. на Светој Гори, како би се оправдало помињање Васељенског патријарха, и да би се оптужили светогорски зилоти који су одбили да га помињу.

Хризостом Ф. провео је 12 година у новом календару. Претходно је имао пуну архијерејску благодат, као рукоположен пре новшества. Он је у тих 12 година био под осудом и анатемом Свеправославних Сабора, али до 1935. није био и формално осуђен Сабором епископа.

"Слуге Моје бориле би се да не будем предан Јудејцима" Јов.18.36.

Када је 1935. исповедио Православље, то се по икономији може примити као повратак у Цркву и поновно задобијање пуноће Благодати.²

Да је у међувремену био формално јерархијски осуђен, тада би морао тражити покајање и примити разрешење од јерархије која га је осудила.

Те 1935. формирао се Сабор Православних Епископа у Грчкој и формално осудио новокалендарску цркву, тј. објавио Цркви да су архијереји новокалендарци безблагодатни расколници. Од тога часа сваки архијереј који би прилазио из новог календара морао би да принесе покајање томе Сабору православних епископа.

¹ "Одступ од древног законодавства и нарушавање макар само једног његовог правила (канона) лишава помесну цркву благодати Божје и чини је расколничком заједницом." (Правила Православне Цркве, Никодим Милаш, том 1, стр. 331)

² То је одговор о.Акакију на његово питање упућено "браћи матејевцима": "*какву су благодат могла имати три јерарха после 11 година у безблагодатној цркви?*".

Најславнији сличан случај у историји Цркве био је Свети Мелетије Антиохијски - он је потписао полуаријанско исповедање, био у пуном општењу са аријанцима и они су га поставили за Архиепископа Антиохије. Након седам дана исповедио је Православље и био одмах примљен и признат као православно архијереј без обзира на то што никада и никоме није принео покајање, нити примио миропомазање, хиротесију или разрешну молитву.

1936-1950. Хризостом Ф. одступа од првобитног исповедања. Он **објављује** неправославну теорију "потенцијално не и дејствено"; игноришући анатеме и осуде новог календара Свеправославним Саборима, учећи како је тек потребно да он буде свеправославно осуђен; одриче да је новокалендарска црква реално расколничка и тврди да је нико, па ни он, није тако осудио; исповеда да тајне новокалендараца стога имају освећујућу благодат; прима њихову тајну миропомазања и не миропомазује децу крштену у новом календару јер би то наводно био антиканонски чин; признаје ауторитет и ипостас званичне цркве; обавезује се да ће прихватити будућу свеправославну одлуку о календару на сабору који је сазивала Васељенска патријаршија, ма каква била; тражи да синод званичне цркве осуди епископе који другачије мисле од њега (Матеја Б. и Германа К.) као безблагодатне јеретике због неканонских објава и поступака против званичне цркве и старокалендараца; обзнањује своју прелест о најскорије предстојећем тријумфу православља у Митрополији грчке цркве. После 1937. објављује да је новокалендарска црква канонска Мајка Црква; да старокалендарци нису Црква јер их ниједна помесна црква није признала, него покрет, паратакса, стража унутар аутокефалне Цркве Грчке; уверава црквене и државне власти да има пуну свест о томе да је он само чувар једног традиционалног закона од православног значаја; обећава да као такав никада и ни у ком случају неће приступити хиротонији епископа, и испуњава то обећање.

Ово све представљало је неправославно исповедање, лажно учење о Цркви. И неправославно дејство против Цркве и против истински Православних Архијереја, чиме је то учење потврђено и запечаћено.

Матеј Б. се од Хризостома Ф. 1937. одвојио управо и само због овога. Због оваквог исповедања и због овакве праксе - из разлога вере.

Лажно учење назива се јерес, лажно учење о Цркви назива се еклесиолошка јерес.¹ Благодат Христова је Нови Закон којим је у Крви Спасовој, Огњем Духа, обновљена овештала старозаветна Мојсејева Тора. Тврдња да они који су под анатемом Отаца, који газе Закон, Цркву и Њена Предања имају Благодат - није обична јерес. То је хула на Благодат, хула на Духа Светога. У томе је сама суштина антихристовог учења које се данас пројављује као екуменизам - нема анатеме,² сви су Црква, нема расколника, нема јеретика, сви се спасавају, сви имају Благодат.

Како је оно што је данас неоспорива јерес (кипријанизам) могло икада бити православно учење, како нас учи о.Акакије? Ми знамо да је "Господ Исти јуче, данас и сутра", да "Истина Господња пребива вавек" и да је "Правда Његова Правда вечна"! Православље, по дефиницији Отаца, је оно "што су веровали сви, свагда и свуда".

А ако неко има мисао како је ипак исповедање Хризостомово било безазлено, јер није општио са новокалендарцима, нека тај проба да помисли колико је простог народа остало у новокалендарској лжецркви због таквог исповедања. Јер ако у тој "канонској свеправославно признатој Цркви" бејаше Благодати, упркос извесном "неосуђеном" безакоњу, и ако њене тајне имаху "све своје освећујуће дејство", зашто би ико кретао у подвиг неког сумњивог исповедништва, у гоњење, да ломи

"Праведнога правда неће избавити у дан у који се прелести. Када кажем праведнику 'жив ћеш бити' а он уздајући се у правду своју сатвори безакоње, сва правда његова неће се поменути, у неправди својој коју сатвори умреће!" Јез. 33.12-13

"Стражар (тј. епископ) ако види мач који иде (тј. анатему) и не проповеда људима и људи се не сачувају и мач дошавши узме од њих душу - та се узне због безакоња својега али крв њену од стражара тражићу. Када кажем грешнику 'грешниче, умрећеш смрћу!' а ти не кажеш грешнику да се одврати од пута својега, тај ће безаконик у безакоњу своме умрети, али крв његову од тебе ћу тражити!" Јез. 33.6-8

"Који је неправедан у најмањем и у многим је неправедан." Лука 16.10

"Речима својим оправдаћеш се и речима својим осудићеш се." Мат. 12.37

"Који говори за нечестивог да је праведан, проклет од људи биће и омрзнут од народа. А који га обличује, бољи ће се јавити, на њега ће сићи благослов добри." Приче 24.24-25

"Гневите Бога речима вашим и говорите: 'чиме га разгневисмо?' Јер рекосте: 'Добар је пред Господом који зло чини, и са њим је благовољеније (тј. милост, благодат) Његово.' А где је Бог Правде?" Малах. 2.17

¹ О.Данило (не знајући све чињенице) тврди како то није била јерес. За Св. Теодора Студита јерес је представљало противканонско допуштање другог брака (који Црква данас прима). Како онда јерес није учење да Свети Дух, Тајне и Спасење постоје код оних који су под анатемама Отаца и одвојени од Цркве? Свети Новосвештеноченици и Исповедници руских катакомби уче како је у наше време сатана лукаво напао управо и само догмате о Цркви, у покушају да Истинску Цркву неприметно замени својом лжецрквом.

² Важан мотив хилијастичке антихристове јереси, заснован на изопачењу старозаветних и откровењских пророчанстава о Новом Јерусалиму и Царству Небеском - "анатеме више неће бити" (Откр. 22.3).

породице, крваво пресеца братске и кумовске везе, напушта возљубљене храмове и духовнике?

Зашто није викао Хризостом Ф. вернима у новокалендарској "Цркви" да су под анатемама Отаца, далеко од Бога и Спасења, да беже од проклетства и смрти као од огња? Колико је душа у аду јер су остале у новом календару, не чувши за анатему?

Како је могао припадати Цркви Христовој Хризостом Флорински и они с њим, ако он сам није имао ни свест ни исповедање да је у Цркви (исповедао је да припада "канонској /новокалендарској/ Мајци Цркви", да се налази у њој и да из ње црпи тајне и благодат)? Ако није примао одлуке и анатеме Православних Сабора? Ако је примао тајне расколника?

1950. Хризостом Ф. јавно се одрекао овога, "*повукао све саблазни које су биле изазване његовом кривицом*", и објавио да се враћа на првобитно православно исповедање.

Тиме је сам признао да је био крив. И затворио сва лажљива уста која и данас бесрамно вичу како он никада није учинио ишта противно православно исповедању, величајући га као "ваистину новог Марка Ефеског". Али ни Хризостом, ни његови прејемници, никад нису објаснили једну ситницу - **како је он, примивши исповедање и праксу који су само неколико година пре били "безумље, злославље и безблагодатна јерес", постао Исповедник Православља а они епископи, који су све време држали ту исту Омологију, заувек остали злославни?**

Истина увек претходи лажи. Она је оригинал, праобраз, у који се потом као ангел светлости прерушава лаж. Изворно, истинито Исповедање све време држао је Матеј и његови прејемници. Сви који су то Исповедање накнадно примили дошавши са кривудавих странпутица лажи, оптужујући притом првоначалне Исповеднике као јеретике, фанатике или расколнике, у истину су се само прерушили, имајући њен образ а силе се њене одрекавши.

Као духовни аманет Хризостом је оставио своју прелест о "*предстојећем Свеправославном Сабору који једини може да одлучи о календарском питању и који ће умирити Цркву*".

И на концу је испунио обећање да никада неће предузети архијерејске хиротоније, као "*непотребне*". Своју "паратаксу" свесно и предумишљено оставио је без Апостолског Прејемства, без архијереја који је по учењу Цркве извор Вере и преподаваатељ Благодати и свих спасавајућих Тајни. **Заборавио је, или никада истински није ни знао, да једина дужност епископа јесте да чува Апостолску Веру и Прејемство и да их преда неизмењене и неискварене својим прејемницима.**

Он од 1935. никада није имао ни најмањег духовног општења са новокалендарском црквом, и свакако је више пута говорио и исповедао истину Православља.

Али није ли лаж много опаснија када је смешана са истином?

"Онима који греше по немоћи треба опростити". Хризостом Флорински свакако је грешио по немоћи, а не предумишљеном зломом.¹

Али остаје чињеница да је управо он "пустио из боце" злог духа лажног учења које је данас познато као јерес *кипријанизма* и које је од пре неколико година заразило целу, дотада колико-толико православну Васељену - много милиона верних РПЦЗ у Русији и дијаспори, румунске, бугарске и обмануте грчке ревнотеље отачког календара.²

"Ако ко анатему постављену чује и не објави, убојавши се и постидевши људи, спотаћи ће се."
Приче 29.24-25

"Свештеници Јерусалима оскврните светиње Моје, свето од оскврњеног не разликоваше, нечисто од чистог не разделише!"
Јез.22.26

"Сатанино дело је лукаво подражавање Истине"
Св.Антоније Велики

"Овако говори Господ:
Станите на путевима и погледајте, и питајте за стазе Господње древне и видите пут добри; и ходите по њему и мир души својој тамо ћете наћи. И рекоше: 'нећемо!'" Јер.6.16

"-Прејемство је печат истинитости црквеног учења.
-Истина се чува у Цркви благодарећи прејемству епископа.
-Прејемство епископа је признак Тела Христовог."
Св.Иринеј П.Ј.3.2,6.37

"Оне који се уклањају на криве путеве одагнаће Господ скупа са онима који творе безакоње." Пс.124.5

"Или признајте дрво добрим и плод његов добрим, или признајте дрво злим и плод његов злим; јер по плоду се дрво познаје." Мат.12.33

¹ По немоћи својег гордог ума који га је одвео у прелест о предстојећој "*торжественој победи Православља*" и Васељенском Сабору који ће осудити све отпаднике. Индикативно је да је он сам, "*као зналац канона и догмата, образован и теолошки одишолован на највишој Теолошкој школи*", највише оптуживао владуку Матеја управо за "*неукост, недостатак теолошког образовања, неразумност и злославље*". Заборавио је слово Истине: "Не изабра ли Бог ниште овога света за богате у вери и наследнике Царства?"

² **Кипријан** Куцумбас са својим следбеницима "*православног супротстављања*", **идентично исповеда и чини што и Хризостом Ф. 1936-1950.** Ово су наводи из његове "еклесиологије" (која је званично примљена од РПЦЗ): "*Црква је једна, али како помесне цркве*

И то управо бејаху плодови његове архијерејске борбе, које је оставио за собом: безглава "паратакса", аманет о "свеправославном сабору", и јерес кипријанизма чији је началник и протопоповедник био.¹

'Хризостомовци' (а међу њима о.Данило) агресивно окривљују искључиво Матеја Б. и његово дејство за све потоње безбројне поделе које су се десиле међу ревнитељима предања у Грчкој и Васељени.

Али не могу притом да објасне - како узрок раскола и смутњи може бити онај који је тврдо и непоколебљиво држао Православно Исповедање и Праксу (исто које они сами данас држе!) никад не одступивши од њих? Онај који никад не разнствова устнама својима,² (Пс.105.33) чија апостолска реч ваистину никада не беше да и не? (2.Кор. 1.18) Онај чије дело (истинског Православног Исповедања), зидано на темељу Апостола, остаде? (1.Кор. 3.10-15)

По учењу отаца, три су стуба Цркве - Исповедање Апостолске Вере, Апостолско Прејемство и јединство Епископа. **Сва три стуба Цркве срушио је владика Хризостом Флорински.**

Он је одступио од истинитог Исповедања (1936-1950; потом је поново покушао да га дигне, но неправдо, упорствујући у заблуди да је потребан свеправославни сабор да осуди новокалендарце). **Он** својој пастви није оставио Прејемство. **Он** се одвојио од епископског јединства - јер јединство епископа је јединство у истинитом Исповедању и одступ од Исповедања, одступ је од јединства.

Саблазнио је многе Хризостом Флорински.

Господ је рекао: **"Није могуће да не дођу саблазни. Али тешко ономе преко кога долазе! Боље би му било да му се воденични камен о врат обеси и да се вргне у море, него да саблазни једног од ових малих!"**

Када је *"новукао саблазни"* и исповедио православно, није објавио покајање. По учењу Цркве за јавни грех (грех епископа) неопходно је јавно покајање³. Хризостом од оних који бејаху православно никада није затражио опроштај. Тако да га на земљи није могао ни добити.

Ми му наравно, и на срећу, не судимо. Он ће одговор о речи истине којом је имао да право управља дати Речи, Логосу и Истини Самој.

Ми само знамо да, због савести наше, у његовој економији истине и у његовом исповедању судеоници не можемо да будемо.

"По плодовима њиховим познаћете их. Свако дрво добро плодове добре рађа, а зло дрво зле плодове рађа." Мат.7.16-17

"Пут благочестивих прав бејаше." Иса.26.7

"Који творе саблазни Царства Божјег неће наследити!" Гал.5.19-24

"Знај, ако од тебе изађе огањ саблазни и прогута друге, Бог ће из руке твоје тражити душе које прогута огањ твој. Ако ти и сам не вргаш у огањ, него се само саглашаваш са онима који вргају, на суду ћеш бити заједничар њихов." Св.Исаак Сириј

"Јер не можемо против истине, него само за истину." 2.Кор 13.8

могу да погреше у питањима вере, тако је и Црква Грчке раздвојена а Православни су се поделили на болесне у вери и здраве. Ми здрави се унутар Цркве законито боримо против заблуде. Следбеници новокалендарске новотарије нису осуђени свеправославно и за то је потребан обједињавајући Велики Васељенски Сабор. Новокалендарци се примају покајањем и исповедањем вере (а не миропомазањем) јер су они чланови Цркве који још нису приведени суду, а не осуђени расколници или јеретици".

¹ О. Акакије објавио је Србима како је исповедање Хризостома Ф. *"почетком друге половине века свом сицином постало званично "вјерују" ИПХ широм Васељене"*. То "његово" исповедање, како видесмо, било је заправо Исповедање владике

Матеја, од првога часа до конца. Исповедање за које је Хризостом Ф. много година тврдио да је *"фанатизам, безумље и јерес"*. Исповедање које је Хризостом Ф. примио и као торжество Православља објавио само неколико дана по кончини Матејевој (па и тада дефектно - наставио је да учи како је *"тек потребно да свеправославни сабор осуди нови календар"*). Тврдити да Хризостом Ф. и његови последоватељи имају православно Исповедање и да су осудитељи новокалендарског екуменизма, исто је као рећи да је данас Московска патријаршија исповедник Православља када осуђује сергијанизам и прославља Новомученике, приказујући се као прејемник њиховог Исповедања. Једини аутентични прејемник оригиналног Хризостомовог исповедања данас је јеретик Кипријан Куцумбас. 'Хризостомовци' данас практично узурпирају Хризостомово име, јер нити имају прејемство од њега нити више држе његово исповедање (Хризостом Киусис када се титулише као Хризостом "други").

² Разнствовати устнама - непреводива црквенословенска реч, значи: говорити различито, противречно. Велики Боговидац Мојсеј, само због "разнствовања устнама" пред народом, прогневи Бога толико да се не нађе достојан ући у Земљу Обећану.

³ Ово је различита ситуација од горенаведеног случаја Св. Мелетија Антиохијског, који је био примљен од стране православних а да му они нису тражили покајање. Хризостома Ф. православно епископи **нису примили** - он је њих гордо позивао да се њему врате у покајању (*"последњи пут"*). И то након његовог другог пада (први је био 1924-1935.), за који је био и осуђен (Матејем Б.). Десети канон Св. Петра Александријског каже: "Они из клира који добровољно изађоше на подвиг, па падоше и потом обновише подвиг, није праведно да после остану у свештенослужењу јер су оставили стадо Господње".

Чињеница да се Хризостом налазио толико близу истинитог Исповедања, а ипак остао далеко од њега јер није тражио Покајање, даје нам за право да помислимо да га по правди није стекао, Промислом Божјем. Како се онима који великим грехом греше или греше по произвољењу, каже - "Тражићеш покајање али га нећеш наћи".

"Оне који у наше време преиначавају и изврћу истину, оне који се ките сујетном и лажном сличношћу Цркви, сличношћу туђом Христу и истини, њих нека нико не назива хришћанима и нека не општи са њима." Св.Јован Златоуст

Јер знамо Архијереја који другачије од њега вероваше и учаше - онако како Црква од Апостола верује и исповеда и учи. У Тој Вери хоћемо да стојимо и једино се у Њу уздамо да може спасти душе наше.

"Са преподобним преподобан бићеш, и са невиним невин бићеш, и са изабраним изабран бићеш. А са кривим развратићеш се (крив бићеш)." Пс.17.26-27

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

О.Акакије у своме закључку поставља "једно озбиљно", коначно питање: "да ли нови календар цркву која га прима чини безблагодатном?"

Одговор не тражи у Светом Предању Цркве, у Богом установљеним Канонима и духоносним одлукама Светих Сабора, него у своме расуђивању.

"Еда ли нема Бога у Израилу (Предању Цркве) па идете да упитате Ваала (плотски ум)?" 4.Цар.1.3

Одговор, јасно изречен, налази се у Пидалиону - "Одступ од древног законодавства и нарушавање макар само једног његовог правила (канона) лишава помесну цркву благодати Божје и чини је расколничком заједницом".¹

О.Акакије не жели да зна за њега, он тражи други одговор у плотском уму. Осуђујући "болесну еклисиологију матејеваца", а не могући да Србима понуди "здраву" од стране својег Синода (који никакву нема па је не може ни дати²), он износи "своје мишљење".

"Нема ничега средњег између истине и лажи." Св.Марко Ефески

Арбитрарно одређује два периода - први, у првој половини 20. века "за који је карактеристичан нови календар, са екуменизмом који се тек назире" и други, у другој половини века, са "екуменизмом који је израстао у правог горостаса јереси и за собом повукао цело званично Православље, и који је несумњиво безблагодатан".

И тако нам о.Акакије, савршено игноришући (по подобију свога оца Хризостома Ф.) анатеме Сабора и Отаца, незлобиво препоручује да на "нови календар са екуменизмом који се тек назире" (његовим речима - "много перфиднији напад ђавола" него сергијанизам и физичко гоњење у Русији !) све док не израсте "у горостаса јереси", треба "да гледамо са снисхођењем и расуђивањем а не како то браћа матејевци чине - слепим одсецањем мачем".

У преводу - да великодушно заборавимо страшне анатеме Отаца и Сабора, и да снисходимо сатани, док је још мали (и перфидан), витешки му пружајући прилику да порасте. А када порасте у горостаса, ми који имамо толику љубав и такво расуђивање, ми ћемо бити ту да му својим херојским и правовременим исповедањем одсечемо главу.³

¹ Правила Православне Цркве, Никодим Милаш, том 1, стр. 331.

² Тако нпр. у "Објави Православног Исповедања" упућеној Катакомбној Цркви Русије, сасвим недавно (1994.), **архиепископ Хризостом Киусис ("други") исповеда овако: "Старокалендарско питање почиње 1924. године" увођењем григоријанског календара, када је од оних "који нису пратили Цркву у новотарији, створен старокалендарски покрет, али не нова Црква", те да "државне власти нас признају као стабло мученичке Православне Цркве ГОХ у Грчкој".**

У Православној Цркви од Истока "старокалендарско питање" не постоји, постоји само новокалендарско-папска новотарија вишекратно предана анатема. Овом несрећном формулацијом исповеда се како је Црква примила "новотарију", а они који нису пратили Цркву образовали су покрет, али не нову Цркву (слично исповедању Хризостома Флоринског). Истина је да је новотарију примила расколничка јерархија а да је Црква остала Невеста Христова, нераздељена, савршена, без мане.

Хвалисање о признавању од стране "државних власти" не би било достојно коментара, да није појма "стабло Цркве", чиме је имплицирана злославна теорија грана. То ваистину даје за право неким ревнитељима у Грчкој који данас Хризостома Киусиса и епископе око њега оптужују за "старокалендарски екуменизам".

Добро знамо пророчанства Светих Отаца о томе да ће на концу времена све званичне цркве бити апостатске; ево речи Светог Игнатија Брјанчанинова: "Институција Цркве која се већ дуго љуља пашће страховито и изненада. И стварно, то нико није у стању да заустави и спречи. Садашњи начин да се институција Цркве (тј. званична црква) очува (тј. кокетирањем са богоборним државним властодрицима) позајмљен је од овога света, а последица ће бити само њен убрзани пад." А 'хризостомовци' се поносе чињеницом да су они "званична, призната и регистрована старокалендарска Црква Грчке".

³ Отприлике једнако "расуђују" ревнитељи у СПЦ - они се "слажу" да је екуменизам јерес, али границу коју о.Акакије арбитрарно поставља на средину века, они, са отприлике истим правом, правом на "своје мишљење", померају мало даље. И једнако тврде како треба ревновати "по разуму, са снисхођењем и расуђивањем". Тај разум, то расуђивање и снисхођење, по сопственој "процени", а не по Уму Цркве, представља плотско умовање, које је "непријатељство Богу и смрт" (Рим. 8.6-7).

Управо то је, по отачкој дефиницији, суштина сваке јереси - примеса у откривеном Учењу Богопознања, позајмљена из плотског мудровања.

Не тако, не тако уче нас Свети Оци и Реч Божја: "Кћери вавилонска окајана, блажен је који ти да плату твоју, блажен је који узме и разбије младенце твоје о камен!" (Псалам полијелејни 137.)

"Ми расуђујемо по предању отаца."
Акта 4. Вас. Сабора

У својој незлобивости о.Акакије је заборавио да је тај непоменик у међувремену, док је растао у горостаса, можда прождро и у ад низвео неку душу. И да је пастир онај који ће дати одговор за њу.

"Овако говори Адонај Господ: Ево Мене на те пастире и Ја ћу тражити овце Моје из руку њихових!"
Јез 34.10

Као младом и неискусном пастиру то му се сасвим лако може опростити. Али је тужно и срамно да као *"претеране ревнитеље"*, безумне и фанатичне, осуђује оне опитне пастире који су, знајући своју дужност и одговор који ће дати Пастирначалнику Христу за сваку душу, од првог часа устали у одбрану Цркве, исповедили Православље и живот свој положили за овце.¹

"И доброчинитеља граду (тј. Цркви) и заштитника људи својих и ревнитеља закона Божјих, дрзну се називати непријатељем опште ствари." 2.Мак4.2

Грдно је зло клевета. Светлоносни Херувим је клеветом постао ђаво (*диаволос*=клеветник). Једино клевета (на Духа Истине) је грех који не бива проштен. Ми хоћемо да верујемо да је о.Акакије у срцу свом и речима својим оклеветао само човека Матеја. Не и Дух његовог Исповедања.

Користећи образац расуђивања о.Акакија који он нуди Србима као здраву еклесиологију, овако бисмо морали гледати нпр. на време Арија и његовог христорборног учења (курзив су дословне речи о.А.):

"Душама благочестивим и простим лако је избећи заблуде и пронаћи истину - само се окренемо источнику Божанственог Предања и заблуда ишчезава."
Св.Кипријан Картагински

Постоје два периода која је могуће оквирно одредити - до Првог Васељенског Сабора и после њега. За први период карактеристични су Аријево неправославно учење са полуаријанством које се тек назире, на чију би безблагодатност требало да гледамо са снисхођењем и расуђивањем (а не слепим одсецањем мачем). Да је то тако, доказ је нпр. Свети Николај Мирликијски који је до Сабора, а и на самом Сабору, био у молитвеном општењу са Аријем. Нико од православних га није због тога прогласио за јеретика и безблагодатног. Тек после Сабора и саборне осуде којом

¹ О.Акакије спочитава да *"браћа 'матејевци' исповедају да чин увођења новог календара у једну помесну цркву њу одмах чини лишеном Благодати, те да су и они који опште са њом безблагодатни"* и тријумфално пита *"где се налази Црква Христова од 1924. до 1935?"* Закључује како *"матејевска логика води до застрашујућег оповргнућа обећања Господњег да врата адава неће надвладати Цркву"*. Као сведоке *"здрог расуђивања"* и образац правилног (не *"претераног"*) ревновања наводи Светог Патријарха Тихона, руске катакомбнике и РПЦЗ.

Он Србе учи како *"матејевци"* исповедају да су од 1924. до 1935. они, без епископа, једини били Црква. Када је аутор ових редова једном приликом покушао да му предочи могући одговор на питање *"где је била Црква?"*, о.Акакије му је рекао: *"то ти тако кажеш, не и они!"* Аутор је потом отишао к *"њима"* да својим ушима чује шта *"они кажу"* и чуо је да *"кажу"* управо то, православно исповедање - **зилоти у Грчкој, клир и верни без епископа, били су Црква, зато што су остали у Цркви и никуд се нису померили из ње; Православни Епископи постојали су у Васељени и то су били катакомбни Исповедници у Русији.** То је било стање неформалног јединства у одступу од злославља, **идентично као у време Св. Максима Исповедника.** Није било часа да није постојао Епископ, иако видљиво јединства није било.

Патријарх Тихон, како је сам признао, погрешно је када је 1923. накратко увео нови календар у Руску Цркву, будући *"лажно информисан да су све Цркве примиле нови календар, и у немогућности да оствари контакт са осталим патријарсима"*. Његово увођење одмах потом окарактерисао је као *"тежак грех пред Богом"*. Патријарх Тихон јесте формално *"био у општењу са новокалендарцима"* и то је остао до смрти. Али не каже о.Акакије колико и како - *"остао је"* целих годину дана - годину дана проведених у затвору, пред иследницима, у болницама и егзилу, бесомучно гоњен. Он није био јеретик и заиста га нико од катакомбника није огласио таквим. Али прећутао је о.Акакије да су многи епископи, клирици и верни **одмах прекинули помињање Патријарха 1923.** (први међу њима Свештенумченик и Исповедник Теодор Волоколамски) и да Патријарха нису помињали све док у покајању није вратио отачки календар. Тај свој грех, као и све друге ако их је имао, убелио је велики Исповедник Тихон својом мученичком кончином.

Није истина ни тврдња да *"катакомбници све време свога постојања опште са заграничним Синодом"*. Катакомбни епископи у прво време помињали су своју сабраћу заграничне архијереје, јер они бејаху канонски епископи. Како су могли они, у далеком Сибиру и на леденом северу, у тамницама и иза бодљикавих жица, знати да њихова браћа у Паризу и Њујорку *"незванично"* опште са новокалендарцима, када ни сам Патријарх у престоници није нпр. знао чак ни ко је примио нови календар? Знамо да катакомбници који су касније излазили из СССР-а **никада** нису ступали у контакт нити су хтели да имају икакво општење са РПЦЗ (*Руски катакомбни светитељи, И.Андрејев, Серафим Роуз*).

И коначно, бојно поље и противници руских Исповедника били су друго у односу на грчке ревнитеље предања - рат је био један заједнички, али Руси су ратовали против *сергијанизма*, Грци против *новокалендарства (и кипријанизма!)*. И једни и други су добар бој војевали и добили битке, свако своју. А Црква, победоносно вођена Архистратигом Христом, добила је рат. Позивање о.Акакија на РПЦЗ као сведока православне истине, када као пример правилног расуђивања истиче како је она под својом јурисдикцијом имала новокалендарске епархије и парохије, жалосно је и недостојно коментара.

И за крај, понављамо - у Пидалиону стоји: *"Одступ од древног законодавства и нарушавање макар само једног његовог канона лишава помесну цркву која га је учинила благодати Божје и чини је расколничком заједницом."* **Одмах лишава благодати ту помесну цркву, не и све које опште са њом.**

је званично проглашено за јерес, аријанско учење је *израсло у правој горостаси јереси и постало несумњиво безблагодатно.*

Изгледа као савршен логички склоп. Преостаје још да се дода да је постојао извесни епископ који је дотичног Арија проклео и одлучио од Цркве много година пре Првог васељенског сабора - из *претеране и фанатичне ревности, не по разуму, и слепо одсецајући мачем.* И не само то, него је противно правилима Цркве и противно милости, упркос захтевима клира и народа "да се прими јединства и мира ради", одбио да Арија прими у покајању. И аналогична је потпуна.

Испуштен је само један детаљ. Детаљ који руши цело здање, саздано на песку плотског ума. Тај епископ који је Арија предао проклетству давно пре свих осталих архијереја, беше Свештеномученик Петар Александријски (Црква га слави 25. новембра), онај коме се јавио сам Господ Цар Славе у раздраном хитону и рекао: "Арије безумни Ми раздра хитон, када одвоји од Мене људе, које стекох Крвљу Својом. Чувај се и не примај га у црквено општење. Он умишља зло и лукавство против Мене и народа Мојег. Сви ће те молити да му опростиш, али ти их не слушај и не примај вука у стадо као овцу". Када су представници клира и народа дошли светитељу да га моле "да поступи по канонима и по љубави" он им је рекао: "Не знате за кога молител!"¹

Тако је и приснопамјатни владика Матеј Брестенски, "противно љубави", одбијао да прими све који су одступали од отачке истине Предања, и све који су одступнике примали. Јер одступници данас не раздиру хитон Христов, већ Само Тело Његово.

Онај који је први видео вука скривеног под овчјим кожухом, који је први подигао глас и похитао да спасава овце, онај који је за вука први рекао да је вук и овцама показао где је тор и где је пастир, склонио их од вука, а потом добивши жезло (као архијереј) и изагнао вука у таму крајњу - онај се расуђивањем које је о.Акакије усвојио и наметнуо Србима проглашава безумним, неуким и слепим, а када то није било довољно, и вуком самим. А онај који је за вука рекао да је "потенцијално" вук и да нико нема право да каже да јесте вук јер носи овчји кожух, све док "наступајући васељенски сабор" не објави да је заиста вук - онај се проглашава за светог исповедника, новог Марка Ефеског и правило вере.

На концу, о.Акакије на себе и на оне које је повео да их напаса, драматично призива од Господа избављење од "*матејевске ревности*". Како видесмо - од истинске, благодатне Ревности. И у незнању учињено ово је страшни грех. По речи Светог Григорија Ниског: "Ако се неко *иштући лаж* (Пс.4.3) дрзне да произнесе речи молитве - тај нека зна да призива не Оца Небеског, него преисподњег, који је сам лаж и бива отац сваке лажи." !

За незнање оправдања нема. Не зна само онај који неће да зна, то што не зна потврда је да није хтео да зна - да га истина није занимала, или да је намерно затворио очи пред њом. А ко неће да тражи истину, наћи ће лаж. Господ је рекао: "тражите и наћи ћете". Који до конца не зна, својим незнањем потврђује да није тражио. Или да није тражио од Господа, Бога Истинога. О, када би се барем неко уплашио !

"Благословићу оног ко те благосиља и проклећу оног који те проклиње!"
Пост.12.3

"Тешко онима који зло добрим а добро злим зову, који од таме светлост праве а од светлости таму! Тешко онима који праведност од праведнога отимају! Корен њихов као трулеж биће!"
Иса. 5.20

"Тешко ономе који неправдом (*неистином*) град (*цркву*) оснива!"
Авак. 2.12

"Напољу су пси и опсенари и блудници и убице и идолопоклоници, и сви који воле и творе лаж."
Откр.22.15

"Ужас и страхаота творе се на земљи, пророци пророкују лаж и свештеници преко њих господствују, и народ мој воли то. А шта ћете на крају чинити?" Јер.5.31

¹ Повест о виђењу Светитељ није рекао народу, већ само двојици својих презвитера које је повео на страну, Ахили и Александру. Казао им је да му је Господ рекао и ово: "Заповеди Ахили и Александру, који ће после тебе бити епископи, да Арија не примају него да га пред свима анатемишу." На катедру је заиста потом дошао Ахила, али нажалост није испунио заповест Христову и Арија је вратио у Цркву. И Арије је наставио да је разара, изнутра.

Овде ћемо само напоменути, без претензија да то узимамо као било какав критеријум истинитости или основ расуђивања, сведочанство неких како је отац Матеј као светогорски јеромонах 1926. имао виђење у коме му се јавила Пресвета Богородица и рекла му: "Устани, Матеје, и иди, треба да барниш Православље."

Сетимо се питања с почетка.

Је ли било у Грчкој истинитих, за које Писмо каже: "у њиховим устима се не нађе лаж" ?

Онај који је све време држао истину Цркве, који ниједном није изрекао лаж у Исповедању, никада лаж и безумље на Бога, на Тело Христово, само онај могао је бити истинити и добри војник Његов.

Видесмо - међу архијерејима у Грчкој у време оно, на жалост, то беше само један, приснопамјатни владика Матеј. Он једини од свих ни на час се не сагласи са лажју да је схизмојеретичка вавилонска новокалендарска црква део Цркве Христове и да у њој има или може бити Спасавалује Благодати Божје. Он, као прави кореносекатељ зла¹, као нови Финеес² уста и умилостиви, и први својим Исповедањем узео и разби младенце њене о камен.

И, ваистину блажен, до конца се не поколеба у томе. И само они који стајаху и који данас стоје у његовом архијерејском Исповедању, лаж не примише.

"Завет Мој живота и мира беше с њим, Закон истине беше у устима његовим и неправда се не нађе на уснама његовим; у миру и истини са Мног је ходио и многе од неправде одвратио. Јер усне свештеника треба да чувају знање и из његових уста тражи се закон, јер он је ангел Господа Саваота!" Мал.2.6-7

¹ Канон Светом Пророку Илији Тесвићанину - 4. песма, 1. тропар.

² Финеес - име значи: уста од меди, бронзе - мед беше ковина од које су прављена оружја и штитови, и звона. Тако се и Матеј, својим бритким исповедањем показа као "уста од меди", оружје и штит Православних. И звоно Цркве чији звон, онима који имају уши да чују, још и данас одјекује Васељеном. И он, као Финеес, уста и прободо блуднике, и преста покољ (Пс.105.30). "Ево, Ја дајем њему Мој Завет мира. То ће бити њему и потомству његовом Завет вечнога свештенства, јер ревнова за Бога својег и умилостиви за синове Израилља." (4.Мојс.25.) "Ревнава у страху Господњем, и уста у побуну народа племенитошћу смеле душе своје, и умоли за Израилља. Зато би Завет мира запечаћен с њим, да буде предстојатељ Светиње и народа свог, да буде њему и потомству његовом величанство свештенства вавек." (Прем.Сир.45.23-24)

РЕЧ ПОСЛЕ

Ми искрено верујемо да они који су на себе узели претешко бреме исповедања истинитог Православља у Србији данас, схијеромонах Акакије и схимонах Данило, најважније од речених чињеница не знају. И надамо се да, када их сазнају, неће остати привржени заблуди и проповедању неистине.

Јер када неко као пастир за собом поведе словесно стадо, не разликујући јасно пут истине од путева лажи, за незнање и пребивање у њему оправдања нема. По речи Отаца Цркве "сваки који не зна, а узима на себе да води друге, лажов је и варалица". А да нису знали све што је било нужно знати, посведочили су нам сами. У лето 1999. о.Акакије одлази у 'матејевски' манастир, моли се на литургији Господу да му покаже "где је истинита Црква" и узима антидор. Годину дана пре тога о.Данило у посланици хришћанима у Србији драматично пише како "изгледа да није све у реду са апостолским прејемством ГОХ-а, јер постоји прејемство само од једног и по епископа" (мислећи на неканонску хиротонију од новокалендарског епископа РПЦЗ 1960.). Убрзо потом објављује да је "испитао ствар" и закључује како је "ипак све у реду". То је било неколико година након што ставише руку на плуг и заораше дубоко - схватили су да не знају сасвим јасно ни чији је плуг, ни да ли су на њиви.

Можда ће о.Акакије наставити да тражи и обожава истину тамо где је она, као и у СПЦ, помешана са лажи. Али га смирено, Христа ради, молимо да не наставља да хули на оне који све време и без отклона крепко стајаху у Истини. И нека Србима, који хоће да знају о томе, да барем онолико слободе да изаберу колико је он сам имао.

Молимо за опроштај ако неке наше речи бејаху грубе. Али **не можемо не говорити оно што видесмо и чусмо** (Д.Ап. 4.19). Знамо и исповедамо да Љубави немамо, као недостојни и неспособни за Њу. Нити било које друге врлине. И неко ће право рећи да као такви ни истину не можемо љубити.

Да, ово смо учинили из мржње. Мржње на лаж.

Једина нада спасења нашега јесте **да будемо с праведнима** (Пс. 68.29). А кога ће Христос примити у Царство, и којим путем, то није предмет нашег истраживања ни бриге. Наше је само - да будемо, овде на земљи, с праведнима.

И једино што можемо, то је да се уздамо у Истину, поругану и распету и, плотским очима невидљиво, васкрслу. Да ће нас, са праведнима, довести Путем Својим у Живот вечни.

И да ће они Тамо рећи: да, ваистину, и ови бејаху с нама.

† А Богу у Тројици нека је слава за све, сада и свагда и у векове векова. Амин. †

+

О. Акакије је своју књижницу запечатао речима архиепископа Аверкија Цорданвилског о "ревности не по разуму, услед недостатка врлине расуђивања, о лажној ревности испод чије се маске скрива кључање страсти". Сам владика Аверкије је, пред крај живота, у свој манастир примио монофизитске свеитенике и благословио им да служе литургију.

Ми ти, читаоче, као печат, представљамо слово ревнитеља Христовог истинског, Светитеља Теофана Затворника. Слово о томе како православни и пастири Цркве треба да чувају свету истину.

"Да би се истина чувала, треба је примити. Да би се имала, треба је познати. Тако, сваки који зна хришћанску истину, постаје чувар, бранитељ и заштитник њен. Што је више оних који знају истину, то је силнија њена одбрана, тим је безбеднија она сама - не као сама по себи, но међу људима. Напротив, што је мање оних који знају истину, то је мање ограда против лажи - и тим је опаснији положај истине међу нама. Јер у том случају, јави ли се какво лажно учење, онај који не зна истину пропустиће га, пошто га као лажно не може ни препознати нити обличити. Од њега, лаж ће прећи другоме који не зна, од другог трећем, и тако даље. Лаж ће ући и истиснуће истину.

Је ли невин тај који ју је пропустио? Никако. То је исто као када војник, из нехата не научивши лозинку, пропусти непријатеља у логор. На тај начин, сваки који не зна истину већ је њен издајник, и издајник заједнице верних, Свете Цркве. Строго? Али тако јесте! Та кривица свом тежином пада на оне који имају моћи и начина да познају истину, а не сазнају је.

Хришћанину је страна потреба да све по своме разумева; он тражи једно - како су сви и свагда разумевали ствари и судили о њима. Све јереси и све лажи произишле су од нарушавања овог основног правила истине. Јерес је расуђивање о нечему по своме, без саображавања са образцем расуђивања који је Цркви предао Господ.

И тако, успроповедајмо, браћо, у храмовима и домовима, на сабрањима и у личним беседама, уснама, писмима, јавно. Будимо трубе, што се непрекидно гласају, трубе јасне. Одбацимо раздор, који тајно бива у редовима нашим, саставимо братски савез, усредоточимо силе, устремимо их све на једно. Истина сама за себе стоји: објавимо је у уши свима, и она ће сама привући оне које унапред позна Отац наш Небески. Само почнимо то дело тако, да нам нико по правди не може рећи: лекару, исцели себе!"

О Педесетници, 2000. Лета нашег Спасења

ПРИЛОЗИ

1. Писмо Хризостома Флоринског монаху Марку Ханиотису, јуна 1937.

"Када се догоди да нека помесна Црква падне у неку заблуду, по Св. Василију излечиву, као што је календарска заблуда, архијереји као појединци могу додуше да се одвоје и да прекину духовно општење са Црквом како не би били заједничари те заблуде, али немају право да Цркву огласе и расколничком, што је искључиво право свеправославног или великог помесног сабора. У том случају они, прекидајући пре синодске оцене општење са заблуделом црквом својом, позивају је пред свеправославни или велики помесни сабор како би је вратили у православно коло, те ће је, ако истрајава у заблуди, после првог и другог саветовања свеправославни сабор огласити јеретичком, уколико се заблуда тиче догматске стране, а расколничком ако се тиче типика и административне стране Цркве. Управо то урадили смо и ми, прекинувши духовно општење са јерархијом Грчке Цркве због заблуде календарског новшества и позвавши је пред Свеправославни или Велики помесни сабор, који је једини компетентан и има право да је осуди за заблуду и да је убеди да одступи од ње, или ако истрајава на њој да је огласи расколничком.

Тако, неку Цркву нека заблуда, која се не тиче директно догме вере, него се односи на црквене противканоничности и преступе, излечиве по св. Василију, заблуделу Цркву чини додуше потенцијално расколничком, али не и дејствено све док је неки свеправославни сабор не осуди и објави и дејствено расколничком. (...)

Али нека зна Ваше Преподобије да Свето Миро, савршено и освештано од Цркве Васељенске Патријаршије, има сву своју благодат и освећујуће дејство, чак и ако је савршено Патријаршијом после увођења календарског новшества. То је зато што су за то новшество одговорне само личности из Управног Синода, које су некомпетентно и антиканонски приступиле новотарији црквеног календара, а не и Црква Васељенске Патријаршије, коју представља сва Јерархија Трона, која једногласно и у Светом Духу заседа и одлучује извршно о неком црквеном питању. (...) Тако и у случају да је Свето Миро савршено од Васељенске Патријаршије после календарског новшества, његова освећујућа благодат ниуколико се не умањује, јер не проистиче из антиканоничности и недостојности личности које га случајно савршавају, него из силе и православног смисла Цркве коју они представљају."

(У потпису: Хризостом Флорински)

2. Текст "Предлога" и писма Матеја Брестенског Герману Димитријадском 5. јула 1937. Предлог поднет на заседању Светог и Свештеног Синода Православне Христове Цркве у Грчкој (17/30. јун 1937.):

"Епископ је дужан да правилној вери и врлинском живљењу поучава народ и клир и да не буде немаран, по 58. апостолском правилу, а уз то и да стражи над благочешћем и да разобличује и осуђује анатемом сваку јерес и злославље, и уопште свако учење супротно црквеном предању, сагласно 1. правилу Другог Светог Васељенског Сабора, 30. Шестог и 30. Седмог. Будући да су се због различитих околности срца верних много где потресла и пољуљало се дужно поверење и послушање Св. Синоду и саблазнише се савести многих, да се не нађемо одговорни и подложни казни поменутих правила и криви у гласу Господа Сведржитеља Који кличе: "Свештеници нарушише Закон, не објавише народу заповести Моје које разаслах међу светог и свештеног", и ради назидана у Христу благочастиве пуноте Цркве и мира савести оних који у простоти вере верују у Господа а за које Христос умре, подносимо писмено Свештеном Синоду свој смерни предлог, покоравачући се гласу своје архијерејске савести и са страхом гледајући на своје стајање на горњем месту Христовом, јер ће затражити Господ крв сваке душе коју нам је поверио. Зато и са много страха Божјег предлажемо и молимо топло: 1) да се изда Синодска Енциклика свему у Грчкој словесном стаду Христовом које се бори за отачку веру, у којој смо, Слово Православља узимајући у уста,

дужни да јасно објавимо да су све тајне расколничке цркве под Атинским и целе Грчке Хризостомом Пападопулосом лишене божанске Благодати по 1. правилу Василија Великог и да назначимо да прилазак у расколу крштене деце у истинску Цркву Господа Нашег Исуса Христа буде поновним миропомазањем, сагласно поменутом правилу Небогласног Василија, а ливелом ако су у питању одрасли хришћани. Да поучимо верне у тој енциклици да су дужни да избегавају заједничку молитву и учешће у свакој свештеној радњи схизматојеретичких новшествовајућих свештеника, сагласно 33. правилу Лаодикијског Свештеног Сабора, који заповеда да се не треба молити са јеретицима или расколницима.

2) Да у тој енциклици осудимо безбожно учење антихришћанске масонерије које је изнад сваке јереси, која по званичној мишљењу јерархије расколничке цркве под Хризостомом Пападопулосом из октобра 1933. наставља древно идолопоклонство и обожавање је сатане и представља пуно негирање Божанствености Господа нашег Исуса Христа, хули на то поглавље Вере, односно на Велику Тајну Свете Тројице и ратује са целокупним учењем хришћанске Вере и Благодешћа и Светога Јеванђеља и Свете Православне Источне Цркве Христа нашег, и чини чланове своје заклетвама које им се намећу савршеним одступницима и одрицатељима светости Вере наше Христове и непријатељима Божјим. Не можемо се више умирити као пастири Православља, јер прехвално име Господа нашег Исуса Христа се вређа, Свесвета Његова Крв изливена са Крста презире се и светиње се предају псима. Али као тачни чувари Апостолских Предања и Богоносних Отаца, дужни смо у омофору предати анатеми то најбешчасније учење безбожне масонерије, испуњавајући њихову свету заповест која налаже **"да се анатемеше свака јерес"** (1. правило 2. вас. сабора), да се не бисмо, успокојавајући се тамо где је опасност по веру, нашли туђи (далеко било!) истинским Пастирима Христове Цркве односно светим Оцима, него као прејемници тих органа изабраних од Свесветога Духа, да ступамо по самом Божјем примеру и за њиховим богонадахнутим гласом једнако поновимо: **"И ми анатемисемо оне који они предају анатеми, које свргавају и ми свргавамо, које одлучише и ми одлучујемо, а које су предали епитимији и ми исто тако предајемо"** (1. правило Седмог васељенског сабора). (...)

У свештеном манастиру Владичице Богородице Певковуниотисе у Кератеи, 17/30. јуна 1937.

Благодат Божја и бескрајна Његова милост кроз Исуса Христа да је са вама, браћо у Христу хришћани. Смирени и најмањи међу епископима, пламени пред Господом молителъ"

+ Брестенски Матеј Светогорац

Обраћање председавајућем Синода Герману Д:

(...)"Пошто су током дискусије о условима овог мог предлога двојица од чланова Свештеног Синода, свети бивши Флорински и свети Кикладски изгубили хладнокрвност и окомили се на мене, и будући да претње и увреде не могу да умање озбиљност мога предлога, узимам част да Вас замолим да благоизволите да колико је могуће скорије сазовете Синод и дате одговор на мој речени предлог.

Уколико, мимо сваке наде, Свештени Синод не буде хтео да прихвати услове мога предлога у складу са одредбама божанских и свештених канона, него буде истрајавао на жаљењу објављеном у енциклици од 8/21. јуна о. г. у вези са врло озбиљним питањем поновног миропомазивања, не могући да носим терет једне такве одлуке, сматрам се дужним да као Православни Архијереј прекинем са вама сваки духовни однос, да се не нађем крив у страшни дан Суда, као онај који је презрео божанске и свештене каноне. Али надајући се да ће Свети и Свештени Синод желети да ревидира своју одлуку и да пружи решење о питањима наведеним у мом предлогу како заповедају Свештени Канони, и да ће хтети да синодском енцикликом поврати пољуљано поверење православне пуноће у наш Свештени Синод, чекаћу до следећег понедељка, 13. овог месеца, ваш писмени одговор на овај предлог.

Уколико Свети и Свештени Синод одбаци услове овог мога предлога пошто прође овај постављени рок, сматраћу ћутање одбијањем да се приме услови мога предлога и следствено прекидајући сваку везу са Вама, одредићу свој даљи став."

У свештеном манастиру Владичице Богородице Певковуниотисе у Кератеи, 5/18. јул 1937.

Смирени и најмањи међу епископима, пламени пред Господом молитељ,

+ Брестенски Матеј Светогорац

3. Први Апокириксис (осуда) Матеја Брестенског Герману Димитријадском и Хризостому Флоринском, 5. септембра 1937.

Обраћање насловљено "Бившем Димитријадском Герману, до сада председавајућем нашег Свештеног Синода")

Након поновљеног текста Предлога (прилог 2) следи:

"И будући да ми до данас ни на шта од горепоменутог није дат одговор и имајући у виду 15. правило такозваног Прводругог Сабора, које гласи: "Који се због неке јереси осуђене од Светих Сабора и Отаца одвајају од општења са Председавајућим јер он јерес јавно објављује и отворене главе у црквама је учи, такви не само да не подлежу канонској казни што су се оградиле пре синодске одлуке од заједнице са такозваним епископом, него ће се удостојити и дужне части са Православнима. Јер нису осудили епископе, него лжеепископе и лжеучитеље и нису расколом Јединство Цркве нарушили, него су похитали да од раскола и подела Цркву избаве." и 2) будући да сте у последњем одговору који сте дали Високопреподобном монаху Марку Ханиотису сасвим јасно објавили да су тајне савршаване од новокалендараца важеће и да имају божанске Благодати и да ћете наставити да одржавате убудуће духовно општење са новшештвујућом расколничком црквом Грчке (...) Зато одлучујемо: 1) да изразимо најдубљу тугу вама и свима који вас следе због вашег ненаданог и неочекиваног одступања од ваших првобитних исповедања и објава; 2) **да прекинемо са вама и свима који вас следе свако духовно општење, док Господ Бог не усхте да вас просвети да се вратите на своје почетно Исповедање Вере и на извршавање пастирских својих дужности; и да чувате тачност Свештених Канона и Предања Цркве** не следећи такозвану благод, икономију и снисхођења, а као онај који не може да носи терет једне такве одлуке ваше и да се не нађем крив у страшни дан Суда као онај који је презрео божанске и свештене каноне, навукавши на себе проклетства и анатеме светих и богоносних Отаца наших; 3) опозивам све потписе које сам до данас ставио на акта и остала документа на заседањима Синода са вама и такође молим да откажете моје учешће у новинама Глас Православља."

(У потпису: Матеј Брестенски)

4. Други Апокириксис (осуда) Матеја Брестенског Герману Димитријадском и Хризостому Флоринском, 19. септембар 1937.

"Високопреосвећеним бившем Димитријадском Герману и бившем Флоринском Хризостому

Да сте слепи, не бисте греха имали,

а сада кажете да видите и тако грех ваи остаје.

Високопреосвећени,

Наводим ове речи Господа нашега на почетку своје осуде (апокириксиса) ваших списа од 8. и 17. овог месеца, са много жалости и срдачног бола, јер, како каже Св. Златоусти, грешити је људски, али остајати у греху сатански је и погибелно. На несрећу, видимо да Ви у поменутих текстовима истрајавате на нарушавању своје омологије коју сте писмено и усмено објавили грчком народу и клиру чим сте од маја 1935. преузели вођење борбе за свету православну Веру Христа нашега и Цркву са којом се из ада војује и да сте, нажалост, прешли у редове одступника од Православља и хулитеља на Свети Дух кроз проклето календарско новшество, будући да примате да су тајне тих новшештвујућих лжеепископа и клирика наводно причасне Божјој благодати. Питамо се како Вас је толика помраченост обузела, те да пишете да "не

постоји ниједан црквени и канонски разлог који може да оправда његово одвајање од нас, од којих је примио, по допуштењу Божјем, епископски чин." Зар не разабирате где је светлост истине? Подсећам Вас због тога на публикацију "Разјашњење питања Црквеног Календара", у којој на двадесетој страни наводите да је нови календар осуђен на Свеправославним Саборима источних Православних Патријаршија 1583, 1587. и 1593, који су се састали у Константинопољу за време Јеремије Другог Великог и да "једнострано и антиканонско увођење новог календара одваја, или по речима Отаца, ограђује их од целокупности здања Православља и чини пред другим православним црквама расколницима". Такође подсећамо и на то да у "Објави" парохијском клиру и монасима грчке цркве наводите на страни 17. следеће: "Осудите и Ви расколника архиепископа и њему једномислене архијереје, који настављају да истрајавају у календарском новшеству, ако желите да се и ви не сматрате расколницима и православну грчку цркву ослободите прекора и погибљених последица раскола. И да бисте се уверили да та неопходна осуда представља част, а не прекор, додајемо 15. канон Прводругог Васељенског Сабора, који не само да не осуђује непослушање првојерарху који се одвојио од Православља и откривене главе учи антиправославно учење, него и хвали и захтева његову јавну осуду зарад спасења Цркве од губе јереси".

Коначно, да подсетимо на истину, додајемо доле и део из Ваше Пастирске енциклике, коју сте издали православном грчком народу када сте кретали у прогонство, где овако пише: "Ми, преузимајући пастировање православним грчким становништвом које следи отачки и православни календар и имајући свест о заклетви вери, коју смо дали, да ћемо чувати све што смо примили од седам Васељенских Сабора, избегавајући свако новшество, нисмо могли ништа друго осим да огласимо расколничком званичну цркву, која је примила папски календар, што је од Свеправославних Сабора окарактерисано као светска саблазан и самовољно гажење божанских и свештених канона и црквених предања. Због тога, препоручујемо свима који следе православни календар да никакво духовно општење немају са расколничком црквом, њеним расколницима служитељима од којих је отишла Благодат Свесветога Духа, јер су прекршили одлуке отаца Другог васељенског сабора и свих свеправославних сабора који су осудили грегоријански календар. То да расколничка црква нема Благодат и Светога Духа, потврђује и Василије Велики, говорећи следеће: "Ако би расколници погрешили у ономе што није догма, али пошто је глава тела Цркве Христос, по божанственом апостолу, од којег се сви членови оживљавају и духовни раст примају, они су се откинули од склада членова тела и више немају у себи Благодат Светога Духа. А ако је немају, како је могу предати другима?" (в. "Врадини", 21. 6. 1935).

И само мало од овога што је горе наведено показује јасније од сунца да сте у оно време признавали ту истину да новшество папског календара чини дејствено расколничком цркву под митрополитом атинским Пападопулосом, односно да је чини удом одсеченим од тела Православља, па сте према томе тада признавали да је црква Хризостома П. црква лукавих, по Цар-пророку који поје: Узненавидех цркву лукавих, и да су лишене освећујуће Благодати Светога Духа све тајне које она савршава, сагласно божанским и свештеним канонима на које смо подсетили у Предлогу који смо поднели 29. јуна о.г. Уз то, признавали сте да је то новшество ђавољи прилог и уколико је ствар претходно суђена и осуђена на више православних Сабора, представља злославље и захтева од сваког клирика који се боји Бога да осуди свога епископа, кад овај откривене главе учи то злославље. И због тога сте правилно поменули 15. канон Прводругог Сабора у својем подстреку клирицима да осуде злославног архиепископа Хризостома П. и његове једномишљенике. Ето дакле канонског и црквеног разлога, који је од нас изискивао да Вас јавно осудимо, будући да данас примате да "и Свето Миро савршено и освештано од Цркве Васељенске Патријаршије има све своје освећујуће дејство, чак и ако је савршено од Патријаршије после календарске новотарије", из чега се јасно види да примате као апсолутно важеће тајне злославних новатора, што уз то потврђујете и писмено, када кажете да бисте (када их не бисте признавали, као ваљане) дошли у супротност и са осталим православним црквама које признају тајне новокалендарских цркава и које опште са грчком црквом и васељенском патријаршијом од које добијају и Свето Миро.

И у том случају, будући да не признајете да постоји икаква разлика у освећујућој благодати тајни савршаваних од злославних и православних, него их сматрате заједничким и једнаким, а за расколничку цркву новатора не признајете да је лишена Божанске Благодати и у суштини, и новотарију утврђујете и злославље проповедате, зато као Архијереј Православне Свете Христове Цркве био сам дужан да **Вас јавно осудим, сагласно поменутом 15. канону Прводругог Сабора, како бих заштитио Цркву Христову од раскола и подела, које узрокује Ваше скверно мишљење о злославним новаторима.** Тако се нисмо ми одвојили од Православља Светих наших Отаца, нити сте нас по допуштењу Божјем, како прелашћено пишете, узвели у епископски чин, него по домостроју Великога нашег Бога и Спаситеља Господа Исуса Христа, јер се допуштење Божје, како разјашњавају Божанствени Оци, показује тамо где се твори зло и ради зла се допушта.

Али, слава Светоме Богу, ми који верујемо благочестиво и који остајемо, Благодаћу Светога Господа нашега и Пастиреначалника Христа, чврсто у ономе што смо преузели, и који одбацујемо и оглашавамо да су непримљене, пред Јединим Истинитим нашим Богом у Тројици благочестиво поклањаном, све тајне бешчасних новатора, у својој православној архијерејској Омологији стали смо непреклоно и спремни смо за њу, односно за Православље, и да се подвргнемо опасностима љубави ради Христове и зарад назиданја и спасења верних. А ви, заборављајући првобитну своју Омологију коју сте исповедили и у нашем Свештеном Манастиру, и примајући данас тајне новатора, удаљили сте се од правог пута црквених предања и отклонили од здраве отачке предањске вере.

Тако мислећи, одвојили сте и оградиле себе саме од Православне Свете Христове наше Цркве, јер, по апостолским установама, "одваја се не онај који се одваја од нечестивих, него који се раздваја од благочестивих", и следствено учинили сте себе подложним суду и одговорним пред Божјом Правдом одрекавши се тако истине, која је Христос, и примивши прелест и лаж чији је отац ђаво, по слову Господњем.

И будући да нам претите да ћете покренути суд против нас, јер непреклоно истрајавамо у отачком предањском благочешћу и тачно држимо вечних граница које су Божански Оци положили, и будући да настојите да нас представите као наводне безаконике, који делују мимо Свештених Канона и интереса Православља, док добро разумете да се ми налазимо у истини и добром исповедању Православне вере наше и једино се боримо за истину, коју сте и Ви објавили, како смо горе навели, понављамо Вам исто што и Свети Марко Евгеник папи који му је претио свргавањем: "Свети сабори и Богоносни Оци прво су осуђивали јерес и заблуду и злославље, а после оне које је уче и остају непокајани. Тако и Ви, да бисте ме осудили, дужни сте да осудите прво и докажете заблуду или злославље мога учења и мишљења. Али будући да је моје мишљење мишљење Православља и учење је моје у свему сагласно са предањима и учењем Светих Отаца, како сам ја достојан осуде?"

Желимо да Вас Господ просвети и изведе из заблуде у којој се налазите, како не бисте изгубили венац за своје жртве за Православље.

Обзнањено 19 септембра/2. октобра 1937. митрополиту Димитријадском Герману Мавроматису у Психико Атинском, Најсмиренији међу епископима и ватрени пред Господом молитељ ваш,"

+ Брестенски Матеј Светогорац

5. Писмо Хризостома Флоринског упућено Герману Димитријадском 17. октобра 1937.

"Господине Председавајући, (...) Енцикликама отпалих епископа Брестенског и Кикладског не треба да придајете никакву пажњу, јер они су нас осудили из користољубља, не могући да трпе нашу критику безаконих хиротонија и осталих њихових преступа, и стали на страну старог Управног савета Манесиса и Гунариса, које су до јуче и сами називали профитерима и парасинагогом. **Као изговор за осуду нашу нашли су разлог да смо одбили да дозволимо поновно миропомазивање деце, која су крштена од новокалендарских свештеника, што и забрањују божански и свештени канони, и што смо одбили да објавимо јеретичким и расколничким новокалендарске Цркве и њихове тајне безвредним.** Али главни разлог

њихове осуде проистиче за Светог Брестенског из тога што смо га спречили да користи нашу свештену борбу за сопствено богаћење, а за Светог Кикладског од тога што смо му забранили да савршава безаконе хиротоније јереја и ђакона, не ради службе нашој свештеној борби, него ради стварања сопствене партије и освајања вођства над борбом. Обојица њих, отевши се узди савести и страха Божјег, приступају издавању енциклике ИП хришћанима и покушавају да нас лажима и мрским клеветатама представе као наводне дезертере и издајнике борбе, **јер нисмо хтели да презирући божанствене и свете каноне огласимо грчку Цркву расколничком и њене тајне безвредним и да осудимо на духовну смрт пет милиона грчке браће**, која чистога срца следе нови календар и да дођемо тако у супротност и према осталим православним Црквама Јерусалима, Антиохије, Русије, Србије, Пољске итд, које не само да нису прекинуле црквено општење са новокалендарским Црквама, него и саслужују са њеним служитељима. И то зато што **новокалендарске Цркве нису оглашене као расколничке од стране Свеправославног сабора, који једини има право по свештеним канонима да их осуди и огласи расколничким**, ако не одступе од заблуде новог календара. Право да се појединци и цркве огласе расколничким божанствени и богоносни Оци Васељенских Сабора нису дали нити појединцима, нити помесним црквама, него Васељенском сабору, који изражава католичанску Православну Цркву и одлуке на ком се доносе по надахнућу Духом Свесветим. Из тог разлога ми смо, поштујући каноне и одредбе Васељенских Сабора, одбили да огласимо грчку Цркву расколничком и ограничили смо се само на то да прекинемо црквено општење са Архиепископом Атинским и њему једномисленим архијерејима, како се не бисмо јавили заједничарима календарског новшества. И то смо урадили у складу са 15. канонем Прводругог Васељенског Сабора, који даје право само да се прекине црквено општење са нарушиоцима предања и пре саборске одлуке, којом се једино објављују и појединци и цркве расколничким и њихове тајне безвредним. То наше одбијање, које се иначе заснива на канонима и апостолским установама, нашли су као изговор поменути епископи, који су на жалост дошли до те тачке моралног пада и бешчашћа, да стављају ауторитет Општине ИПХ под председавањем Манесиса и Гунариса изнад ауторитета нас, који током 35 година ништа друго нисмо радили, осим што смо објављивали догме Православља и право управљали словом божанске истине. Али главни мотив који их је повео да нас осуде је да се ослободе сваке контроле од наше стране и да слободно и невешто искоришћавају нашу свештену борбу, изговарајући се лицемерним благочешћем. За то да се баве демагогијом и јуре славу и част на рачун борбе доказ је да су обојица **сами узели титуле митрополита, док смо им ми на хиротонији дали титуле епископа**, што само авантуристи и интелектуално и душевно нестабилни могу бестидно да чине. Срамотна лаж је такође и гласина да је протосинђел истукао Кикладског на једном заседању Синода, који се већ два месеца није састао због опструирања епископа.(...) Коначно, препоручујемо вама и Општини да имате пуно поверење у нас, који смо жртвовали све ради свештене наше борбе."

17. октобра 1937. + Бивши Флорински Хризостом

6. Писмо Хризостома Флоринског Герману Кикладском 9. новембра 1937.

"Најбогољубивијем Епископу Светом Кикладском г. Герману

Ваше богољубље као доктор богословља и дипломац универзитета свакако не може да не зна следећа елементарна и темељна учења Православне Источне Цркве. **Цркву Христову основали су на земљи божанствени Апостоли**¹ снабдевши је и наоружавши силом Божјом и Благодаћу Свесветога Духа, која се предаје вернима Светим Тајнама. Према томе, само они имају право да свежу или развежу, односно да огласе јеретичком или расколничком неку цркву која се отклонила од православне вере и да учине неважећом, односно неделатном Благодат Христову и освећујућу силу и дејство њених Тајни. То право, односно да оснивају и распуштају неку Цркву, божанствени апостоли предали су својим ученицима и они својим прејемницима и тако је узастопним наслеђивањем то право доспело у власт Једне Свете

¹ Иако ми нисмо "доктор богословља", знамо да Цркву Христову на земљи нису основали апостоли, него Сам Господ Христос, са Оцем и Духом Светим - "на томе камену **сазидаћу Цркву Своју**" (Мат. 16.18) !

Католичанске и Апостолске Цркве. По том темељном начелу Православне Источне Цркве, нека Црква само онда има ауторитет и њене тајне освећујућу Благодат и дејство, када се потврди или призна од католичанске Православне Цркве и само тада она губи свој ауторитет и њене тајне освећујућу силу и дејство, када се она због неког злославља огласи јеретичком или расколничком од стране целе Цркве, од стране које озакоњење и извршну одлуку тумачи Васељенски и Свеправославни сабор.

У вези са тим питањем не слаже се са једне стране протестантска црква, која то право истините и правилне вере даје и појединцима, чије лично мишљење и концепција о тајнама вере може да се користи као пробни камен божанске истине, и са друге латинска црква, ограничивши то право само на највишег понтифекса католичке цркве, папу, чије мишљење изречено са катедре у питањима вере представља непогрешиви критеријум божанске истине и правоверја. Из тог разлога латинска црква одредила је као догму папску непогрешивост, када он са катедре говори о питањима вере. Зато протестантствује или латинствује свако или свака помесна Црква када присваја право свеправославног сабора и приступа неком антиканонском одлуком управног Синода објављивању такве као расколничке и поништавању њених тајни. У датом случају канони дају појединцима право само да осуде епископа који излази из граница предања и да прекину свако црквено општење са њим пре синодске одлуке и да га огласе свеправославном сабору, који је једини компетентан да суди и осуди га и прогласи га јеретиком или расколником. То смо учинили и ми, поступивши по божанским и свештеним канонима и то 15. Прводругог сабора. **А ако смо ми одлазећи у прогонство назвали Архиепископа Атинског расколником и Цркву Грчке расколничком, реч раскол употребили смо не у смислу у ком је користи Црква да означи одвајање од Православне Цркве и као последицу тога отуђивање од Благодати Христове и тајни, него у смислу да је Архиепископ Атински календарским новшеством одвојио себе и јерархију која га следи од осталих православних Цркава у слављењу празника и држању постова.**

Одвајање Његовог Блаженства и јерархије која га следи даје нам право да формулишемо наше сасвим лично мишљење да су Његово Блаженство и јереји који га следе, поцепавши свесно јединство Католичанске Православне Цркве у истовременом празновању празника и истовременом држању постова, постали само **потенцијално, али не и дејствено** отпадници од божанске Благодати, јер се налазе под проклетствима и анатемама које су послали божански Оци седам Васељенских Сабора против свих који нарушавају предања и померају вечне међе које су поставили Оци. Али **Његово Блаженство и једномислени му архијереји тек ће тада постати и дејствено отпадници од божанске Благодати и туђи православном духу тајни, када их као такве објави и актуелно расколницима свеправославни сабор, који једино има право на то по одредбама Православне Источне Цркве.** (...) То да Ваше Богољубље зна добро тај канонски и темељни принцип и да према томе лаже када се представља као да брани наводно истину и Православље тиме што је огласило Његово Блаженство Архиепископа расколником и Цркву Грчке лишеном божанске Благодати тајни, доказ је да се оно приликом дискусије која се развила на последњем синодском заседању у вези са поновним миропомазивањем ставило на моју страну и још уз то оштро осудило супротно мишљење свог сарадника светог Брестенског, са којим је на крају дошло и у лични сукоб, назвавши га "трговцем Христом". Такође, Ваше Богољубље је у цркви Преображења питање поновног миропомазивања оштро осудило, развивши у својој проповеди смисао Тајне Светог Мира и сасвим тачно окарактерисавши као антиканонско његово понављање од стране старокалендарских јереја. (...) Такође, лицемери и бестидно лаже Ваше Богољубље када тврди да је излишно и непотребно сазивање свеправославног сабора или великог помесног сабора ради озакоњујуће и коначне осуде Архиепископовог календарског новшества, будући да су Свеправославни Сабори 1583, 1587. и 1593. осудили грегоријански календар. И то, зато што одлично зна да су **поменути Сабори осудили додуше грегоријански календар, али та се осуда тиче Латина који су ставили у примену нови календар, док је Архиепископ преузео од њега половину, применивши га на непокретне празнике и задржавши стари за Пасху и покретне празнике, тачно како би избегао гребен те осуде.** Тако, то новшество Архиепископа који је применио грегоријански календар само за непокретне празнике а не за

Пасху, због чега је углавном осуђен грегоријански календар, као супротан 7. апостолском правилу, представља питање које се по први пут појављује у историји Православне Цркве. Према томе, сазивање свеправославног сабора не само да није излишно, како је са трonoшца изговорило као други папа ваше Богољубље, него се намеће ради канонске и законите осуде тога питања. Ваше Богољубље до толиког је безумља дошло да јасно и гласно изусти дрским језиком да смо ми напустили борбени барјак и предали га Архиепископу Атинском. Ми смо, најбогољубивији, изашли у ову борбу под барјаком повратка отачког календара у Цркву, стављајући као главни циљ не стабилизацију и продужавање црквене поделе, него умирење Цркве и уједињење хришћана у слављењу празника.

А када смо подигли тај уједињујући барјак православља, одмах смо објавили да ћемо не само подржати православни ауторитет Васељенске Патријаршије и Грчке Цркве који су подвргли ризику новатори, него и да ћемо онемогућити крајности у које би се извргла старокалендарска борба остављена без пастирског руковођења, док су јој на челу били светогорски свештеници лишени богословског и канонског образовања и који приступају антиканонски поновном миропомазивању новокалендарске деце на штету борбе и умањење њеног православног ауторитета.

И тај барјак не само да нисмо напустили, него смо га и осветлили и прославили и у тријумфу силом Христовом у најскорије време ћемо га развити на Православном Акропољу Васељенске Патријаршије и Грчке Цркве. Да, најбогољубивији. Ако је почела да руди зора тријумфа Православља на хоризонту Грчке Цркве, то је, уз силу Христову, захваљујући и православном и хришћанском и истину архијерејском ставу који смо задржали пред званичном Црквом и Државом, не уплашивши се да станемо у одбрану својих архијерејских права и поред силе која је употребљена против нас, како не бисмо напустили и издали славни и часни барјак Православља и православне наше вере и исповедања. Док сте се Ви, Најбогољубивији, и Ваш саотпадник Брестенски, ослепевши од славе епископског степена, побунили против нас из љубоначалија и сатанске гордости управо у пресудном часу борбе, како бисте разбили јединство и православни покрет¹ и тако осујетили победу и тријумф Православља. Али будите уверени - тријумф Православља у најскорије време ће се свенародно прославити у Митрополији Грчке Цркве силом Христовом и истински православном и патриотском жељом богочуваног Краља и великог Председника Грчке Владе и сви истински православни Грци примиће са правом венац радости и славе, осим вас и малобројних ваших присталица, који ћете се као луде деве затворити ван ложнице и узалуд оплакивати што сте лишени те духовне радости и весеља.

То Вам, најбогољубивији, кажем по последњи пут, ради задовољења истине, и молим се Богу да нам Својом бесконачном милошћу и дуготрпљењем опрости велики грех који смо починили када смо Вас уздигли у епископски чин, а Вас да умудри и упути на спасоносне стазе разума и покајања, наградивши уједно и нашу свештену борбу повратком отачког календара на славу Христа и Православне Цркве Његове." (У потпису: бивши Флорински Хризостом)

7. Писмо Министарству вера од Германа Д. и Хризостома Ф, децембра 1937, прослеђено Синоду Цркве Грчке

"Од свих жуђено умирење Цркве може да се постигне и установи уз помоћ мале комисије сачињене од двојице Синодских архијереја (новокалендарске цркве прим. прев.) овлашћених за то од управног Св. Синода, архијереја Димитријадског и бившег Флоринског и двојице представника Ваше Владе под следећим условима:

¹ У оригиналу **паратакса** - тешко преводива реч (има значење покрет, крило, група, странка) којом се у савременом еклесиолошком жаргону уобичајено називају расколничке групе. Тако нпр. новокалендарска црква Грчке назива старокалендарске групације паратаксама, у негативној конотацији. Карактеристично је да је Хризостом Ф. у свим објавама до краја живота за старокалендарце користио термин "паратакса", а не Црква.

- 1.) Све осуђујуће судске одлуке, којима су свргнути из разлога календара клирици сваког степена, да се пониште и да се сматра као да нису никада ни донете и да се они врате одмах у свој степен, а после коначног решења питања и на своје положаје.
- 2.) Да се хиротоније епископа које смо ми обавили признају као важеће, као што и јесу по канонима. **И од епископа Христофор Хадзис и Поликарп Лиосис да се ставе на располагање Цркви, а Герман Варикопулос и Матеј Светогорац да се огласе кривим пред управним Св. Синодом, због антиканонских и незаконних поступака и објава против нас и званичне Цркве које су учинили из нерасудности,** а да се до десет хиротонија јереја које су обављене по нашем одобрењу и одлуци за верске потребе старокалендараца признају као важеће.
- 3.) Примена новог календара од стране јераршије да се сматра не коначном и извршном, него привременом и оспоривом, подложном одобрењу или поништењу од стране будућег Светогорског Предсабора, сагласно, уосталом, и енциклици из 1931. Васељенске Патријаршије упућене свим аутокефалним црквама.
- 4.) Да буду слободни и негоњени сви клирици сваког степена и лаици који следе стари календар у верским обредима у својим црквама до коначног и важећег решења питања од стране Предсабора.
- 5.) Да се као коначни временски рок за сазивање Предсабора одреди наредна Велика Четрдесетница и дан, ако је могуће, прва Недеља Православља, тако да нас следећа Света Пасха нађе уједињене и да сви наставимо да славимо по једном истом календару све хришћанске празнике.
- 6.) Да се од стране управног Св. Синода одреди и један међу нама за члана будућег представништва Цркве на Предсабору, како би се на њему изложила и наша гледишта о календару.
- 7.) **Да се одлука Предсабора, ма каква била, одреди као обавезујућа за нас и за сву јерархију, и да се одмах стави у примену од стране Цркве, сагласно саборној енциклици Васељенске Патријаршије која овако налаже:** "У вези са неким у суштини простијим и лакшим питањима, а важним за потребе Црква, као што су питања календара, Пасхалије... може Предсабор да да мишљење и да наложи непосредну и обавезујућу примену његових закључака и пре верификације њихове од Васељенског сабора. Али то може да се догоди под неопходним условом да су сагласни сви представници у вези са конкретном одлуком. Уколико то случајно не постоји, не само да за Цркве не може да буде никакве обавезе од стране Предсабора, него ни једностране примене од стране иједне цркве у том случају" (Ортодоксија, год. 6, децембар, број 72).
- 8.) Да се распусти независна Верска Општина истинских хришћана као непотребна и да се цркве Св. Марине у Пиреју, Успења и Три Девице у Атини предају у јурисдикцију нас, који смо легитимни и законити представници старокалендараца.
- 9.) **Да се предузму све назначене црквене мере против свих клирика сваког степена и оних лаика, који су, схвативши свештену борбу за стари црквени календар као предузетништво и терен за искоришћавање, прешли канонске границе и приступили речима и поступцима који умањују православног ауторитет Цркве и доприносе стабилизацији и продужавању ове поделе православних хришћана.**
- 10.) У случају да се из било ког разлога до следеће Пасхе не одржи Светогорски Предсабор, управни Св. Синод да има обавезу да синодском одлуком одреди за Цркву коришћење и примену старог календара за све црквене празнике, сагласно духу поменуте патријаршијске енциклике која забрањује једнострану примену новог календара према божанским и свештеним канонима и то 56. правилу Шестог васељенског сабора, који овако одређује: "Изволи се и то да у целој васељени Света Божја Црква заједно следи поредак поста"; према Краљевском указу из 1923, који налаже следеће: "Члан 1, пар. 5 - Задржава се на снази јулијански календар што се тиче уопште Цркве и верских празника". И коначно, у складу са Уставом који захтева да Православна Грчка Црква чува божанске и свештене каноне и црквена предања као и остале православне Цркве.

Пошто је све то прихваћено од управног Св. Синода, **ми ћемо, како бисмо олакшали дело од свих жуђеног мира Цркве**, остати у садашњем црквеном стању до Пасхе и избегавати сваку нову хиротонију и црквени чин који може да дирне у ауторитет званичне Цркве и да отежа остварење мира Цркве и сигурног и постојаног јединства хришћана, што је циљ горњег узајамног споразума.

Са изузетним поштовањем и срдчним жељама" Димитријадски Герман, Бивши Флорински Хризостом

8. Писмо Германа К. и Матеја Б. о уједињењу, Хризостому Ф, јануара 1942.

(Ово писмо објавио је сам Хризостом Ф. у пастирској енциклици јуна 1944. - прилог 9)

Атина, 27. јануар 1942. "Високопреосвећеном епископу Флоринском, ГГ. Хризостому Високопреосвећени, пре неколико дана и када смо добили ваш позив да дођемо и поразговарамо 15/28. јануара о озбиљним питањима наше свештене борбе у вашим канцеларијама у ул. Халкокондили 7, послали смо вам посланицу по г.С. у којој смо вас обавестили како, да бисмо дошли у контакт са вама и светим Димитријадским, треба прво да се уклоне духовни разлози поделе који су нас принудили да вас осудимо. Пошто, како нас обавештавају, желите јединство, како бар усмено изјављујете пред народом, сасвим вам јасно дајемо на знање овом нашем посланицом да су излишна заседања и разговори када **прихватите доња питања вере, која су и изазвала нашу поделу и да смо ми од тог тренутка већ уједињени и можемо да се срећемо и заседамо:**

1. Да је Црква Грчке примањем папског календара постала расколничка.

2. Да су њене тајне безвредне.

3. Да њено миро нема освећујућу Благодат.

4. Да деца злославних која долазе у Православну Цркву треба да се поново миропомазују.

Када то објавите злославној цркви путем судског достављача, чији сте нам позив показали, а такође и на тај начин повучете и своје дописе Министарству вера и објавите све то по црквама, онда кажемо да наше јединство аутоматски следи без заседања и спорења; очекиваћемо Ваш писмени одговор на ова наша питања у року од осам дана од данас.

Са братским целивима" + Кикладски Герман, + Брестенски Матеј

9. Пастирска енциклика Хризостома Флоринског, јун 1944.

"Најблаговернијим свештеницима, најчаснијим епитропима и целокупној православној хришћанској пуноћи наших Цркава (...) Као да нису довољна та различита искушења и опасности које су нас окружиле и прете да нам искваре и затрују обичаје и наш хришћански живот и владање, подигла су се и другачија искушења од стране оних, који, изашавши из самог крила Цркве, покушавају да **искваре ваша здрава и православна мњења и да саблазне душе и савести верних празним речима и лудим разговорима, изигравајући каноничаре и правнике и не мислећи, у недостатку канонског и теолошког образовања, ни шта говоре ни у шта уверавају. И свим тим намеравају да наметну своја погрешна мњења и заблудна веровања, не само лаицима, који не знају за верско образовање, него и клирицима наше православне паратаксе и то чак и њеном вођи и председнику, који је канонски образован и теолошки одшколован на највишој Теолошкој школи и који јасно показује не само речима, него и делима православног свог мњења и истрајавање у црквеним предањима. (...) Такви псеудоапостоли и псеудочитељи јављали су се и у апостолско време. (...) Ми смо њих назначили епископима Благодаћу Свесветог и свештеноначног Духа, како би са нама послужили свештеној борби за православни календар. Али они, поставши епископи, не само да нису схватили и поштовали епископско достојанство, озбиљност и светост календарске борбе, него су скренули у мноштво противканоничности, не уплашивши се нити устукнувши да, **несрећници**, без црквених и канонских разлога прекину духовну везу и црквено општење са нама, сами подигавши жртвеник, раздеравши тако нешивени хитон**

Христов из разлога личне сујете и среброљубља и створивши прави раскол у крилу наше православне паратаксе. Тада смо и ми, видевши да су сва мирна средства, која смо употребили ради просветљења и њиховог враћања из неоправданог раскола била узалуд, били принуђени да са тугом примимо њихово одвајање и да њих и њихове присталице лишимо нашег благослова. Отада су се они, ослободивши се духовне јурисдикције и нашег надзирања, отели и упустили у, са црквеног гледишта, таква антиканонска и криминална дела, да су одведени пред кривични суд у Халкиди, који их је ослободио кривице, али не као оне који су невини од оптужбе, него као луде и неурачунљиве (због интелектуалне немоћи и поодмакле старости). Ти парасинагози, епископ Брестенски Матеј Карпатакис и Кикладски Герман Варикопулос, од тренутка када су се одвојили од нас, од којих су добили епископски степен, остали су као епископи јер се свештенство не одузима, али као прости појединци и не као представници Цркве, од које добијају благодат и власт да савршавају ваљано сваки црквени чин и свештенорадњу. То је зато што Цркве и православну веру и мњење оснива и снабдева тајнама и Благодаћу Свесветог Духа цела Црква, као скривница Благодати, а не одређен број лаика и клирика који су се одвојили због неслагања у вези са неким излечивим црквеним питањем од неке признате православне Цркве, која није остала без црквеног ауторитета и Благодати Свесветог Духа после суда и одлуке целе Цркве.

Када је такво стање ствари, питамо епископе парасинагоге и клирике и лаике који их следе одакле и од које Цркве они црпе канонску ваљаност својих црквених чиновна, када су се одвојили од нас без црквених разлога и одгурнули без страха Божјег оне који су их хиротонисали и назначили епископима призивом Благодати Свесветог Духа. Можда ће се они успротивити и рећи да се нису одвојили од нас без разлога црквених, дајући изговоре да смо одбили да објавимо, као посебна Црква и независна од Аутокефалне Цркве Грчке, новшествовајуће архијереје који су примили папски календар као расколнике. Али питамо ми њих: може ли по канонском праву и божанским и свештеним канонима и вековној пракси православне Цркве да огласи расколницима архијереје један део клирика и лаика, који се са њима не слажу у вези са неким излечивим црквеним питањем (...) **Нико никада од старих или нових јеретика и јересијараха није оглашен расколником и одлучен од појединих усамљених јерараха који се нису слагали са њима без суда и одбране, него од Сабора и канонски формираних црквених судова**, пред које се они позивају на одбрану и тек се тада лишвају архијерејског права и власти да управљају Црквом и легитимно савршавају свако црквено свештенодејство, када након довољног просветљења од стране синодског суда одбију да одбаце своју заблуду, тврдоглаво и непокајиво истрајавајући на својим јеретичким идејама и заблудама. (...) Парасинагози епископи Брестенски Матеј К. и Кикладски Герман В, знајући те каноне, не задовољивши се прекидом црквеног општења са новшествовајућом јерархијом Грчке, огласили су не само новаторе јерархе расколницима без икаквог суђења и апологије, него и целу Цркву Грчке расколничком, присвојивши, **несрећници**, ни мање ни више него право васељенског или помесног сабора. На наше одбијање да их следимо на тој погубној и опасној стази која оповргава канонске одредбе, вековне и темељне, и на наше узалудне покушаје да их одвратимо од те душегубне провалије, они су приступили и оглашавању нас као расколника, а да претходно нису дошли ни на какав договор са нама, одбивши и сваки позив наш на просветљење. И да бисмо уверили у ову њихову невероватну нерасудност, додајемо дословно њихов одговор на позив на разговор. (следи у целини писмо из 1942 - прилог 8)

Из овога дописа **јасно се види да они који су то написали не само да показују потпуно непознавање канонског права и духа божанских и свештених канона** (...) Отуда, уколико божанску Благодат која се Светим Тајнама предаје вернима даје не део клирика или лаика, него божанска ипостас и смисао Цркве, разуме се да **бешчасте и хуле не само на саму божанску ипостас Цркве, него и на светост Тајни** они појединци који одузимају од Цркве божанско и неодузимљиво право и њен ауторитет, а од Тајни освећујућу силу и душеспасоносну благодат једним дрским потезом пера. А да ти парасинагози епископи **не знају шта говоре и шта тврде** доказ је то да нити сами примењују то што уче, не усуђујући се, несрећници, да понове Тајне на онима који долазе из папског календара у православни,

примајући тако у своје редове некрштене, невенчане и уопште несвете и немиросане по њиховом мишљењу и концепцији. **Нерасудност и безумност таквог њиховог мишљења и учења постају видљивији и уочљивији, ако узмемо у обзир то да се они ограничавају само на поновно миропомазивање деце, која су потпуно недужна у новотарији новог календара, и да ослобађају родитеље и виновнике те казне који прилазе без поновног миропомазања њиховом Православљу. И када, како непоколебљиво верујемо и надамо се, после краја овог страшног и свепогубног рата буду принуђене да се одговарајуће просветљени једним свеправославним и важећим Сабором врате у старо и отачко календарско стање новшествујуће цркве, по мишљењу и догматској одлуци парасинога епископа, хиљаде и милиони хришћана који су се родили у крилу новшествујућих цркава ће се поново крстити, поново венчати и поново миропомазати, како би примили Помазање Православља. Такво мишљење о неважењу тајни и њиховом понављању немају право да имају и да изражавају не само поједина лица међу епископима, који немају никакву компетенцију и ауторитет за то, него ни било која помесна православна Црква нема право да одузима ваљаност Тајни без мишљења целе Цркве, којој једино припада искључиво право да одлучује клирике пале у јерес (...)** **И истина је да смо ми у одбрани од одлуке о нашем свргавању од стране Синодског суда, који је организовала новаторска јерархија, назвали у објавама нашим новшествујуће јерархе расколницима, као оне које су створили увођењем западног календара разлоге за раскол у крилу православне цркве Грчке, и као оне који су се одвојили од осталих православних цркава које стоје у православном календару при светковању празника, а приписали им и прекоре и страшне последице које повлачи за собом потенцијални раскол по мирни и православни живот Цркве, али назвали смо их расколницима и не оклевамо и данас да их тако назовемо, но не дејствено, него само потенцијално. То је зато што је прво, односно објављивање клирика или лаика, који је као новатор изишао из колосека православних и божанских канона, за дејственог расколника право само Сабора, који се сабира и одлучује у Светом Духу, како рекох; а друго, односно називање таквог клирика или лаика потенцијалним расколником право је сваког православног клирика, који може не само да прекине црквено општење са њим, него и да га оптужи пред компетентним сабором, што смо учинили и ми, оптуживши Православним Црквама новаторе архијереје. (...)** **Зато да бисмо објавили новшествујуће архијереје расколницима и дејствено, што су самовољно и антиканонски урадили парасинагози епископи, требало је да их осудимо, али да бисмо их осудили требало је да имамо све канонске елементе, који су потребни ради сазивања црквеног суда, кога не може да сазове нико осим неке Цркве признате од свих помесних православних Цркава аутокефалном, која има право да компетентно суди или у питањима вере, или морално сагрешивших својих клирика. Али ми старокалендарци не представљамо посебну и независну Православну Цркву у Грчкој, јер нас ниједна аутокефална Црква није признала као такву, него смо унутар признате Аутокефалне Цркве Грчке као нека стража, која стражари над установом православног календара, коју је прекршила већина јерахије и ми, као они који представљају светло и неоскврњено ребро Аутокефалне Цркве Грчке, настављамо њену историју у православном смислу. Зато ми старокалендарци, ма како изгледали споља и по спољашњем пројављивању вере јер имамо сопствене молитвене домове и сопствене служитеље, и што остајемо у духовном неопштењу са новаторском јерархијом, држећи се чврсто божанских канона и предања вере, чинимо у каноничности не посебну Цркву у односу на ону, са којом смо из канонских разлога привремено прекинули црквено општење, него једну недреману стражу, како рекох, која бди и стражи над чврстим бедемима једне Аутокефалне Грчке Цркве. Парасинагози епископи који о томе имају другачије мишљење падају у јерес протестантизма и савршавајући тајне у име непостојеће цркве лишавају се сваке Благодати, чија је скривница свака призната Православна Црква. Зато нека нам кажу они којој цркви припадају када су, својатајући дрско право сабора, као друге папе источне, и дејствено расколничком огласили аутокефалну Цркву Грчке, у име које су од нас добили епископски степен у силаску Свесветог и свештеноначалног Духа. А кад је познато да их ниједна помесна Црква од оних које стоје при отачком и православном календару није признала као оне који**

чине аутокефалну и независну цркву, разуме се да они не припадају признатој православној Цркви, него цркви својих присталица, па према томе не могу да имају православно статус, него протестантски. (...) **Ето зашто парасинагози епископи Брестенски и Кикладски не могу да имају православно Благодат** и право да је предају онима који их следе у том црквеном паду, уколико не припадају канонској Цркви, која је по православној концепцији једина скривница божанске Благодати. **Из тог озбиљног разлога и са православног гледишта ми, зналци духа божанских канона и часних догмата и предања православне Цркве, одбили смо да сматрамо јерархију Грчке и дејствено расколничком, него само потенцијално, док се не сабере један важећи сабор да осуди новшештвујуће архијереје.** (...) Парасинагози епископи, поступивши како су поступили, раскринкани су по тачном смислу канона да **не православствују него протестанствују и да под изговором наводно чистог православља гурају без страха Божјег и себе и своје присталице у душегубну провалију злославља и душевне погибије.** Када тако стоје ствари, истомишљеницима и верним присталицима православне наше паратаксе препоручујемо да беже и да никакву пажњу не придају брбљањима и лудим говорима парасинагога епископа Брестенског и Кикладског, којим они покушавају да их под изговором чистог псеудоправославља улове у замку злославне погибелји и да повуку у провалију душевне погибије, а онима који их простосрдачно и мирне савести следе препоручујемо да осуде и њих и њихова мрска празнословља и душегубна учења, која су противна истинском и здравом духу Православља, ако желе да добију спасење својих душа, које се налази само у спасоносном кивоту канонске и признате Цркве.

Упућујући ове своје завете и подстреке по пастирској дужности духовним чедима православне паратаксе наше и онима који простосрдачно следе супротну паратаксу парасинагога епископа, надамо се да ће ове препоруке које истичу из вере православне и отачке љубави наћи достојан одјек у срцима наших следбеника и пре свега оних из супротне и прелашћене паратаксе парасинагога, утолико пре што несаображавање њима, које парасинагоге изгони из оградe Грчке Цркве, отуђује их од божанске Благодати и носи у себи опасност од душевне њихове погибије. У тој доброј нади позивамо на све вас са висине силу и просветљење Господа нашег Исуса Христа, чија Благодат и бескрајна милост са нашом отачком молитвом и благословом нека буде увек са свима вама. Амин."

Атина, 1. јун 1944. + Бивши флорински Хризостом

10. Објава Хризостома Флоринског, Поликарпа Дијавлијског и Христофора Мегаридског, "Елефтерија" 14. новембра 1945.

"Старокалендарци одлучили парасинагогу"

Бивши Флорински Хризостом, Мегаридски Христофор и Дијавлијски Поликарп су саопштили: **"Категорично демантујемо вест објављену у дневној штампи да намеравамо да приступимо хиротонији епископа. Уверевамо црквене и државне власти да ми, имајући пуну свест о томе да смо тек прости чувари једне институције од свеправославног значаја, што је отачки црквени календар, а не представници побуњеничке Цркве, никада и ни у ком случају нећемо приступити црквеним чиновима као што су хиротоније епископа.** Такође демантујемо са праведним негодовањем да се у канцеларијама старокалендараца сабрало 60 клирика наше православне паратаксе како би приступили избору епископа. Такође изјављујемо да **ми као религиозна организација не припадамо ниједној политичкој или партијској групацији, него наше мисли и дејства имају чисто црквени циљ.**

Још дајемо на знање црквеним и политичким властима, као и јавности, да никакву везу и црквено општење нема наша православна и конзервативна паратакса са парасинагозима епископима Германом В. и Матејем К, које смо због антиканонских чинова којима су приступили мимо нашег одобрења осудили, и према томе ми никакву одговорност немамо за њихове антиканонске чинове који су се догодили или ће се евентуално догодити."

11. Преписка Матеја Брестенског и Хризостома Флоринског 1948. Прво писмо Матеја Б. Хризостому Ф.

Света епископија Брестенска, 3. јул 1948, Високопреосвећеном бившем Флоринском Хризостому,

"Високопреосвећени, будући да су дани у којима живимо врло зли и непријатељи Православне наше Цркве безбројни, смиреног сам мишљења да православни пастири Православне Цркве наше треба да буду уједињени данас, више него у било којој другој епохи; и зато Вас молимо да са другим својим сарадницима, за које процените да је целисходно, дођете у току данашњег дана у наш метох Мегалу Александру 71 у Атини ради договора и уклањања разлога вере, из којих смо се разделили.

Најмањи међу епископима" + Брестенски Матеј

Одговор Хризостома Ф. Матеју Б.

У Атини, 6. јула 1948. Најбогољубивијем епископу светом Брестенском Господину Матеју,

"Најбогољубивији, потврђујући пријем писма Вашег Богољубља од 3. јула, приступамо одговору изјављујући следеће: Уважавајући то да су времена кризна и надахнути истим осећањима о уједињењу свих православних епископа зарад успешног вођења наше свете православне борбе, молимо Ваше Богољубље да благоизволи да дође у дом г. В.К. у Психико и састане се са нама сутра, 7. јула о. г. у 11 сати **без икакве дискусије о већ довољно разјашњеним питањима, нарочито после недавних наших објава у атинској штампи, стављајући прошлост у заборав**, да бисмо разменили у Христу братски целив и уједињени у Духу Светом и братској сарадњи наставили свештену нашу борбу за тријумф Православља уклањањем календарске новотарије. Уз то остајемо са братским у Христу целивима Вашег Богољубља смерна у Христу браћа,"

+ Бивши флорински Хризостом, + Мегаридски Христофор, + Дијавлијски Поликарп

Друго писмо Матеја Б. Хризостому Ф.

Света епископија Брестенска, 7. јул 1948, Високопреосвећеном бившем Флоринском Хризостому,

"Високопреосвећени, у одговору на Ваше писмо са јучерашњим датумом, дајемо Вам на знање следеће: Прошле суботе, 4. јула, дошли смо у Атину са коначним циљем Вашег и нашег сусрета, како бисмо током тог сусрета поразговарали и, уколико свакако постоји обострана жеља, уклонили разлоге вере који су изазвали нашу поделу године 1937. и да би дошло до од свих жуђеног по Христу нашег уједињења. Зато смо својим писмом, послатим преко једног нашег јеромонаха и једног јерођаконa, позвали Ваше Високопреосвештенство да тога дана, 4. јула 1948, дође у атински свештени метох нашег свештеног манастира - Мег. Александру 71 - како би се сусрело са нама, у пратњи колико оцени да је целисходно Својих сарадника, да бисмо поразговарали о разлозима из којих смо се одвојили и изнашли начин да уклонимо разлоге тога увек канонским исповедањем. **Док смо очекивали да ће се свакако остварити тај наш сусрет, са изненађењем смо примили Ваше писмо потписано и од других Ваших сарадника, са датумом од 6. јула, у ком нам пишете да су Вашим последњим објавама у атинској штампи разјашњена сва питања Вере, да ставимо прошлост у заборав и да сарађујемо убудуће без апсолутно икакве дискусије.** После тога одговорио сам Вам другим својим писмом да не могу да превидим питања Вере, као она која су нас поделила, и уколико не примате разговор о њима, излишан је сваки наш разговор и сусрет. Будући да је било много таквих покушаја путем писама и разговора од стране различитих личности и комисија, и на жалост су се завршиле бесплодно, будући да сам ја само због тога дошао у Атину, а наш се сусрет поново изјаловио због Вашег одговора због ког сам и био принуђен да одем, и будући да ако поново дођем у Атину нећу имати ништа друго да додам од онога што сам Вам тражио више пута (**позната четири питања Вере**); због свега тога и јер се писмима договарају још увек све Цркве ради решавања различитих питања, **молим Ваше Високопреосвештенство да нам одговорите на следеће:**

1. Да ли примате да је црква Грчке примањем папског календара постала расколничка.
2. Да су њене тајне безвредне.
3. Да је изгубила Благодат Свесветога Духа
4. Да деца крштена од расколника треба да се поново миропомазују.

И објавите ли то по судском достављачу злославној Цркви Грчке, шаљући и нама препис документа о уручењу, издате ли енциклику о томе грчком народу, тада аутоматски долази јединство наше и може да дође до сусрета и наше сарадње и уређивања даљих питања. Уз то дајем Вам на знање да сам дошао у посед свих Ваших објава у атинским новинама и изјављујем да су те објаве додуше добре по целокупну нашу борбу, али не представљају савршену Омологију у вези са горња четири питања којим би се умириле саблажњене савести Православних Хришћана у земљи и иностранству. Будући уверен да ћете дати нарочит значај горњем исповедању, не заборављајући да "Пастир добри душу своју полаже за овце" и да ћете поднети жртву за горње зарад јединства Хришћана и Православне Цркве, чије јединство представља највећу њену догму, очекујем Ваш одговор. Међу епископима смерни и најмањи" + Брестенски Матеј

12. Енциклика Синода Хризостома Ф. 29. октобра 1948.

(...) "Ми смо били стубови Православља и жртвовали смо на свети његов олтар прошлост од тридесетпетогодишње часне и савесне службе за Народ и Цркву, не уплашивши се да се, зарад Православља, суочимо смело и са страхотама изгнанства. Али ови који нас оптужују, **будући богословски и канонски необразовани, не знају шта говоре**, по Апостолу, ни у шта уверавају. Примера ради, они, не познајући канонско црквено право и мешајући несмешиво, тврде да ми нисмо огласили новшествујућу цркву расколничком, нити новшествујуће архијереје расколницима, док смо ми доказано на делу одмах на почетку то објавили, прекинувши свако црквено општење са новшествујућим архијерејима и њиховом црквом. То, свакако, не бисмо урадили, да их не сматрамо расколницима као оне који су се одвојили од целокупног тела Православља календарском новотаријом. Исто тврде и за тајне и њихову освећујућу Благодат и остале црквене службе, спајајући неспојиво и примењујући непримењиво. Питамо оне који то говоре: **како је могуће, пошто државну цркву Грчке сматрамо расколничком и пошто смо прекинули свако општење са њом једино из тог разлога, како је могуће да за Тајне које савршавају њени литурзи мислимо другачије од онога што у вези са свештенорадњама оних који су се тако одвојили од Католичанске Православне Цркве одређују Свештени Канони?** Стога дајемо на знање њима и од њих преваренима да ми лично сматрамо државну Цркву Грчке расколничком и тајне које савршавају њени литурзи непричасне Божјој Благодати. (...) Чињеница је да ми следимо потпуно тачно оно што одређују Свештени Канони и што учи канонско право, док су ови који нас оптужују и клевећу преступници Свештених канона. Биће да је сигурно свима познато да је пре неког времена Високопреосвећени Брестенски Матеј, мимо Свештених Канона и са неописивим бешчашћем према ономе што је одредила вековна пракса Православне Цркве, приступио сам хиротонији епископа, што је њега и оне које је хиротонисао учинило кривима пред Богом и Црквом, као и све који од њих примају благослове."

Саопштење Св. Синода ИПХ Грчке (Хризостома Ф.)

Објављено у листу "Врадини" 20. децембра 1948.

"Са најдубљом тугом обавештени смо и ми о црквеном преврату којем је приступио Епископ Брестенски, **рукоположивши епископе антиканонски без икакве црквене потребе, него једино ради профита и служења личним интересима.** Тај превратнички и безумни чин осуђујући свом снагом душе и са гнушањем, изјављујемо да ми немамо **никакву одговорност за тај антиканонски чин**, јер је познато да поменути епископ са нама није ни у каквом црквеном општењу, да је јавно осуђен од нас као апосинагог, због бројних и у више наврата поновљених антиканонских чинова на које га подстиче његова околина. (...)

Све то дубоко нас ражалошћује и молимо се да се компетентне црквене власти нађу на висини задатка и да исцеле зјапећу рану календарског питања."

13. Изјава Хризостома Флоринског у "Врадинију" (11. децембар 1950.) и "Фони тис Ортодоксијас" (децембар 1950.)

(...) "А ако ми архијереји нисмо одмах изашли после 1924. у календарску борбу, то смо учинили да не постанемо виновници раскола са једне стране, а са друге јер смо се надали да ће временом и остале Цркве приступити новом календару. Али када смо видели да су раскол направили старокалендарци и без нас и да би се то у недостатку пастирског надзора и руковођења могло извргнути у крајности на штету ауторитета Цркве и престижа јерархије, упустили смо се у борбу да бисмо умирили нашу православну савест и савест присталица старог календара и да бисмо предухитрили нове девијације. (...) Намерно се тврди у објави Синодске комисије да смо ми, који смо прво били конзервативни и умерени, после превазишли у фанатизму Матејеву паратаксу, објавивши државну јерархију расколничком а њене Тајне лишеним Благодати, само и искључиво зато да бисмо дошли до огромног поседа (манастира у Кератеи).

Истина је да смо ми, мимо свега суровог прогона који је покренула на нас новшествујућа јерархија, избегли испрва из поштовања према смислу Цркве да је објавимо расколничком путем црквене енциклике, док је она нас огласила расколницима путем суда, осуђујући наше епископе Мегаридског и Дијавлијског, како би оправдала осуђујућу одлуку против њих. **Али када смо видели да је управни Синод одлучио да мимо сваког канона и вековне праксе Цркве сматра безвредним Тајне нас истинских хришћана, и да их понавља понижавајући ауторитет Тајни, онда смо и ми, бранећи се, издали конкретну енциклику зарад умирења узнемираних савести стада нашег, а не да бисмо присвојили имање манастира из Кератеје. У закључку овог одговора нека ми дозволи управни Синод и поштована Влада да онима који чине обе ове власти благоверно упутим своју смерну молбу да (...) не узнемиравају савести верних (...) док се не сазове један Свеправославни или велики Помесни Сабор, који је једини компетентан да пуноважно и коначно реши ово озбиљно питање које се надноси већ 25 година."**

14. Писмо Теофила Јонескуа Митрополиту Филарету 1970.

Румунска православна мисија епископије Канадске
Његовом Превасходству и Блаженству, Митрополиту Филарету,
Председавајућем Светим и Свештеним Синодом Православних Епископа Заграничне Цркве
"Ваше Блаженство, текст грчког верског часописа "Екклесиастикос агон" ("Црквена борба") (бр. 51, окт. 1970), између осталог, садржи неке нетачности. **Оптужују ме да сам учествовао у хиротонији епископа, старог старокалендарца, по имену Акакије Папас. То је најобичнија лаж. Не само да нисам учествовао са руским епископом чикашким у тој хиротонији, него сам тек сад и обавештен о томе.**

Тврдња да је то што ми приписују да сам учинио "саблазнило многе душе у Грчкој" обавезује ме да будем јасан, изричит и категоричан у својој епископској тврдњи да ми је хиротонија у епископа Акакија Папаса потпуно непозната и страна и, према томе, нема никакве везе са мном било какав разлог саблазни грчких православних хришћана.

Епископ др Теофил Јонеску"

15. Писмо Серафима Чикашког Авксентију II. 1972.

26. октобар 1972, Спомен св. Димитрија Мироточивог
Архиепископу Авксентију

"Љубљени брате и у Христу саслужитељу, Христос посредје нас.

Пошто се у последње време поново покрећу дискусије о хиротонији покојног епископа Акакија Папаса и будући да се у њима помиње моје име, желим да кажем следеће:

Епископ Акакије хиротонисан је у епископа од мога смирења и румунског епископа Теофила. Нисам сам хиротонисао епископа Акакија. Хиротонија је обављена у Детроиту, у Мичигену, у Саборном храму епископа Теофила. Постоје још живи сведоци, који су били присутни на хиротонији, односно тадашњи архимандрити, садашњи епископи Акакије и Петар. Тако је хиротонитирион који носи наш потпис тачан, будући да наводи да смо наше смирење и други неименовани епископ савршили хиротонију. **Други епископ се не наводи и није потписао хиротонитирион, јер обојица, и епископ Теофил и епископ Акакије, из личних разлога нису желели да се обзнани јавно тај догађај.**

Што се тиче нашег учешћа, објаснио сам тадашњем кандидату, архимандриту Акакију, да ће због забране хиротонисања од нашег Синода учествовати епископ Теофил како би постојао и други хиротонишући епископ. Објаснио сам свим заинтересованим да епископ Теофил следи нови календар, мада се у његовој јурисдикцији налази неколико општина које следе стари календар. Детроитски Саборни храм служи по новом календару. Нисам сакрио ту чињеницу од епископа Акакија. Његов одговор био је да постоји хитна потреба за епископом у Грчкој и да треба да се у Грчку врати као епископ. Тако, ако би се сагласио епископ Теофил да учествује у хиротонији, превидео би чињеницу да он служи по новом календару.

Ако епископ Теофил сада одриче учешће у хиротонији, он сам сноси одговорност. Ја не могу да ставим његов потпис на хиротонитирион. **Епископ Акакије примио је хиротонију, знајући добро тада да епископ Теофил нема намеру да потпише ма какву потврду. Отуда одговорност за садашњу смутњу припада покојном епископу Акакију и онима са њим.**

Сада се, писменим одрицањем епископа Теофила да није учествовао у хиротонији, случај компликује и ствара се канонско питање што се тиче хиротоније. Истински жалим због тога, али ко је могао да предвиди или да замисли садашњи развој целог случаја? **Драги брате, да није Бог у Својој Правди допустио ово искушење јер је ваша паратакса у више наврата и претерано користила чињеницу једноличне епископске хиротоније као аргумент против паратаксе Архиепископа Матеја? Да је показала смирење и милост према једнолично хиротонисаним и да је примљена одлука нашег Синода у вези са њима, тада можда ово искушење не би дошло на вас. Наш митрополит Филарет на почетку, још и пре појаве Епископа Матејеве паратаксе пред нашим Синодом прошле године, писао је не једном Вашем Високопреосвештенству говорећи да смо уверени да би се остварило толико жељено јединство између ваших паратакси, када бисте се приближили поменутиим Епископима у братском смирењу и ако бисте им се обраћали као Епископима.**

Мотиви нашег Синода, драги брате, у везама са нашом грчком браћом увек су били искрени и зарад утврђења Православља у ово неспокојно доба. Зато смо увек пуни наде да ће се наћи начин да се уједине две паратаксе грчких ИПХ. Ради тог благословеног циља, не штедим ни труда ни времена, увек подстичући и саветујући две паратаксе да се уједине. У вашој кореспонденцији ца нашим Светим Синодом, примећујемо да у више наврата бацате одговорност за нејединство на другу паратаксу. Ипак, дозволите ми да дам неколико примедби. Прегледајући документа у архивима Синода о питањима у Грчкој, имамо енциклику Вашег Високопреосвештенства издату у Атини 27. августа 1971, бр.прот. 532, где се, између осталог, наводи следеће: **"Изјављујемо одговорно и категорички свима да се та тема (дакле уједињења са Матејевцима) одавно сматра закљученом ... из многих и разних разлога."** Приметићете да је та енциклика написана у време док су се Епископи Калист и Епифаније из Матејеве паратаксе још налазили у САД, излажући свој случај пред Синодом. Иста жалосна формулација, да се уједињење са Матејевцима сматра закљученом темом, налази се одштампана у вашем званичном часопису и након повратка у Грчку поменутих Епископа и после објаве наше одлуке о њима. Наш о. Василије Сакас коментарисао је у Женеви тему и са правом пита: **"Ко је и када закључио тему?" Не показује ли то постојање предрасуда и очит недостатак воље са ваше стране чак и да примите мисао о могућности да разговарате са Матејевцима? Није ли још један знак нерасположења за**

уједињењем са другом паратаксом ваша хиротонија епископа за Солун, где столује Епископ матејевске паратаксе више од двадесет година и то још сада, у време нада за уједињењем? Не компликује ли тај чин цело питање још више и не показује ли са ваше стране нерасположење да се уједините? Али још више ражалошћује нас чињеница да одбацујете одлуку и акт нашег Синода о матејевским Епископима, пишући у свом званичном органу да они треба да се упореде са мелетијанским расколом у Александрији. Када вам се наше одлуке допадају, радујете се и примате их, а када не, онда их одбацујете. Али такво понашање не приличи озбиљним и зрело мислећим људима, а колико мање епископима.

Називате расколницима припаднике матејевске паратаксе. Испитујући, међутим, догађаје који су довели до поделе, примећујемо да су на почетку митрополит Флорински Хризостом и они са њим новшествујућу новокалендарску цркву огласили расколничком и, према томе, канони који се тичу расколника стављени су у примену. После неког времена он је променио мишљење и изјавио да промена календара представља некакво нарушавање поретка, а не повод за раскол. После тога Епископ Матеј и они са њим су се одвојили. У потребном тренутку Епископ Матеј сам је хиротонисао Епископе за епископије у Грчкој, сматрајући увек званичну цркву расколничком. Неколико месеци после упокојења Епископа Матеја, епископ Хризостом издао је другу званичну објаву где сматра расколничком новшествујућу новокалендарску Цркву и, према томе, њене тајне недејственим. Отуда, **онај ко је објективно испитао ово што сам навео закључује ако ништа друго бар да матејевска паратакса коначно има право, будући да није променила мишљење која је на почетку имала. Напротив, паратакса епископа Хризостома је та која је променила првобитно мишљење и која се после тридесет година вратила на исти став који је матејевска паратакса сачувала од почетка. Како се онда Матејевци могу назвати расколницима?** Али и опет, без обзира на оно шта је речено и шта се догодило у прошлости, нисте ли и једни и други сагласни у вези са званичном црквом Грчке? Пошто је прошло више од двадесет година откако је Епископ Матеј хиротонисао епископе за грчке катедре, нисте ли и ви престали коначно да хиротонисете титуларне епископе и уместо тога сте хиротонисали епископе за грчке катедре? Шта је то што вас данас раздваја?

Ваша паратакса није показала ни озбиљност ни стабилност у изјавама и поступцима. Штавише, као да нису биле довољне поделе, оптужбе и смутње које су изазвале ваше хиротоније у Грчкој прошле године, примећујемо да сте пренели исто стање ствари и на ову хемисферу хиротонијом епископа Акакија млађег у Монреалу. О антиканоничности тог чина и архиепископ Монреалски Виталије и наш Синод су вам писали, али, на жалост, узалуд. Ви знате, драги брате, да се један антиканонски чин против једне од наших епископија сматра се као да је учињен против свих наших епископија, јер је грех против Цркве и не може се сматрати простим локалним питањем. Садашње стање ствари све нас ражалошћује.

На почетку, када сам учествовао у хиротонији покојног епископа Акакија, то сам урадио чистог срца, искрено мислећи да помажем нашој грчкој браћи. Исто се може рећи за мотиве нашег покојног архиепископа Леонтија. На смутње, поделе, поступке, оптужбе које су произашле отада нисам ни посумњао да ће се догодити. Сада долазим дотле да ценим и разумем чињеницу да се ваш епископ Хризостом упокојио а да није оставио прејемника. Исход ствари показује да је он био дубоко свестан личности и околности и да тако није хтео да сноси одговорност за садашње жалосно стање. **Погрешно сам што сам хиротонисао у епископа презвитера Акакија, будући да нисам познавао добро ни личности ни истинско стање ствари у грчкој Цркви.** "Не пишем ово као заповест", драги брате, по речима Апостола Павла Коринћанима, "него вас саветујем" и дајем вам прилику да ревидирате одређена гледишта и исправите оно чему је потребно исправљање. Пишем вам са смелошћу овако, јер сам више и од кога одговоран за вашу серију хиротонија и, према томе, саветујем вас не само као брат, него и као отац. Радујем се, мада је прошло много година и старост је поодмакла, што се још налазим у животу и што могу ово да вам напишем.

Серафим, Архиепископ Чикашки и Детроитски, У Христу брат ваш."

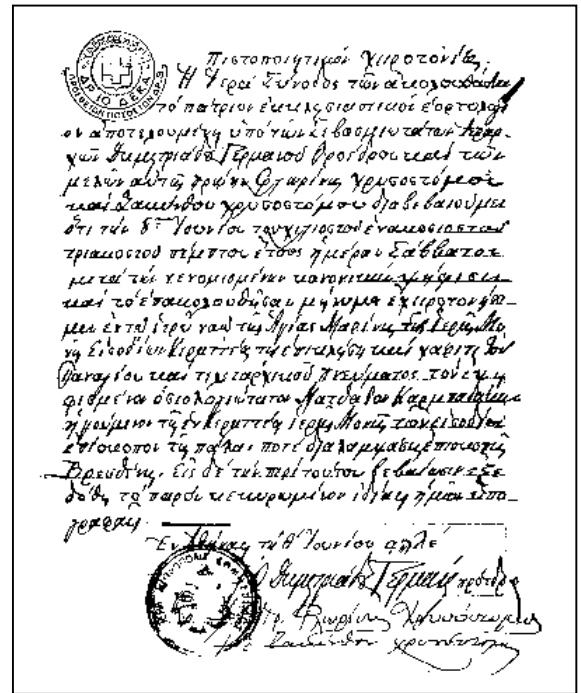
16. Потврда о хиротонији Матеја Брестенског

"Потврда о хиротонији:

Свештени Синод следбеника отачког црквеног календара сачињен од Преосвећених Архиеереја Димитријадског Германа, Председавајућег, и чланова, бившег Флоринског Хризостома и Закинтоског Хризостома, потврђује да је 8. јуна 1935. године, у суботу, после прописаног канонског гласања и саопштења које је уследило, у свештеном храму Свете Марине Свештеног Манастира Ваведења у Кератеји, призивом благодати Свесветог и Чиноначалног Духа, хиротонисао изгласаног високопреподобног Матеја Карпатакиса, игумана кератејског Свештеног Манастира Ваведења, у епископа у старини прослављене епископије Брестенске, у потврду чега се издаје ово, потврђено нашим потписима."

У Атини, 9. јуна 1935.

Димитријадски Герман, председавајући
Бивши Флорински Хризостом
Закинтоски Хризостом

17. Фотографија са Богојављенске Литије у Пиреју 1949.

Владика Матеј, као Архиепископ Атински и Све Грчке, на Богојављење 1949. предводи литију верних, појући тропар "Во Јордање"

